

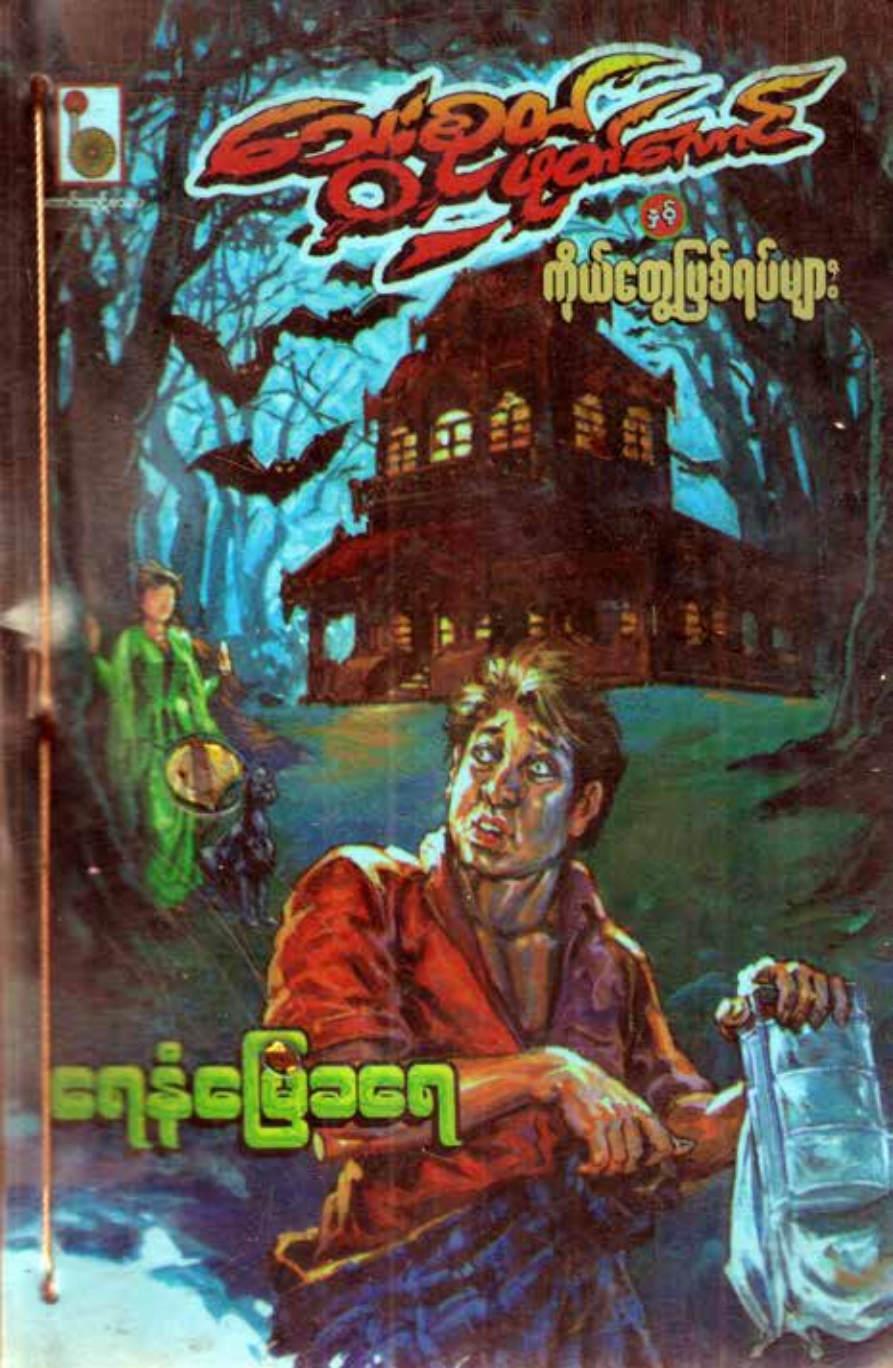

စော့စော့ ဝှက်ဖတ်ကောင်

၄၆

ကိုယ်တွေ့ပြစ်ရပ်များ

ရေခဲမြေခဲ

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

၂၀၁၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၊ ယယယအကြိမ်
အုပ်စု(၁၀၀၀)၊ ဇာနည် ၅၀၀-ကွပ်

မျက်နှာစာအုပ်စီရိုင်း
ပိတြိမ်းချမ်း

အတွင်းဖလင်
ကိုသိန်းနိုင် (၀၉၃၁၄၂၆၉၇၇)

ကွန်ပျူတာစာပိ
သခင်

စာအုပ်ချုပ်
ကြီးကြီးမွှေး

အတွင်းနှင့်မျက်နှာစာပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မောင်ထွဋ် (မြ-၁၂၂၃၂) ဝဲထားရိုးအောင်ထက်
အမှတ်(၂၇)၊ ဟန်ပြေ-၂၀လမ်း(အရှေ့)၊ ၃-ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မောင်ထွဋ် (မြ-၀၅၀၇၈) ကောင်းထွဋ်စာပေ
အမှတ်(၂၇)၊ ဟန်ပြေ-၂၀လမ်း(အရှေ့)၊ ၃-ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မြန်မာ့စာပေ

ကောင်းထွဋ်စာပေ
အမှတ်(၂၇)၊ ဟန်ပြေ-၂၀လမ်း(အရှေ့)၊ ၃-ရပ်ကွက်၊
သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉ ၇၃၀ ၂၀၁၇၁၊
ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကော်စာလောကီအသွန်း (CIP)

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

နှင့်

ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်မှန်များ

ရေနံပြေခရေ

ရေနံပြေခရေ ၂၀၆-၃
သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှင့်ဂမ္ဘီရ ဖြစ်ရပ်မှန်များ
ကောင်းထွဋ်စာပေ၊ ၂၀၁၄၊ ရန်ကုန်၊
၁၉၅-စာ၊ ၁၂-၁၈၀၀၀
(၁)သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်နှင့်ဂမ္ဘီရ ဖြစ်ရပ်မှန်များ-

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်	၇
၂။	လမိုက်ည	၂၁
၃။	ငရဲမှပြန်လာသူ	၃၀
၄။	ကျိန်စာသင့်သူ	၄၁
၅။	နှုတ်ကြမ်းသူ	၅၉
၆။	ကိန္နရီလား၊ သူဇာလား	၆၆
၇။	ထူးဆန်းသည့်သေရွာပြန်	၈၅
၈။	ရှေးရေစက်	၉၅
၉။	တခြားကမ္ဘာရောက်ချစ်သူ	၁၁၀
၁၀။	ဝိညာဉ်များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများ	၁၃၇
၁၁။	အစိမ်းရောင်မိန်းကလေး	၁၅၁
၁၂။	ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နိမိတ်	၁၅၆
၁၃။	ဝစီဗေဒ ထိုတိုင်းရှု	၁၇၂
၁၄။	ကံကောင်းလို့ ခနောင်းမသေတယ်	၁၈၂
၁၅။	ခွေးတစ္ဆေ	၁၉၁

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်

ဆရာဝန်က စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရန်နှင့် စားချင်တာ ကျွေးရန်မှာကြားသွားသည်။ သားသမီးမြေးတို့ကလည်း မွှေလင် ချက်မထားကြတော့၊ မီးစာကုန်ခန်းနေပြီးဟု သတ်မှတ်ထားကြ သည်။

ထိုအတောအတွင်း တစ်ညနေတွင် အိခိုင်တို့အဘွားဖြစ် သူ ဒေါ်လှတင်မှာ ရုတ်တရက်သတိမေ့မြောသွားသည်။ သားသ မီးတွေ မြေးတွေက သေပြီထင်၍ငိုကြသည်။ တစ်နာရီလောက်ကြာ သောအခါ ဒေါ်လှတင်ပြန်ပြီး သတိရလာသည်။ အားလုံးဝမ်းသာ သွားကြသည်။ ညလယ်လောက်တွင် လူမမာအစာတောင်းလာ သည်။ အားလုံးဝမ်းသာအားရ သူတောင်းသော အစားအစာများ တို့ ယူကျွေးကြသည်။

ဒေါ်လှတင် ယခုလိုပြန်ကောင်းလာသည်ကို အားလုံးထဲတွင်ဝမ်းအသာဆုံးသူမှာ အိခိုင်ဖြစ်သည်။ အိခိုင်သည် သူ့အဘွား၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ပေးပြီး အဘွားနှင့်အတူအိပ်သည်။ အလုပ်သွားချိန်မှာလွဲ၍ အဖွားအနားကမခွာဘဲ ပြုစုပေးသည်။

ဒေါ်လှတင်မှာလည်း သူ့ကို မည်သူမျှပြုစုပေးတာ မကြိုက်။ အိခိုင်ပြုစုတာကိုကြိုက်သည်။ ယခုလည်း သူ့မြေးအိခိုင်ကို မတွေ့၍ မေးနေသည်။

“ဟဲ့...ငါ့မြေးအိခိုင်ရော”

“အလုပ်ကပြန်မလာသေးဘူး၊ အမေဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး...မေးကြည့်တာ”

နေ့လယ်ဘက် အိခိုင်မရှိလျှင် လူမမာကဲ့သို့ အိပ်ရာထဲလှဲနေသည်။ ညနေစောင်းလာပြီဆိုလျှင် မျက်နှာကြည်လင်လာကာ ရောဂါသက်သာသော အမူအရာကိုတွေ့ရသည်။ အိခိုင်ပြန်လာလျှင် အစာစောင်းစားသည်။ စကားတွေပြောသည်။ အားလုံးကကျန်းမာလာပြီဟု ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဆရာဝန်တွေကလည်း အစာပြန်စားလာသဖြင့် မကြာခင်ကောင်းလာမည်ဟုပြောကြ သည်။

လူမမာသည် ပထမမှန်စားရာမှာ ထမင်းနှင့်ဟင်းတောင်းလာသည်။ အားလုံးဝမ်းသာ၍ သူ့စားချင်တာအကုန်ချက်ကျွေးသည်။ ဒေါ်လှတင်မှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ထက် အသားကိုပိုစားသည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ လူမမာသည်နေ့လယ်ခင်းတွင် ရောဂါခံစားနေရသကဲ့သို့ မှိန်းနေသည်။ မည်သူနှင့်မျှစကားမပြော၊ ညနေစောင်းလာလျှင် ရောဂါသက်သာလာသော သဘောဖြင့် စကားပြောသည်။ ထထိုင်သည်။ အစာတောင်းသည်။ အိခိုင်ကိုလည်း သူ့အနားမှာအမြဲရှိနေမှကျေနပ်သည်။ အိပ်လည်းအိခိုင်နှင့်အိပ်ရမှကျေနပ်သည်။ ကြာလာသောအခါ လူမာပြုစုရသောအိခိုင်မှာ တဖြည်းဖြည်းအအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်ကာ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြင့်ပိန်လိုက်လာသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူဦးဘမောင်မှာ သမီးအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ ဦးဘမောင်မှာနေ့လယ်တွင် လူမမာ၊ ညတွင်လူကောင်းဖြစ်နေသော မိမိယောက္ခမကို သတိထားလာမိသည်။ လူမမာသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မစား၊ အသား၊ ငါးမှစားသည်။ ဦးဘမောင်မှာ သမီးကျန်းမာရေးအတွက် လူချင်းလဲပြီးစောင့်ရှန်ပြောသည်။

“အမေ...အိခိုင်လဲ အမေကိုပြုစုရလို့ ပင်ပန်းနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လူချင်းလဲပြီးစောင့်ပေးမယ်လေ”

“ဘယ်သူနဲ့မှမလဲဘူး၊ ငါ့မြေးပြုစုတာပဲကြိုက်တယ်”

ဦးဘမောင်မည်သို့ပင်ပြောသော်လည်းမရ။ နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ဦးဘမောင်မှာ တစ်နေ့တစ်ခြားသမီးကို သနားလာသည်။ လူမမာကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာမိသည်။ လူမမာသည် အစားသာစားနေသည်။ ထူထူထောင်ထောင်မရှိ။ ဦးဘမောင် စိတ်ထဲ...

“ငါ့ယောက္ခ ဖုတ်သရဲများဝင်နေလားမသိဘူး”

သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသော်လည်း အိမ်သားတွေကို မပြောရဲ။ ဖုတ်ဝင်လျှင် လူမမာဖျာအောက်တွင် သြဇာရွက်ထိုးပေး ရသည်။ ဖုတ်ပြေးသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ဦးဘမောင်တစ်ယောက် လူမမာဖျာအောက်တွင် သြဇာရွက်ထိုးပေးထားသော်လည်း မထူး ခြားပါ။ အိခိုင်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းပိန်ချုံးလာပြီးအားအင်ချည့်နဲ့ နေသကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက်မရှိတော့ပါ။ သမီးအခြေအနေ ကိုမြင်ရသောအခါ ဦးဘမောင်တစ်ယောက်စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲ ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“မရင်မေ...မင်းအမေကိုကြည့်ရတာ ငါတော့မသင်္ကာ တော့ဘူး”

“ကျွန်မအမေကိုမသင်္ကာဘူးလို့ပြောရအောင် အမေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းအမေဖုတ်ဝင်နေတာ မင်းမသိ ဘူးလား”

“ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မအမေ ဖုတ်ဝင်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဖုတ်မှ ရိုးရိုးဖုတ်မဟုတ်ဘူး၊ သွေးစုပ် ဖုတ်၊ ဒါကြောင့်ငါ့သမီးဆီက အသွေးအသားတွေစုပ်ယူလို့ ငါ့ သမီးတဖြည်းဖြည်းပိန်ချုံးလာတာ”

“ရှင် ကျွန်မအမေကို မဟုတ်တာတွေလာမပြောနဲ့၊ ရှင်ပဲ ပြောထွက်တယ်”

“ဒါဆို ငါ့သမီးကဘာဖြစ်လို့ ပိန်ချုံးနေတာလဲ”

“ရှင်သမီးက ပင်ပန်းလို့နေမှာပေါ့၊ ဆေးခန်းတော့ပြ ကြည့်ဘဲ မဟုတ်တာတွေလာပြောနေတယ်”

နောက်တစ်နေ့ ဦးဘမောင်နှင့်ဒေါ်ရင်မေတို့ အိခိုင်ကို ဆေးခန်းပြရန်ခေါ်သွားကြသည်။

ဆေးခန်းတွင်ဆရာဝန်က အိခိုင်ကို သေချာစမ်းသပ်ပြီး...

“သူ့ဆီမှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သွေးစစ်ကြည့်မှ သိမယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်အားဆေးထိုးပေးလိုက်မယ်”

ဆရာဝန်ကသွေးစစ်ရန်အတွက်အိခိုင်ဆီက သွေးကိုဖောက်ယူထားလိုက်သည်။

“ဆရာ...သွေးစစ်တာ ဘယ်တော့လောက်သိရမှာလဲ”

“မကြာပါဘူး...မနက်ဖြန်လာခဲ့ကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ...ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဦးဘမောင်တို့မိသားစု ဆေးခန်းမှပြန်လာကြသည်။ နောက်နေ့ဦးဘမောင်တစ်ယောက် သွေးစစ်ချက်အဖြေသိရန် ဆေးခန်းကိုလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

“လာထိုင်...ဦးဘမောင်”

“သမီးသွေးစစ်ချက်ရပြီလား၊ ဆရာ... ဘာရောဂါဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ရပါတယ်...ပြောပါဆရာ”

“ခင်ဗျားသမီးမှာ အေအိုင်ဒီအက်(စ်)ရောဂါဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ...ဟုတ်ရဲ့လားဆရာ”

“ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပဲ...ခင်ဗျားကိုလိမ်ပြောပါမလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ယုံတောင်မယုံချင်ဘူးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးက သိပ်ရိုးတာ၊ ရုံးကလွဲလို့ ဘယ်မှသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်သမီးလေးမှ ဒီရောဂါဖြစ်ရတယ်”

“ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးမထင်နေနဲ့ဦး၊ ဒီရောဂါဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေအများကြီးရှိတယ်၊ အိမ်ရောက်ရင်လူနာကို သိပ်ပြီးမဆူပါနဲ့၊ သူ့မှာစိတ်အားငယ်နေရတဲ့ ကြားထဲပိုပြီး ရောဂါဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် သူ့ကိုကျွန်တော်ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဦးဘမောင်တစ်ယောက် နှေးကွေးသောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ယူကျုံးမရအောင်ဖြစ်နေသည့်အပြင် ဒေါသဖြစ်သောစိတ်တွေနှင့် ဗလောင်ဆူနေသည်။ ဒေါ်ရင်မေသူ့ အနားရောက်လာသည်။

“ကိုဘမောင်...ရှင်ပြန်လာပြီလား၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ...သမီးသွေးစစ်တာ သိခဲ့ရ ပြီလား”

ဦးဘမောင် ဘာမှမပြောပဲ မျက်စိမှိတ်ထားသည်။ ဒေါ်ရင်မေရင်ထဲထိတ်သွားသည်။

“ကိုဘမောင်...ကျွန်မမေးတာ ပြောဦးလေ”

“မသိချင်ပါနဲ့ကွာ”

“ဘာရောဂါဖြစ်လို့ ကျွန်မကိုမသိစေချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မ ရင်တွေတုန်လာပြီ၊ ကျွန်မကိုမပြောရင် ရှင်ဘယ်သူ့ကို သွား ပြောမှာလဲ”

“အေး...ငါပြောမယ်၊ မင်းသမီးမှာ အေရောဂါဖြစ် နေတယ်”

“အို,ဘုရား ဘုရား...မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

“ငါလဲ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်က ဆေးစစ်ချက်ကြည့်ပြီးပြောတာ”

“အမယ်လေး...ကျွန်မသမီးလေး ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ရှင်”

ဒေါ်ရင်မေ ငိုချလိုက်သည်။

“အခုမင်းသမီး ဘယ်မှာလဲ”

“ရိုတယ် အိမ်ထဲမှာ၊ ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မေးစရာရှိလို့...သွားခေါ်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ရင်မေ အိခိုင်ကိုခေါ်လာပြီး ဦးဘမောင်ရှေ့ရှိ ကုလား ထိုင်တွင် သားအမိနှစ်ယောက် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဖေဖေ...သမီးကိုခေါ်တယ်ဆို”

“အေး”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

ဦးဘမောင်ဘာမှ ပြန်မပြောသေးပဲ အိခိုင်ကိုတွေတွေ ကြီးကြည့်နေသည်။ မေးသင့်၊ မမေးသင့် စဉ်းစားနေသည်။ မမေးလို့လည်း မဖြစ်၊ မေးမှဖြစ်တော့မည်။

“သမီးကို မေးစရာရှိလို့၊ မလိမ်နဲ့နော် ဖေဖေ့ကိုအမှန် တိုင်းပြော”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ ဖေဖေ၊ သမီးအမှန်တိုင်းဖြေ ပါ့မယ်”

“သမီး ဘယ်ကောင်လေးနဲ့များမှားမိခဲ့သလဲ”

“အို၊ သမီး ဘယ်ကောင်လေးနဲ့မှ မမှားပါဘူး၊ သမီးမှာ ချစ်သူဆိုလို့ ကိုသက်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဒါဆို...မောင်သက်မောင်နဲ့ရော မှားမိသေးလား”

“ဖေဖေ...ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေလာမေးနေတာလဲ”

“ရှက်မနေနဲ့၊ မေးတာကိုသာ အမှန်အတိုင်းဖြေ”

အိခိုင်ဖြေဖို့ခက်နေသည်။ မဖြေ၍လည်း ရမည်မဟုတ်၊ နောက်ဆုံးတော့ အိခိုင်အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်သည်။

“မှားမိပါတယ် ဖေဖေ၊ သူနဲ့သမီးတကယ်လက်ထပ်မယ့် သူတွေဖြစ်လို့ သမီးသူ့ဆန္ဒကို တစ်ကြိမ်လိုက်လျှောမိပါတယ်၊ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ”

“ဒါဆို ဟိုအကောင့်ဆီမှာ ဒီရောဂါရှိလို့ ကူးတာပေါ့၊ အမိုက်မ...နင်တော်တော်မိုက်လုံးကြီးတာပဲ၊ အခုတော့နင်ဘဝပျက် ပြီ”

“သမီးရယ် မိုက်လှချည်လားကွယ်၊ ကိုယ်နဲ့လက်မထပ် ရသေးပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လိုက်လျှောရတာလဲ၊ အခုတော့ အမေ့သမီး လေးကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ”

ဒေါ်ရင်မေပြောပြီး အားရပါးရငိုချလိုက်သည်။ အိခိုင်မှာ သူ့အဖေနှင့်သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“အဖေတို့ အမေတို့...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သမီးတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး၊ သမီးကိုလဲပြောကြပါဦး”

“အေး...ပြောမယ်၊ နင့်အဲဒီအကောင်ကို လိုက်လျှောမိလို့ သူ့ဆီကအေရောဂါ နင့်ဆီကိုကူးစက်ပြီး အခုနင့်ဆီမှာ အေရောဂါ ဖြစ်နေပြီ”

“ဖေဖေ...တကယ်ပြောနေတာလား”

“နင့်ကိုငါက လိမ်ရမှာလား။ အခုပဲဆရာဝန်က ပြောလိုက်တာ၊ အခုတော့ နင့်မိုက်ပြစ် နင်ခံပေတော့”

“သမီးဘဝတော့ ပျက်ပါပြီ ဖေဖေရယ်”

အိခိုင်အားရပါးရ ငိုချလိုက်သည်။ အခုတော့အိခိုင် တစ်ယောက် ငိုရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

ယောက္ခမကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ဝင်နေသည်ဟု အထဲမှားခဲ့သော ဦးဘမောင်မှာ နောင်တရနေသည်။ ဒေါ်လှတင်မှာ အိခိုင်ကိုအရမ်းချစ်သည်။ နေ့ဘက်အိခိုင်မရှိတော့ ဘယ်သူက မှလည်း စကားမပြောချင်၊ သူ့ကိုလည်း စကားပြောမယုံလူမရှိတော့ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်နေကုန်အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အိခိုင်ပြန်လာ သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းပြီးထထိုင်သည်။ အိခိုင်ခူးပေးသောထမင်းက စားသည်။ သူ့အလိုသူ့အကြိုက်ကို အိခိုင်သာသိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိခိုင်ကို အားကိုးသည်။ လက်မလွှတ်နိုင်။ ဒါကိုတစ်မျိုး ထင်ကြသည်။

တကယ့်တရားခံအစစ်မှာ သွေးစုပ်ကောင် အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပို ဖြစ်သည်။ အိခိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိသော သွေးတွေ အသားတွေ

ကိုသွေးစုပ်ကောင် အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုင်းရပ်(စ်)ပိုးက တဖြည်းဖြည်း စုပ်ယူဝါးမျိုလာခြင်းကြောင့် အိခိုင်ဘဝဆုံးရတော့မည်။

ကိုယ်နှင့်လက်မထပ်ရသေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏ အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောမိခဲ့သော အိခိုင်မှာ သူ့တော့ တစ်ဘဝ လုံးပေးဆပ်လိုက်ရတော့မည်တကား။

လမိုက်ည

လမိုက်ည

မောင်သန်းထွန်းနှင့်မြမြမိုးတို့မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာမျှနေသည်မှာ (၂)နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း လောလောဆယ်မောင်သန်းထွန်းတွင် အလုပ်အကိုင်မရှိသေးသဖြင့် မထူပြစ်သေးပါ။ မောင်သန်းထွန်းတစ်ယောက်အလုပ်လိုက်ရှာနေသည်မှာ နှံ့နေပါပြီ။ ယခုအထိအဆင်မပြေသေးသဖြင့် စိတ်ပျက်ဆက်ပျက် ထိုင်ငိုနေသည်။

“အစ်ကိုထွန်း”

“ဟင်...မိုးပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“မိုးကိုအိမ်က ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်၊ မနက်ဖြန် စေ့စပ်ကြတော့မှာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲဟင်”

ကိုသန်းထွန်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘာလုပ်ရမည်ကို လည်းမသိအောင်ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို...မိုးပြောတာ ကြားရဲ့လား”

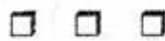
“ကြားပါတယ် မိုးရယ်”

“ဒါဆို မိုးတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲပြောလေ”

“အခုနေ အစ်ကို မိုးကို ခိုးပြေးရင်လည်း အစ်ကိုမှာ အလုပ်မရှိတော့ ဘာနဲ့စားကြမလဲ”

“အစ်ကိုအလုပ်သာစောင့်နေရင် ဒီတစ်သက်အစ်ကိုနဲ့ ယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အစ်ကိုဖာသာ စဉ်းစားပြီးဆုံးဖြတ်၊ ဒီနေ့ည(၈)နာရီ နီလာတို့အိမ်မှာ စောင့်နေမယ်။ (၈)နာရီထိုးလို့မှ အစ်ကိုမလာရင် မိုးနဲ့ဒီတစ်သက်ပြတ်ပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်တော့”

မြမြမိုးမှာ သန်းထွန်းအနားမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သန်းထွန်းတစ်ယောက် နေရာမှာပင် ငိုငိုကြွက်ခွဲသည်။

သန်းထွန်းမှာ မြမြမိုးအားခိုးလာပြီး အောင်ချမ်းသာ ရပ်ကွက်ရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းအိမ်မှာဆောက်ခါစဖြစ်၍ မည်သူမှမနေပဲ သူတို့နှစ်ဦး သာရှိသည်။ နောက်နေ့ တွင် သူငယ်ချင်းဝပ်ရှော့တွင် အလုပ်ရသ ဖြင့်အဆင်ပြေသွားသည်။ ဝပ်ရှော့နှင့်သူတို့အိမ်မှာ အတော်ဝေး သည်။ ကားနှင့်သွားရသည်။

“အစ်ကို...ညနေ စောစောပြန်လာနော်...ဘေးခြံက ထုတွေ့မရှိကြဘူး။ မိုးချုပ်ရင် မိုးတစ်ယောက်ထဲမနေရဲဘူး”

“အေးပါ...အစ်ကို စောစောပြန်လာပါ့မယ်”

သန်းထွန်း အလုပ်ရုံရောက်တော့ သူ့အတွက်အလုပ်တွေ က ဒီနေ့မှတန်းစီနေသည်။ သန်းထွန်းအလုပ်ကို အကြွေးမထား၊ လက်စသတ်အောင် လုပ်နေသည်။ နေ့လည်ထမင်းစားချိန် ခဏနား ပြီး ဆက်လုပ်ခဲ့ရာ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ အလုပ်လက်စ သတ်ပြီးတော့ ည(၉)နာရီထိုးနေပါပြီ။ ယခုမှသူ့ဇနီးမှာလိုက်သည့် ကောင်းကိုပြန်ကြားလာသည်။

“ဒုက္ခပဲ...မိုးတော့ ငါ့ကိုမျှော်နေရှာမှာပဲ၊ သူတစ် ယောက်ထဲကြောက်နေမှာပဲ”

သန်းထွန်းတို့နေသော အိမ်တွင် မီးမရှိ၊ ညဘက်ဖယောင်း

တိုင် ထွန်းနေရသည်။ သန်းထွန်းအလုပ်ရှင်ဆီမှ နေ့တွက်ထုတ်ပြီး ကမ်းကတန်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်ရောက်တော့ ကားတွေ တစ်စီးမှ မလာတော့ပါ။ သန်းထွန်းဆက်မစောင့်တော့ဘဲ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သန်းထွန်းမှာ ကားလမ်းအတိုင်းသွားလျှင် ဝေးသဖြင့်ဖြတ်လမ်းက လာခဲ့သည်။ လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် တစ်လမ်းလုံးမှောင်နေသည်။ လက်ထဲမှဓာတ်မီးကိုအားပြုရင်း ဆက်လျှောက်လာသည်။ ဂေါက်ကွင်းအစပ်ကိုရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှောင်မဲနေသည်။ သန်းထွန်းကွင်း ကိုဖြတ်သွား ရန် ဝန်လေးနေသည်။ သူ့အိမ်သွားရန်သည်တစ်လမ်း သာရှိတော့သည်။

သန်းထွန်းဂေါက်ကွင်းကို ဖြတ်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။ ကွင်းဘေးမှ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကြောင့် မှန်ဝါးဝါးမြင်ရသည်။ သန်းထွန်းမှာလက်ထဲမှ ဓာတ်မီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နောက်က ခြေသံလိုလို ကြားသဖြင့် သူ့လိုပင်ခရီးသွားတစ်ဦး ထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသဖြင့်သန်းထွန်းလန့်သွားသည်။

သူ၏ ဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်ရာသစ်ပင်တွေ လေမတိုက်ဘဲ သစ်ပင်တွေလှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်းထွန်းအရှေ့ကို ကြည့်၍ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်သူ့အရှေ့က ရိပ်ခနဲဖြတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သန်းထွန်းဘေးကိုကြည့်လိုက်ရာ သူ့ဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ချုံပုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

“ဒီချုံပုတ်ကို စောစောက ဒီနားမှာမတွေ့မိပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့ဘေးရောက်လာလဲ မသိဘူး၊ အို...ငါစိတ်ထင်လို့ နေမှာပါ”

သန်းထွန်းကြောက်စိတ် အနည်းငယ်ဝင်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း သမ္မုဒ္ဒေဂါထာကို ရွတ်နေမိသည်။ သူ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်ကို လိုက်လာသောခြေသံကြားနေရသဖြင့် ရှေ့ကို ဆက်သွားရမှာ ကြောက်လာသည်။

“ငါ ဒီလမ်းက လာမိတာမှားပြီနဲ့ တူတယ်”
သူ့စိတ်ကို တင်း၍ဆက်လျှောက်လာသည်။ နောက်မှ ခြေသံတွေ ကြားနေရဆဲ၊ လမ်းတစ်ဝက်ကို ရောက်လာပါပြီ။

ဒါပေမယ့်သူဆက်ပြီးသွားရမှာ ဝန်းလေနေသည်။ ဘေးကိုကြည့်လိုက်ပြန်လည်း ချုံပုတ်တွေကသူ့ဆီကို တရွေ့ရွေ့လာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ သန်းထွန်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ ဆက်မသွားတော့ဘဲ နောက်လှည့်ပြန်ရင်ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားနေသည်။

သူ့နောက်ပြန်လှည့်ပါကသူ့မိန်းမ စိတ်ပူပန်စွာဖြင့်စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ သူလည်းအလုပ်ရုံမှာ အိပ်ရမည်။ သူ့မိန်းမအတွက် စိတ်ပူပြီး အိပ်ပျော်မည်မဟုတ်ပါ။

“အို...ငါလှည့်မပြန်တော့ပါဘူး။ အိမ်ရောက်အောင်ပဲ ပြန်တော့မယ်။ ဘာကောင်ကြီးပဲလာလာ ငါရင်ဆိုင်မယ်”

သန်းထွန်းရှေ့ဆက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို တင်းကာဆက်ပြီး လျှောက်လာသည်။ စမ်းချောင်းလေးကျော် သွားပါက ရွာထဲရောက်ရန် မဝေးတော့ပါ။ သူဝမ်းသာသွားသည်။ သန်းထွန်းတံတားပေါ်တက်ရန် လျှောက်လာသည်။ ယခင်နေ့တွေက စမ်းချောင်းလေး၏ ရေစီးသံသည် သာယာသလိုရှိသော်လည်း၊ ယနေ့ည စမ်းချောင်းလေး၏ ရေစီးသံသည် သူ့အတွက် စိတ်ခြောက်ခြားနေသလို ခံစားရသည်။ သန်းထွန်းတံတားအောက်

ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ရေလုံးကြီးတွေ စီးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် လန့်သွားသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်မှ စိတ်အေးသွားသည်။

“ဟူး...အခုမှပဲ အမောပြေတော့မယ်”

သန်းထွန်းတစ်ယောက် စမ်းချောင်းလေးဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...စောစောက ရေလုံးကြီးတွေစီးနေပြီး အခုတော့ ရေလုံးကြီးတွေ ဘယ်ရောက်သွားလည်းမသိဘူး။ အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်တာ၊ မဖြစ်ဘူး... ငါအိမ်ကိုမြန်မြန်ရောက်အောင် သွားမှပဲ”

သန်းထွန်းအိမ်ကို အပြေးလျှောက်လာသည်။ ရွာထဲရောက်ရန် ဝါးနှစ်ပြန်စာအရောက်တွင် နောက်မှခွေးပောင်သံတွေ ကြားရပြီး သူ့ဆီကိုပြေးလာသံတွေလည်း ကြားရသဖြင့် နောက်လှည့်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ဧရာမခွေးနက်ကြီးငါးကောင် သူ့နောက်က ပြေးလိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သန်းထွန်းကြောက်သွားသည်။ သူဒီအတိုင်းပြေး၍ မဖြစ် လက်နက်တစ်ခုခုကိုင်ထားမှ ဖြစ်တော့မည်။

သန်းထွန်းဘေးပတ်လည်ကို ရှာလိုက်ရာခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အရှည်သုံးတောင်လောက်ရှိမည့် ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းကိုတွေ့ သဖြင့်ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ရွာဆီသို့ပြေးလေရာ ရွာထဲရောက်ရန် ငါးလှမ်းအလိုအရောက်တွင် နောက်မှခွေးတွေသူ့အနားရောက်လာ သဖြင့် သူဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲကတုတ်နှင့် ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။

ခွေးငါးကောင်မှာ သန်းထွန်းကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ သောမျက်လုံးများဖြင့် ရပ်၍ကြည့်နေသည်။ သန်းထွန်းမှာတဖြည်း ဖြည်းနောက်ဆုတ်လာသည်။ ခွေးတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ရွာစည်းရိုးနားကပ်မိသည်နှင့် သန်းထွန်းနောက် လှည့်ပြေးတော့သည်။ သန်းထွန်းခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သော အခါ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခွေးတွေတစ်ကောင်တစ်မြီး မှမရှိတော့သည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ရသည်။ သန်းထွန်းအခုမှ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့ ည(၁၀)နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ မြမြမိုးမှာလည်း သူ့ယောက်ျားပြန်လာသည်ကို မြင်ရ သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကိုတို့များ အခုမှပြန်လာတယ်...ဘယ်အချိန်ရှိနေ ပြီလဲ၊ ဒီမှာ ကြောက်ကြောက်နဲ့ စောင့်နေရတာ”

သန်းထွန်း ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ ရသည့် အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ် အစ်ကိုရယ်...တော်သေးတယ် အိမ်ပြန်ရောက်လာပေလို့”

သန်းထွန်းအခုမှ ဗိုက်ဆာလာသည်။

“မင်း ထမင်းစားပြီးပြီးလား”

“ဘယ်စားရအုံးမှာလဲ...အစ်ကို့ကို စောင့်နေတာ”

“ကဲ...အစ်ကိုတို့ ထမင်းသွားစားရအောင်”

သန်းထွန်းနှင့်မြမြမိုးတို့ ထမင်းစားရန် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။ အပြင်လောကမှာတော့ လမိုက်ညမို့ ညဉ့်နက် လေအမှောင်ထုကကြီးစိုးလေ ဖြစ်နေတော့သည်။

ငရဲမှ ပြန်လာသူ

ငရဲမှပြန်လာသူ

ကိုတင်မြင့်တို့နေသော မြို့လေးမှာမြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ငယ်လေးဆိုပေမဲ့ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီး ဘေးတွင်ရှိ၍ စည်ကားပါသည်။ ကိုတင်မြင့်မှာ ထိုမြို့ကလေးရှိ ဈေးထဲတွင် ကြက်ဒိုင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်။ တခြားသား ငါးဒိုင်တွေလည်းရှိသည်။

ကိုတင်မြင့်တို့ ဒိုင်အဖွဲ့မှာ သားငါးဈေးညှိနှိုင်းရန်အတွက် အမြဲတွေ့ကြရသည်။ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောကြရသည်။ ထိုမြို့က လေးတွင် ကိုတင်မြင့်တို့မှာ သားငါးဒိုင်တွေဆိုတော့စားနိုင် သောက်နိုင်ကြသူတွေဖြစ်သည်။ အလှူပွဲလမ်းသဘင်ရှိသောအခါ ကိုတင်မြင့်တို့ဆီမှာ လူချမ်းသာတွေ ကိုယ်တိုင်လာမှာရသဖြင့် ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် ဘဝင်မြင့်နေသည်။

“ကိုတင်မြင့် ကျွန်တော်တို့ကို အသေသားပေးနေ”
 “ခင်ဗျားတို့ကလဲ ဘယ်သူက အရှင်ပေးမှာလဲ အသေပေးမှာပေါ့”

ကိုတင်မြင့်မှာ လာမှာသလောက် ကြက်ကိုရှာရသည်။ ကြက်သတ်သူထံ အပ်၍သတ်ခိုင်းရသည်။ ကိုတင်မြင့်မှာ ကြက်များကို အသင့်မွေးပြီးလှောင်ထားရသည်။ ကိုတင်မြင့်စိတ်ထဲတွင် ဒီအကုသိုလ်အလုပ်သည် သူနှင့်မဆိုင်၊ မှာစားသူတွေကြောင့် သူလုပ်ပေးရသောကြောင့် မှာသူ စားသူတွေ၏ ကုသိုလ်ကံပဲဟု ယူဆပြီး ထိုကြက်သတ်သော အလုပ်ကို လူဌား၍ပျော်ပျော်ပဲလုပ်သည်။

သူ၏ဇနီးနှင့် သားသမီးတွေကလည်း ငွေကြေးပြည့်စုံနေသောကြောင့် လိုချင်တာရနေသဖြင့် သူ၏အလုပ်ကို အကုသိုလ်အလုပ်ဟု မည်သူမှမတွေးကြပါ။ တကယ်တော့ အားလုံးအတွက် ထိုအကုသိုလ်ကံကို ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက်တည်းခံရမည်ကို သူမသိရှာသေးပါ။

တစ်နေ့ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် သူ့မိတ်ဆွေကိုမောင်အေး

အိမ်သို့အလည်ရောက်သွားသည်။ ကိုမောင်အေးကိုမတွေ့။ သူ၏ ဇနီးမခင်မေနှင့်တွေ့သည်။

“ကိုတင်မြင့် ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ကိုမောင်အေးဆီ သက်သက်လာတာ”

“ကိုမောင်အေး၊ မြို့ထဲခဏသွားတယ်၊ ထိုင်ဦးလေ”

ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် မခင်မေ ခင်းပေးသောဖျာပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရေဇွေးသောက်ရင်း မခင်မေနှင့် စကားလက်ဆုံပြောကြသည်။

“ကိုတင်မြင့် ရှင်အခုလိုကြက်တွေသတ်ပြီး ရောင်းစားနေ

တာနောင်ဘဝခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးရှင်က ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သူများအသက်သတ်ရင် ငရဲကြီးတယ်လို့ ဘုရားဟောထားတယ်မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သူ့အသက်သတ်ခြင်းဟာ ငါးပါးသီလမှာ ထိပ်ဆုံးကပါနေတယ်”

“နင်ကလဲ ငါသတ်တာမှမဟုတ်တာ၊ နင်တို့လူတွေလှူ

ပြီး စားဖို့သတ်ခိုင်းလို့ ငါကသတ်ပေးရတာ၊ နောက်ပြီးငါကိုယ်တိုင် သတ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သတ်တဲ့သူကတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူကလဲရှင်သတ်ခိုင်းလို့ သတ်ရတာပဲ၊ ရှင့်

သားမယားတွေကရော ရှင်ဒီလိုလုပ်တာ သဘောတူသလား၊ ရှင် ဒီလိုလုပ်တဲ့ ငွေတွေနဲ့စားသောက်နေကြတာ၊ မကြောက်ကြဘူးလား”

“သူတို့ကတော့ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းဝတ်ရရင်ပြီးရော”

“ရှင်လဲ တစ်ဖက်ကအကုသိုလ်လုပ်သလို၊ တစ်ဖက်ကလဲ ကုသိုလ်တော့ လုပ်သင့်တယ်နော်၊ ကျွန်မကအကြံပေးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

မခင်မေ၏ စကားကြောင့် ကိုတင်မြင့်သတိဝင်လာမိသည်။ မခင်မေ အကြံပေးမှုကြောင့် နောက်များတွင် ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းကန်တွေမှာလည်း အလှူပါဝင်သည့် အပြင်သံဃာဒါနဆွမ်းလောင်းပွဲတွေမှာလည်း တတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ကိုတင်မြင့်မှာ တရားကျောင်းလေးတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန် တာဝန်ယူထားပြီး သစ်တွေစုဆောင်းထားစဉ်

တစ်နေ့ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် ရေချိုးမှား၍ အပြင်းဖျားတော့သည်။ သူတို့မြို့လေးတွင် ဆရာဝန်ကောင်းကောင်းမရှိ၊ ကျန်းမာရေးမှူးပဲ ရှိသည်။ ကျန်းမာရေးမှူးနှင့် ကုသော်လည်းမသက်သာပါ။

ကိုတင်မြင့်မှာ အဖျားကျသွားသည်မရှိပဲ ပို၍အပူကြီးလာတာ အပူလုံးဝမကျတော့ပဲ သတိလစ်သွားသည်။ ကိုတင်မြင့်တို့ သားစုမှာကိုတင်မြင့်သေပြီမှတ်၍ ငိုကြွ ယိုကြသည်။ ကိုတင်မြင့်သေပြီဆိုပြီး အလောင်းပြင်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုတင်မြင့်ကို ညွှန်နှစ်ယောက်က လက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ တစ်လမ်းလုံးကြောက်မက်ဖွယ်ခံစားနေရသော ငရဲသားတွေကိုတွေ့ရသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ကြက်တွေကို လည်လှီးသလို ငရဲသားတွေကိုလည်း လည်လှီး၍ ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူနေသော အိမ်အိုးထဲသို့ ပစ်ချ၍အပေါ်က လှဲတွေနှင့် ထိုးချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုတင်မြင့်မှာ ကြည့်နေရင်းကြောက်ရွံ့လာသည်။

ငရဲသား လူနီကြီးက လူ့ပြည်ကအကုသိုလ်လုပ်သူတွေရဲ့ ခံရပုံတို့ကို လျှောက်ပြသည်။ ကြောက်မမန်းလိလိ အသည်းထိရင်တုန် နှလုံးတုန်စရာကောင်းလှသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဲဒီလို ကြောက်မက်ဖွယ်ငရဲကိုပြပြီးနောက် ကိုတင်မြင့်ကိုနန်းတော်လိုလို အဆောက်အဦးကြီး တစ်ခုထဲခေါ်သွားသည်။ အထဲတွင် နတ်ဝတ်တန်ဆာအဝတ်တွေဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်တော့ ကိုတင်မြင့်ကိုထိုင်ခိုင်းသည်။

“မင်းတို့တစ်တွေ လူ့ဘဝကိုရပြီးမှ သူများအသက်သတ်ပြီး ငရဲကိုလာချင်သေးတယ်။ မင်းတို့လို လူမိုက်တွေတော့ မင်းတို့ကံနှင့် မင်းတို့ခံကြပေးဦးပေါ့ကွာ” ထိုသို့ပြောပြီး ကိုတင်မြင့်ကိုစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ကိုတင်မြင့်မှာကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေပါသည်။

“မင်း ကျောင်းဆောက်တာပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးပါဘူး၊ သစ်တွေ စုနေတုန်းရှိပါသေးတယ်”

“ယခု မင်းငရဲခံရတာတွေကို မြင်ခဲ့ရဲ့လား”

“မြင်ခဲ့ပါတယ်”

“မကြောက်ဘူးလား”

“အလွန်ပဲ ကြောက်လှပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါ။ ကုသိုလ်ပြုချင်လို့ပါ”

“ဟေ့... မင်းတို့ဒီကောင့်ကို အပြီးခေါ်လာခဲ့တာလား”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လူနီကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မခေါ်သေးပါဘူး၊ ပြန်လွတ်လို့ ရပါတယ်”

“အေး၊ မင်းပြန်တော့၊ ကျောင်းကိုမြန်မြန်ပြီးအောင် ဆောက်ပြီးငါ့ကိုလဲ အမျှဝေဖို့မမေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ ကျောင်းဆောက်ပြီးရင်လဲ အမျှဝေပါ့မယ်” ကိုတင်မြင့်မှာ လူပြည်ကို ပြန်သွားရမှာမို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာတုန်တုန်ရီရီနှင့် အမြန်လျှောက်ထားလိုက်သည်။ လူနီကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကိုတင်မြင့်ကို ချိုင်းမှမ၍ ခေါ်လာပြီး အိမ်ကိုရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးသည်။

အိမ်ရောက်တော့ ကိုတင်မြင့်အလောင်းကို ပြင်ဆင်ထားကြပြီး အမွှေးတိုင်တွေ စားမြိန်စာတွေတောင် တင်ထားကြပြီးလူတွေလည်းအောက်လင်း ဓာတ်မီးအောက်မှာ စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုတင်မြင့် သမီးငယ်လေးက အလောင်းဘေးတွင်ထိုင်၍ငိုနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ မြန်မြန်မဝင်သေးဘူးလား”

လူနီကြီးက နောက်မှပြောရင်းနောက်ကနေ တွန်းလွှတ်သည်။ ကိုတင်မြင့်သတိရလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပူလောင်၍ ရေငတ်နေသည်။ ကိုတင်မြင့်ထရန် ကြိုးစားနေသည်မရ။ လက်လှုပ်လို့မရ။ ခြေထောက်လည်း လှုပ်ကြည့်သည်။ လှုပ်မရလက်တွေ ခြေတွေကို ကြိုးချည်ထားသည်။

ကိုတင်မြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖုံးအုပ်ထားသော ပဝါကို လေနှင့်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရေသောက်ချင်တယ်လို့ တအားအံ့လိုက်မိသည်။ အနားမှာရှိသော သမီးငယ်က ပဝါကိုလာဖွင့်ပေးသည်။ သမီးကိုမြင်တော့ ကိုတင်မြင့် ဝမ်းသာသွားပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“သမီးလေး”

“မေမေရေ ဖေဖေကြီး နိုးလာပြီ”

သမီးငယ် အသံကြောင့်လူတွေ ပြေးတက်လာကြသည်။ ကိုတင်မြင့် အနားမှာလူတွေဝိုင်းအုံပြီး သူ့ကိုကြည့်နေကြသည်။ တစ်ချို့က ကိုတင်မြင့်ကို-

“ကိုတင်မြင့် ဖုတ်ဝင်တာလားမသိဘူး”

“ဒါမှမဟုတ် တခြားပရောဂတွေ ဝင်ပူးတာလားမသိဘူး”

အမျိုးမျိုးပြောနေကြသည်ကို ကိုတင်မြင့်ကြားနေရသည်။

“ငါမသေပါဘူး၊ ငါငရဲပြည်က ပြန်လာတာ”

ကိုတင်မြင့်အသံကြားမှလူတွေယုံကြည်ပြီး လက်မ၊ ခြေမကြိုးတွေဖြုတ်ပေးကြသည်။ ဆင်ထားသော ရိတ်တွေဖြုတ်ကြသည်။ ကိုတင်မြင့်ကို ရေတိုက်ပြီး အောက်ကိုချပေးကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကိုတင်မြင့် ကိုးကွယ်သောဆရာတော်ကြွလာသည်။ ကိုတင်မြင့်မှာ ဆရာတော်ကို သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တွေကို လျှောက်ထားသည်။ ဆရာတော်က...

“ဒကာကြီးရဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်တွေကို ကျောင်းဆောက်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်က ကယ်လိုက်တာပဲ”

ဆရာတော်က ဤသို့မိန့်ကြားပြီးချက်ချင်း သီလဆောက်တည်စေသည်။ ပရိတ်နာကုသိုလ်ပြုခိုင်းပြီးချက်ချင်း ယမမင်းကို အမျှဝေခိုင်းသည်။ ဆရာတော်ပြောသမျှ အားလုံးလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက် ထိုနေ့မှစ၍ ကြက်သတ်သော
 အကုသိုလ်အလုပ်ကိုမလုပ်တော့ပဲ တခြားအလုပ်ကိုလုပ်ပြီး
 ကျောင်းကိုလည်း ပြီးစီးအောင်ဆောက်၍ ရေစက်ချအမျှဝေသည်။
 ယမမင်းကိုလည်း အမျှပေးဝေလိုက်သည်။ ကိုတင်မြင့်တစ်ယောက်
 သက်ဆုံးတိုင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လုပ်သွားပါတော့သည်။

ကျိန်စာသင့်သူ

ကျိန်စာသင့်သူ

ဒေါ်မြစိန်သည်ဘာသာရေးကို ယုံကြည်လေးစားသူဖြစ်သည်။ အလှူအတန်းရက်ရော့၍ သီလလုံခြုံသူဖြစ်သည်။ အပြောအဆိုသိမ်မွေ့၍ စိတ်ကောင်းလည်းရှိသည့်အပြင် တစ်ပါးသူကို သနားတတ်သည်။ ယခုလည်းနေအိမ်တွင် ဆွမ်းကျွေးအလှူလုပ်မည်ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“သမီးရေ...အမေဈေးသွားဝယ်ဦးမယ်”

“သမီးသွားဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ရတယ် သမီး၊ ငယ်စရာတွေများလို့ အမေပဲသွားလိုက်မယ်”

ဒေါ်မြစိန်ဆွဲခြင်းယူ၍ ဈေးကိုထွက်ခဲ့သည်။ ဈေးနှင့်သူ့အိမ်မှာသိပ်မဝေးလှသဖြင့် လမ်းလျှောက် လာသည်။ ဈေးရောက်

တော့လူတွေပြည့်ကြပ်နေသည်။ မနက်ဖြန် မုန့်ဟင်းခါး ဆွမ်းကပ်ရန်အတွက် ငါးဝယ်ရန်ငါးတန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“လာကြ လာကြ၊ ငါးတွေလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရမယ်၊ အလေးလည်း ပြည့်အောင်ချိန်ပေးမယ်”

ငါးသည်တွေ သူ့ထက်ငါဦးအောင်အော်ရောင်းနေကြသည်။ ဒေါ်မြစိန်အော်ရောင်းနေကြသည်။ ဒေါ်မြစိန်ဘယ်ဆိုင်မှာ ဝယ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ထက်အသက်ကြီးသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဆိုင်မှာ ဝယ်လိုက်သည်။

“လာ...အစ်မ၊ ဘာငါးယူမှာလဲ၊ ငါးတွေကတော့ စုံတယ်၊ အစ်မယူမယ့်ငါးပြော...ချိန်ပေးမယ်”

“ကျွန်မကို ငါးခုပေးပါ၊ အော်...ဒါနဲ့ ငါးခုဘယ်ဈေးလဲ”

“တစ်ပိဿာ သုံးကျပ်ပါ”

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ငွေငါးကျပ်နှင့်မိသားစု စားလောက်သည်။

“မလျှော့ဘူးလား”

“ညီမဘယ်လောက်သား ယူမလဲလျှော့ပေးမယ်လေ”

“ကျွန်မ...တစ်ပိဿာယူမယ်”

အဒေါ်ကြီး ငါးချိန်နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်မြစိန်တစ်ယောက်

ဆယ်တန်တစ်ရွက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီး ပိုက်ဆံကို သူ့ပိုက်ဆံခွက်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြစိန်တွင် ငွေသုံးဆယ် ပါသည်။ ယခုငါးသည်ကို တစ်ဆယ်ပေးလိုက်တော့ နှစ်ဆယ်ကျန် သည်။ ငါးသည် အဒေါ်ကြီးမှာ ဒေါ်မြစိန်အား ချိန်ပြီးသားငါးထုပ် လည်းမပေးသေး၊ ပိုက်ဆံလည်းမအမ်းသေးပါ။ နောက် တစ်ယောက်ကို ချိန်ပေးနေသည်။ ဒေါ်မြစိန်စောင့်နေသည်။ ခဏကြာမှ...

“အော်...မေ့နေလို့၊ ရော့ ညီမငါးထုပ်”

ဒေါ်မြစိန်ငါးထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး...

“အစ်မကြီး...ကျွန်မကို ပိုက်ဆံပြန်မအမ်းသေးဘူးနော်”

“ရှင်...ကျွန်မကို ပိုက်ဆံပေးပြီးလို့လား”

“စောစောက ပေးပြီးပြီးလေ”

“ဘယ်တုံးက ပေးတာလဲ၊ ကျွန်မမရသေးပါဘူး”

“အစ်မကို ကျွန်မငါးချိန်တုန်းကပေးလိုက်တာ အစ်မ ပဲ...ပိုက်ဆံထည့်တဲ့ ခွက်ထဲထည့်လိုက်ပြီးတော့”

“မပေးရသေးပါဘူး၊ ညည်းငါးချိန်ပြီးတော့နောက်

တစ်ယောက်ကို ဆက်ချိန်ပေးနေတာ၊ ညည်းပိုက်ဆံကိုငါမယူရ သေးပါဘူး”

“အစ်မ...မေ့နေလို့ပါ၊ ကျွန်မတကယ်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မအိမ်က(၃၀) ယူလာတာ၊ အစ်မကိုတစ်ဆယ်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်မမှာနှစ်ဆယ်ကျန်တယ်”

“ညည်းပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာ ငါမှမသိ တာ”

“ကျွန်မ မလိမ်ပါဘူး...၊ ကျွန်မက အလှူလုပ်မယ့်သူက သူများပိုက်ဆံလိမ်ပြီးအလှူလုပ်တော့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

“ငါကရောလိမ်နေလို့လား၊ ငါ ငါးရောင်းလာတာကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုအငြင်းအခုံ မဖြစ်ခဲ့သေးဘူး”

“အစ်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အို... အေ... စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး၊ ပေးမှမပေး ရသေးတာ”

ငါးသည်အဒေါ်ကြီးမှာ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသဖြင့် ဒေါ်မြစိန်ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ၊ ညည်းကငါ့ကို လိမ်နေတယ်ထင်လို့လား၊ မယုံရင်ငါ့ကိုနှိပ်ပြမယ်၊ ငါညည်းဆီက ပိုက်ဆံယူမိရင် ငါ့ယောက်ျား ရထားပေါ်က ပြုတ်ကျသေပါစေ၊ ငါ့သားကားတိုက်ပြီးသေပါစေ၊ ငါ့ရွေးမလည်း မီးမဖွားနိုင်ဘဲ သေပါစေ”

ဒေါ်မြစိန်တစ်ယောက် ငါးသည်အဒေါ်ကြီး ကျိန်နေသည် ကိုကြည့်ပြီး ကြက်သီးများပင်ထမိသည်။ ကြောက်လည်းကြောက် သွားသည်။ ဆက်မငြင်းတော့ပဲ... ငါးဖိုးကိုထပ်ပေးရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

“တော်ပါတော့ရှင်... မကျိန်ပါနဲ့တော့၊ ကျိန်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မငါးဖိုး ကျွန်မပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘက်က မှားလို့ ပေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျိန်နေတာကို မကြားဝံ့လို့ပေးတာ”

ဒေါ်မြစိန်မှာငါးဖိုးပိုက်ဆံပေးပြီး ငါးတန်းထဲမှ စိတ်မ ကောင်းစွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အဆိုပါအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ သားသမီးတွေ အားလုံးကိုယ်စီအလုပ်သွားကြသဖြင့်

အိမ်မှာဒေါ်မြစိန်တစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြစိန်ပျင်းပျင်း ရှိသည်နှင့်အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ထိုင်နေစဉ်မိန်းမတစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးတံခါးဝတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ ပုံမှာ နှမ်းနှမ်းဖတ်ဖတ်ဖြင့် ဆံပင်တွေကလည်း ဖွာလန်ကြနေပြီး ဒုက္ခသည် ရုပ်ပေါက်နေသည်။ ဒေါ်မြစိန်သည် ခြံဝကမိန်းမကြီး ကို အကဲခတ်၍ကြည့်နေသည်။

“ဒီအဘွားကြီး ကြည့်ရတာ... ငါ့အသိထဲက မဟုတ် ပါဘူး၊ အိမ်မှားလာတာလား၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သွားမေးကြည့် ဦးမှပဲ”

ဒေါ်မြစိန်သည် ခြံဝသို့လျှောက်လာသည်။ ခြံဝရောက် တော့ခြံတံခါးမဖွင့်သေးပဲ အရင်မေးလိုက်သည်။

“အဒေါ် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲ”

“ဒီအိမ်က မမြစိန်အိမ်ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမြစိန်ဆိုတာဟာ ကျွန်မပါပဲ”

“အမလေး ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ရှာနေတာကြာပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့တော့တယ်”

အဒေါ်ကြီးစကားကြောင့် ဒေါ်မြစိန်အံ့သြသွားသည်။ သူ့ကို ဘာကြောင့်ရှာနေသည်ကိုလည်း သိချင်လာသည်။ ဒေါ်မြစိန်သည် ဒေါ်ကြီးအား ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး အိမ်ပါခေါ်သွားသည်။

“ကဲ...အဒေါ်၊ ထိုင်ဦး”

ဒေါ်မြစိန်သည် ရေနွေးကြမ်းသွားယူပြီး အဒေါ်ကြီးရှေ့ချပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက်ထပြီး ဒေါ်မြစိန်ခြေထောက်နှစ်ဖက်အားကိုင်၍...

“အဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ညဉ့်အပေါ်အထင်မှားပြီး ကျိန်ခဲ့လို့ အခု အဒေါ်မှာ ကျိန်စာသင့်နေပါပြီ။ အဒေါ်ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဒေါ်မြစိန်မှာ အဒေါ်ကြီး၏အပြုအမူကြောင့် အံ့သြပြီး ကြောင်နေသည်။ နောက်မှသတိရကာ-

“အဒေါ် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ထပါ။ ကျွန်မငရဲကြီးနေပါမယ်”

ဒေါ်မြစိန်မှာ အဒေါ်ကြီးကိုဆွဲထူလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီးမှာကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း မျက်ရည်တွေကျနေသည်။

“မမြစိန် အဒေါ်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဒေါ်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကျွန်မဆီလာတဲ့အကြောင်းရင်းကိုရော မသိရဘူးလား”

“အဒေါ်က လွန်ခဲ့တဲ့(၆)လလောက်က မမြစိန်အလှူလုပ်ဖို့လာဝယ်တဲ့ ငါးဆိုင်ကငါးရောင်းတဲ့ဒေါ်ဝတုတ်ပါ”

“ဪ...ငါးရောင်းတဲ့အစ်မကြီးကို၊ အတော်ကိုပဲ အိုစာသွားလိုက်တာ၊ မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး”

“သောကတွေ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေကြောင့် မသေရုံတမယ့် ဒီရုပ်အတိုင်း ဖြစ်သွားရတယ်ကွယ်...၊ အဒေါ်ရဲ့အဖြစ်ကိုပြောပြချင်လို့ တကူးတံကလိုက်ရှာခဲ့တာပါ။ အဒေါ်အဖြစ်ကတော့...”

ငါးသည်ဒေါ်ဝတုတ်မှာ ဆိုင်သိမ်းပြီးအိမ်ကိုပြန်လာသည်။ မနက်က အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့သည်ကို ယခုတိုင်မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရောက်တော့ချွေးမက...

“အမေ...မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူးအေ...မနက်က မိန်းမက စိယောက်နဲ့ စကားများတာ အခုထိဒေါသမပြေသေးဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စကားများရတာလဲ”

ငါ့ငါးကိုဝယ်ပြီး ပိုက်ဆံမပေးရသေးပဲနဲ့ ပေးပြီးပြီငြင်းတယ်လေ၊ ငါးကို အချောင်လိုချင်လို့လာလိမ့်တာ၊ ငါကလည်း ဘာရမလဲ၊ ကျိန်တွယ်ပြီးပြောလိုက်တော့ ဆက်ပြီးမလိမ့်ရဲတော့ပဲ ငါးဖိုးပေးသွားတယ်”

“အမေ့ငါးဖိုးရပြီပဲ ဒေါသမဖြစ်နေပါနဲ့တော့...”

ဒေါ်ဝတုတ်မှာ ဘာမှမပြောပဲ အိမ်နောက်ဖေးဝင်သွားသည်။ ဒေါ်ဝတုတ်အိမ်တွင် ဒေါ်ဝတုတ်တို့လင်မယား၊ သားနှင့် ချွေးမ လေးယောက်သာရှိသည်။ ဒေါ်ဝတုတ်ချွေးမမှာ ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မှာတော့...

ဒေါ်ဝတုတ်အတွက် ကံကြမ္မာက ဝင်လာပါသည်။

“ဒေါ်ဝတုတ်ရေ...ဒေါ်ဝတုတ်”

“ဟဲ့...ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ...”

“အလန့်တကြား ဘာကိစ္စရှိလို့ အော်နေတာလဲ”

“ဒေါ်ဝတုတ်ယောက်ျား ရထားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့အခု ဆေးရုံရောက်နေတယ်”

“အမလေး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ဝတုတ်တို့ သားအမိသုံးယောက် ဆေးရုံရောက်တော့ ဆရာမလေးတစ်ယောက်အား မေးလိုက်သည်။

“ဆရာမ... ရထားပေါ်ကပြုတ်ကျတဲ့လူနာ ဘယ်အခန်းမှာလဲ”

“ရထားပေါ်ကပြုတ်ကျတဲ့ လူနာတို့အအေးခန်းထဲပို့လိုက်ပါပြီ..”

“အမလေး...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ် ကိုဘမောင်ရဲ့”

ဒေါ်ဝတုတ်ငိုရင်း ဆတိမေ့သွားသည်။ ဒေါ်ဝတုတ်မှာ ဝိုင်းပြီးပြုရသဖြင့် သံတိရလာသည်။

“အမေရယ်... တရားနဲ့ဖြေပါ၊ အဖေမရှိပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှိပါတယ် အားမငယ်ပါနဲ့”

ဒေါ်ဝတုတ်တစ်ယောက် ဦးဘမောင်မရှိတော့သည့်နောက် ယခင်လို ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိတော့ပေ။ အားကိုးရာမရှိသလို ခံစားသည်။

ယခုလည်း ဦးဘမောင်အကြောင်းတွေးနေရင်း သူ ချိန်ခဲသည်ကို ပြန်သတိရမိလိုက်သည်။ “ဘုရား...ဘုရား၊ ငါကျိန်လိုက်လို့များ ကိုဘမောင်သေရတာလားမသိဘူး၊ အို...မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါတိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ငါဘာမှမတွေးတာပဲကောင်မယ်”

ကိုဘမောင်ဆုံးပြီး(၂)လလောက်တွင် ဒေါ်ဝတုတ်ချွေးမီးဖွားဖို့ ဗိုက်နာလာသည်။ ဒေါ်ဝတုတ်ချွေးမမှာ သားဦးဖြစ်၍ ခက်သည်။ ဝမ်းနာနေသည်မှာ(၃)ရက်ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ယခုထိ မမွေးသေးပါ။ ဒေါ်ဝတုတ်မှာ ရှေးဆန်သူဖြစ်၍ ဆေးရုံသွားရမှာကြောက်သည်။ လက်သည်ကို အားကိုးသည်။

“ဟဲ့ သားလတ်၊ ဒေါ်ခင်အေးကို သွားခေါ်လေ... ဒီမှာမွေးတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...အမေ”

ဒေါ်ဝတုတ်သား မောင်တင်လှလတ်သည် ဒေါ်ခင်အေးအားခေါ်ရန် အိမ်မှကမန်းကတန်းထွက်လာသည်။ လက်သည်ဒေါ်ခင်အေးမှာ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကဖြစ်သည်။

မောင်တင်လှလတ် လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ အဲဒီမှာပင် တစ်ဖက်က အပြင်းမောင်းလာသောကားကိုမမြင်၊ ကားမှာအရှိန်မသတ်နိုင်ပဲ မောင်တင်လှလတ်ကို ဝင်တိုက်လိုက်သည်။

“အမလေး...လုပ်ကြပါဦး”

မောင်တင်လှလတ်မှာ သွေးအိုင်ထဲပွဲချင်းပြီးသေသွားသည်။ လူတွေဝိုင်းအုံနေကြသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆေးရုံကားရောက်လာပြီး မောင်တင်လှလတ်အလောင်းကို ဆေးရုံသယ်သွားကြသည်။ ဒေါ်ဝတုတ်မှာ လက်သည်သွားခေါ်သောသားကို ကြာ၍ ဒေါသထွက်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်သည်မှာလည်း မချီမဆုံခံစားနေရသည်။

“တောက်...ဒီကောင်လက်သည် သွားခေါ်ပါဆိုမှ ဘယ်သေထိုးနေလဲမသိဘူး၊ ဒီမှာနာလို့ သေတော့မယ်...”

“ဒေါ်ဝတုတ်ရေ... ဒေါ်ဝတုတ်...”

“ဟဲ့...ဘယ်သူလဲ၊ တိုးတိုးခေါ်ပါ၊ ဒီမှာမီးနေသည် လန့်သွားဦးမယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“ကျွန်တော်ပြောတာကို စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နားထောင်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါရင်တုန်လိုက်တာဟယ်...၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

“ဒေါ်တုတ်သား ကားတိုက်လို့...”

“ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ငါ့သားကားတိုက်လို့ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“အခု...ဘယ်မှာလဲ”

“ဆေးရုံခေါ်သွားပြီ”

“အမလေး အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား သားရယ်...”

“ဒေါ်တုတ်...သတိထားဦးလေ...၊ ဟိုမှာလူမမာရှိတယ်လေ၊ ကဲ...ဒေါ်တုတ် ချွေးမကိုဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်”

ဒေါ်တုတ်မှာ သားက တစ်ဖက်ချွေးမက တစ်ဖက်နှင့် ဗျာများနေသည်။

“အမေ...ကိုတင်လှမလာသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ နာလှပြီ”

“အခုလာတော့မှာပါ...ဒေါ်ခင်အေးမရှိလို့စောင့်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊ ခဏသည်းခံလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ဒေါ်တုတ်မှာခိုင်ချင်စိတ်ကိုချုံ့သိပ်ပြီးနေရသည်။ ဒေါ်တုတ်ရင်ထဲပင်လောင်ဆူနေသည်။ ဒေါ်တုတ်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေ

လူနာကို ကားပေါ်ဝိုင်းတင်ကြပြီး ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားကြသည်။ လူနာမှာနာလွန်းတော့ သတိတစ်ချက်တစ်ချက်လစ်သွားသည်။

“သမီး သတိထားနော်၊ ဆေးရုံရောက်တော့မယ်”

ဒေါ်တုတ်ပြောသလိုပြောနေရသည်။ ချွေးမ၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ အားမရပေ။ ဒေါ်တုတ်စိတ်ထဲမှနေ၍ ဘုရားတ၊နေသည်။ လူနာမှာ ဆေးရုံရောက်၍လူနာတင်တဲ့ ခုတင်ပေါ်ရောက်ရင်မိအသက်မရှိတော့ပေ။

“အဒေါ်ကြီးချွေးမဆုံးသွားပြီ စောစောကသာဆေးရုံရောက်လာရင်သေမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်မတို့လည်းမတတ်နိုင်တော့ဘူး...၊ အဒေါ်တို့ကိုကပေါ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါတွေအားလုံး အဒေါ်အပြစ်တွေပါ၊ အဒေါ်ချွေးမလေးသေရတာ အဒေါ်ကြောင့်သေရတာ”

ဒေါ်တုတ်သူ့ကျိန်ခဲ့သည့်အတိုင်း... ယောက်ျားလည်း ထားပေါ်ပြုတ်ကျလို့ သေရသည်။ သားမှာ ကားတိုက်လို့သေခဲ့သည်။ အခုချွေးမဖြစ်သူမှာလည်း ကလေးမမွေးနိုင်ပဲသေသွားရသည်။ ဒေါ်တုတ်၏အဖြစ်ကတော့ မပဋ္ဌာတ်ကံပုံဆိုးမည် ခင်ပါသည်။

“အဒေါ်အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲကွယ်၊ အဲဒီတုန်းက အဒေါ်မှာ ရူးမတတ်ခံစားရတယ်၊ နောက်မှအိမ်နီးနားချင်းတွေက ဖျောင်းဖျပြီးတရားရိပ်သာတွေခေါ်သွားလိုသာ အဒေါ်ခဲခဲ့တာ၊ အခုလည်း...အဒေါ်သံယောဇဉ်တွေ မရှိတော့ တစ်သက်လုံး သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ။ မမြစိန်ကို အဒေါ်ရဲ့ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့...အပြစ်တွေကိုတောင်းပန်ချင်လို့ သီလရှင်မဝတ်သေးဘဲ လိုက်ရှာနေတာ အခုတော့အဒေါ်ဆန္ဒပြည့်ပြီမို့ စိတ်အေးရပါပြီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေတယ်... အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်မစိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မအဒေါ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ် နောင်ကို လည်း... အဒေါ်အကူအညီလိုရင် ကျွန်မကိုပြောပါ၊ ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်မြစိန်မှာ ဒေါ်ဝတုတ်အားထမင်းကျွေးလိုက်သည့်အပြင် ဒေါ်ဝတုတ်သီလရှင်ဝတ်သောအခါ လိုအပ်မည့်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဝယ်ရန်အတွက် အလှူငွေများလည်း လှူလိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့တူမကြီးတို့ မိသားစုမကွဲမကွာဘဲ တစ်သက်လုံးစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့အတူနေနိုင်ကြပါစေကွယ်...”

“အဒေါ်ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ”

“ကဲ...အဒေါ်သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ဝတုတ် နှုတ်ဆက်၍ ဒေါ်မြစိန်တို့အိမ်ပေါ်မှတစ်လှမ်းချင်းဆင်းသွားသည်ကို ဒေါ်မြစိန်မှာကြည့်ရင်း...ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

နှုတ်ကြမ်းသူ

နှုတ်ကြမ်းသူ

“ဇော်လင်းရယ် ဒေါ်ကြီးသမီးဆုံးလိုလာပြီ ကူညီပါဦးကွယ်”

“ဒေါ်ကြီးသမီးက ဘယ်တုန်းကဆုံးတာလဲ”

“ဒီနေ့မနက်ကပဲ ဆုံးတယ်”

“ဒါဆိုဒေါ်ကြီးပြန်နှင့်... ကျွန်တော်တို့အခုပဲလာခဲ့မယ်”

“အေး...အေး”

ဇော်လင်းသူ့အဖွဲ့သားတွေ လိုက်ခေါ်ပြီး ဒေါ်စိန်လှအိမ်သို့ သွား၍အလောင်းကို ရေချိုးပေးပြီး ပြင်ဆင်ထားသည်။ ဇော်လင်းတို့အဖွဲ့ မဏ္ဍပ်ပါဆောက်ပေးခဲ့သည်။ ဇော်လင်းတို့အဖွဲ့ အိမ်ပြန်ရေချိုးကြပြီး အသုဘအိမ်သို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်သွားကြသည်။

ဒေါ်စိန်လှတို့အိမ်သည် ကွင်းထဲတွင်ဆောက်ထားပြီး ဒေါ်စိန်လှတို့ အိမ်သွားရန် လမ်းတစ်လမ်းသာရှိသည်။ ဇော်လင်းတို့အဖွဲ့အသုဘအိမ်တွင် ဖဲကစားရာ ဇော်လင်းတစ်ယောက် တော်တော်ရှုံးနေသည်။

“အောင်ခိုင် ငါ့ကိုပိုက်ဆံချေးပါဦးကွာ”

“မင်းကလဲကွာ ပိုက်ဆံပဲချေးနေတာပဲ...ငါ့မှာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါလည်းရှုံးနေတယ်”

“လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရာ...ဒါနောက်ဆုံးပါပဲ...မင်း ပိုက်ဆံ အိမ်ရောက်ရင်ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ကဲ...ရော့ ငါ့မှာအဲဒါအကုန်ပဲ”

ဇော်လင်း...အောင်ခိုင်ဆီက ချေးသောပိုက်ဆံလည်း ခဏလေးနှင့်ကုန်သွားသည်။ ဇော်လင်းအောင်ခိုင်ကို ကြည့်လိုက် ပြန်ရာအောင်ခိုင်လည်း ရှုံးနေ၏။ ဇော်လင်းတို့နှစ်ယောက် ကစားစရာ ပိုက်ဆံမရှိတော့မှ ဝိုင်းမှထခဲ့ကြသည်။ ဇော်လင်းဖဲရှုံး၍ စိတ်တိုနေသည်။ ဇော်လင်း အိမ်ပြန်ရန် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး အလောင်းစင်နား တိုးကပ်သွားပြီး...

“ငါကတော့နင့်ကိုရေချိုးပေးပြီး လှလှပပပြင်ဆင်ပေ

ရတယ်... အားလုံးလုပ်ပေးရတယ်... နင်ကတော့ ငါတို့ကိုဖဲနိုင်အောင် လုပ်မပေးဘူး... အေး... နင်ကတောင် ငါ့အပေါ်မကောင်းတာ နင့်ကိုလည်း ငါလုပ်ပြမယ်”

ဇော်လင်းသံရိုက်ထားသော အလောင်း၏ဦးခေါင်းပိုင်းကို အပေါ်မှ ဓားနှင့်ထိုးဖောက်၍ အလောင်းစင်ပေါ်တွင်တင်ထားသော သောက်ရေခွက်ကို ထိုအပေါက်မှလောင်းချလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်လင်းမလုပ်ပါနဲ့ကွာ...မင်းဖဲရှုံးတာ သူနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ...မင်းဘာသာကံမကောင်းလို့ ရှုံးတာ သူ့အပြစ် သွားမချနေနဲ့... လျှောက်မလုပ်နဲ့... ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“ငါ...မကျေနပ်ဘူး၊ ဖဲရိုက်လာတာ ကြာပြီ၊ တစ်ခါမှ ဒီလောက်မရှုံးခဲ့ဘူး... အခုငါ့မှာ တစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး... ငါ ဖဲရှုံးတဲ့အတွက် သူ့ကိုဒဏ်ပေးရမယ်”

“နင့်ကို ဒီနေ့ထမင်းမကျွေးဘူး”

အောင်ခိုင်မည်သို့ ပင်တားတားနားမဝင်ပဲ အလောင်းစင်ပေါ်က ထမင်းထုပ်ကိုယူ၍ အခြားသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်မှလည်း ကြမ်းတမ်းစွာဆဲဆိုနေသည်။

“ဇော်လင်း...တော်တော့ကွာ၊ အိမ်ပြန်ကြရအောင်”

အောင်ခိုင် ဇော်လင်းကို အတင်းဆွဲ၍အိမ်သို့ ခေါ်လာရသည်။

နောက်နေ့ဇော်လင်းတစ်ယောက် အသုဘအိမ်ဖွဲ့သွားကစားရန် အောင်ခိုင်ကိုလာခေါ်သည်။

“အောင်ခိုင်ရေ အသုဘအိမ်ဖွဲ့ရအောင်”

“အောင်ခိုင်မရှိဘူးကွယ့်... အပြင်သွားတယ်”

“သူပြန်လာရင် အသုဘအိမ်ကို လွှတ်လိုက်ပါ... ကျွန်တော်အဲဒီမှာရှိတယ်”

“အေး...အေး လွှတ်လိုက်မယ်”

ဇော်လင်းအသုဘအိမ်သို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့သည်။ အချိန်ကား ည(၉)နာရီလောက်ရှိမည်။ ညကလည်း မှောင်မည်းနေသည်။ လူသွားလူလာပင် မရှိပါ။ ရှင်းနေသည်။ ဇော်လင်းတစ်ယောက်တည်း အသုဘအိမ်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် လမ်းကိုပိတ်၍ရပ်နေသော ထန်းပင်လောက်ရှည်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအမွှေးများဖြင့် မည်းမည်းအကောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရာဇော်လင်းလန့်သွားသည်။

မည်းမည်းအကောင်ကြီး သူ့ကိုရပ်ကြည့်နေသည်။ ဇော်လင်းလည်း စိတ်ကိုပြန်ထိန်းရင်း...

“ဟေ့ကောင်ကြီး ငါ့ရှေ့ကဖယ်မလား မဖယ်ဘူးလား”

ဇော်လင်း...မည်းမည်းအကောင်ကြီးမှာ လမ်းဖယ်ခိုင်းသော်လည်း မည်းမည်းအကောင်ကြီးသည် လမ်းဖယ်ပဲ ရပ်နေသည်။ ကြာတော့ ဇော်လင်းစိတ်ဆိုးလာပြီး ပါးစပ်ကကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုပြီး ခဲတွေနှင့်ကောက်ပေါက်သော်လည်း မည်းမည်းအကောင်ကြီးက မသွားသည့်အပြင် တဖြည်းဖြည်းရှေ့ကို တိုးလာသည်။ ဇော်လင်းလည်း မဟန်မှန်းသိ၍ နောက်လှည့်ပြေးတော့သည်။ မည်းမည်းအကောင်ကြီးကလည်း နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။ မည်းမည်းအကောင်ကြီး ဇော်လင်းအားမီလာသည်။ ဇော်လင်းအား ခြေထောက်ကြီးနှင့်နင်းမည်အပြုတွင် ဇော်လင်းခလုတ်တိုက်၍ မှောက်လျက်လီသွားပြီး သတိမေ့သွားသည်။

ဇော်လင်းသုံးရက်ကြာ မေ့သွားပြီး သတိပြန်ရသည်။ သတိပြန်ရသော်လည်း ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်။ စကားလည်းမပြော၊ ဘယ်သူမှလည်း မှတ်မိခြင်းမရှိပါ။

တစ်အိမ်သားလုံး သူ့အတွက်စိုးရိမ်နေကြသည်။ ဆရာ

တွေနှင့်ကုလည်းမရ၊ နောက်ဆုံးဇော်လင်း၏ဆရာ အဘဆရာအား ပင့်၍ပြရသည်။ အဘဆရာက...

“သူ... ကွင်းထဲမှာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဘာတွေပြော ခဲ့လည်း မသိဘူး... ဒါကြောင့်ကွင်းပိုင်က မကျေနပ်လို့လုပ်လိုက် တာ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုရင် ဆန်တစ်ပြည်နဲ့အမဲသားတစ် ပိဿာကို ဆန်ကောထဲထည့်ပြီး တောင်းပန်... ဆန်ကောကို ငှက်ပျောရွက်အပေါ်ကအုပ်ပြီး နေဝင်ခါနီးအချိန် ကွင်းထဲမှာသွား ပစ်ထားလိုက်... ခဏနေရင် ခွေးနက်ကြီးလာစားလိမ့်မယ်”

ဆရာပြောသည့်အတိုင်း နေဝင်ခါနီးအချိန် ဆန်ကောကို ကွင်းထဲ သွားထား၍ တောင်းပန်ပြီး တစ်နေရာမှာစောင့်ကြည့် နေရာ ခဏကြာသောအခါ ခွေးနက်ကြီးရောက်လာပြီး ဆန်ကော ထဲက အမဲသားတွေစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခဏကြာသောအခါ ခွေးနက်ကြီးပျောက်သွားသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ဇော်လင်းတစ်ယောက် အရင်ကအတိုင်း ပြန်ကောင်းလာသည်။ ဇော်လင်း တစ်ယောက်

ကြမ်းတမ်းစွာဆဲဆို၍ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ခဲ့သောသူ၏အမှား ကိုနှောင်တရနေမိသည်။ ကံကောင်း၍မသေခဲ့သော သူ့အဖြစ်ကို လည်းတွေးမိတိုင်း အသည်းတယားယားရှိနေပါတော့သည်။

ကိန္နရီလား၊ သူဇာလား

ကိန္နရီလား၊ သူဇာလား

၆၇

ကိန္နရီလား၊ သူဇာလား

ကန်ကော်ကြီးရေပြင်က တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေသော်လည်း
 ကန်ဘေးခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသောချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်မှာတော့
 အေးချမ်းနိုင်ပဲ ပူလောင်နေပါသည်။

“ကိုဇော် နွယ်တို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ”

“နေပါဦး နွယ်ရယ်၊ ကိုဇော် ပိုက်ဆံစုနေတာမပြည့်သေး
 လို့ပါ”

“ရှင် ပိုက်ဆံပြည့်အောင်စောင့်နေရင် ဒီတစ်သက်
 လက်ထပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ကျွန်မကို ပြတ်ပြတ်
 သားသားပြော”

သန်းဇော် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပဲ ငိုနေသည်။ သန်းဇော်

မှာ ရုံးတစ်ရုံးမှ စာရေးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဒါဘာများမရှိ
ရှာပဲ ဘကြီးနှင့်နေသည်။ သန်းဇော်နှင့်မခင်နွယ်တို့မှာ ချစ်သူဘဝ
ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ပင်ပြည့်တော့မည်။ မခင်နွယ်မှာ သူ့ကို
လက်ထပ်ယူရန် တဖွဖွပြောသော်လည်း သန်းဇော်ခမျာ လက်ထပ်
ယူရန် သူ့လက်ထဲမှာ ငွေကြေးမပြည့်စုံသေးသဖြင့် ငြင်းနေရသည်။
သူ့ကိုယ်သူလည်း ရှက်မိသည်။

“ခဏလေးတောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား နွယ်ရယ်”

“ရှင့် ခဏလေးဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ၊ အိမ်ကကျွန်မကို
ယောက်ျားပေးစားမလို့လုပ်နေကြပြီ”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆွမ်း
ကျွေးရင် မကောင်းဘူးလား” သန်းဇော် မဝံ့မရဲဖြင့် မခင်နွယ်
ကို မေးလိုက်သည်။

“အို... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ လူကြီးစုံရာလာတောင်းရမ်းပြီး
မင်္ဂလာဆောင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း
ရှင်သိရဲ့သားနဲ့”

“ဒါဆို ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်မပြောတာကို သေချာနားထောင်၊ နောက်သုံးလ
ပြည့်ရင် ကျွန်မမိဘတွေဆီမှာ လာတောင်းရမ်းပါ၊ သုံးလပြည့်လို့မှ
လာရင် ကျွန်မနဲ့ရှင်အပြတ်ပဲ”

မခင်နွယ်တစ်ယောက် သန်းဇော်အနားက ဒေါသတကြီး
ဖြင့်ထွက်သွားသည်။ သန်းဇော်မှာ မခင်နွယ်နောက်ကျောကိုကြည့်
ရင်း ငိုငိုရွှံ့ကျန်ခဲ့သည်။

x x x

သန်းဇော် မှာ သူ့အကြောင်းကို သူ့ဘကြီးအား ပြောပြ
လိုက်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ နောက်သုံးလပြည့်လို့မှ မင်းမှာပိုက်ဆံ
မပြည့်ရင် ဒီအိမ်ကိုပေါင်ပြီးပေးမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဘကြီးရာ၊ ဒီအိမ်ကလေး ပေါင်လိုက်တော့
ကျွန်တော်နဲ့ဘကြီး ဘယ်မှာသွားနေမှာလဲ”

“မင်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပြန်ရွေးလို့ရတာပဲ”
သန်းဇော်မှာ သူ့အပေါ်သားအရင်းနှင့်မခြား ချစ်မြတ်နိုး

သော ဘကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကြည့်နူးမှုတွေဖြစ်ပေါ်လာသည်။
သန်းဇော်တစ်ယောက် မခင်နွယ်နှင့်နီးစပ်အတွက် အချိန်ပိုအလုပ်

တွေလုပ်၍ ရသမျှပိုက်ဆံစုသည်။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်စုစု မခင်နွယ်နှင့်နီးစပ်ရန် ကံမပါလာသဖြင့် မကြာပါ သုံးလပြည့်ရန်တစ်လအလိုတွင် မခင်နွယ်အပြင်းဖျား၍ ဆုံးသွားရှာသည်။

သန်းဇော်မှာ မခင်နွယ်စိတ်ကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲဘုံးဘုံးလဲတော့သည်။ နှစ်လကြာလောက်မှ နေပြန်ကောင်းလာသည်။ နေပြန်ကောင်းလာသော်လည်း ယခင်လို ရွှင်ရွှင်ပျပျ၊ တက်တက်ကြွကြွမရှိ။ သန်းဇော်မှာ ရုံးနှင့်အိမ်ဖြင့် ပြီးနေသည်။ ဘယ်မှာမသွား၊ အိမ်မြဲနေသည်။

“လူလေး... မင်းအိမ်ထဲမှာပဲ အမြဲနေရတာမပျင်ဘူးလား၊ သူငယ်ချင်း အိမ်တွေသွားလည်ပါလား။”

သန်းဇော်မှာ သူ့ဘကြီးတိုက်တွန်းသဖြင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ စန်းမောင်တို့အိမ်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ... သန်းဇော်ပါလား၊ မလာစဖူး အလာထူးလို့ခေါ်လား။”

သန်းဇော်ဘာမှပြန်မပြောပဲ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း နေကောင်းသွားပြီလား။”

“ကောင်းသွားပြီ”

“မင်း ကိစ္စရှိလို့လား။”

“မရှိပါဘူး၊ ငါ့ဘကြီးကအမြင်ထွက်လည်ခိုင်းလို့ ငါလည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိလို့ မင်းဆီကိုလာတာ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ထမင်းစားပြီး အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်ကွာ၊ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

သန်းဇော်မှာ စန်းမောင်တို့အိမ်တွင် ထမင်းစားပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော၍ ည(၉)နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သန်းဇော်တစ်ယောက်အရင်လိုပင် နေသားကျသွားသည်။

ဒီနေ့သန်းဇော်အလုပ်က ပြန်လာပြီး ထမင်းစား၍ အနားယူနေစဉ် စိတ်ထဲ မြို့ထဲသွားချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် အိမ်မှကားဂိတ်ကို ထွက်ခဲ့သည်။ ဗဟန်းရေခဲဆိုင်မှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ကားစောင့်နေသည်။ အချိန်က ည(၇)နာရီလောက်ရှိမည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် သန်းဇော်နှင့်မှ ကားစောင့်နေသူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်လောက် ရှိမည်။ သန်းဇော်ကားစောင့်နေစဉ် ကန်တော်ကြီးဘေးလမ်းလေး

ထဲမှ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ကားလမ်းကူး၍ သူ့ရှိရာကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့အနားရောက်တော့ ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်ကြည့်နေသည်။ ရန်ကုန်ဆိုသည်မှာ ဤအချိန်၊ ဤအခါတွင် သွားလာမှုရှိနေ၍ ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်မဝင်စားမိပါ။ အများသူငါသွားလာနေသော ထင်မှတ်ထားသည်။

သန်းဇော်ကားစောင့်နေရာမှ အမှတ်မထင်သူဘေးက မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တန်ဆောင်မုန်းလဲဆန်းရက်လရောင်မှုန်မှုန်ဝါးဝါးတွင် မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ဖြူဝင်းလှပ၍ အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ ဆံပင်ကိုနောက်တွင်ချထားသည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်သည် ခြေသလုံးထိရောက်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ အချိုးကျ၊ အလွန်ချောမောလှပသောမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးမှာ သူ့အား လှည့်ကြည့်ပြီး.....

“အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ပျင်းလို့ မြို့ထဲသွားလည်မလို့၊ ညီမရောဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မ(၃)လမ်းဘက်သွားမလို့၊ အဲဒါတစ်ယောက်တည်း မသွားရဲလို့ လိုက်ပို့ပါလား”

သန်းဇော် စဉ်းစားနေသည်။ နောက်မှ...

“သွားလေ၊ လိုက်ပို့မယ်”

သန်းဇော်မှာ မိန်းကလေးနောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ မိန်းကလေးမှာ ရွှေတံဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ သန်းဇော်မှာလည်း မိန်းကလေးနောက်ကလိုက်လာရင်း.....

“ညီမက ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

“ဒီနားလေးတင်ပါ”

“မိုးချုပ်ကြီးမှကိုစွက အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဒေါ်နဲ့ပြောစရာလေးရှိလို့ပါ”

သန်းဇော်နောက်ထပ် စကားမပြောကောပဲ နှစ်ယောက်သွားဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ (၃)လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ...

“ကျွန်မသွားတော့မယ် အစ်ကို၊ ကျွန်မကို စောင့်ဦးနော်”

“ရတယ်၊ ဒီနားက စောင့်နေမယ်”

မိန်းကလေး သူ့အနားက ထွက်သွားသည်။ သန်းဇော် မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေသည်။

“ကိုသန်းဇော်”

“အမလေး လန့်လိုက်တာကွာ၊ လှဦးပါလား”

“ကိုသန်းဇော် ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အသိတစ်ယောက်ကို စောင့်နေတာ”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ၊ ရိုးရိုးသားသားပါ။ ငါနဲ့ အခုမှသိတာ၊ သူ့အဒေါ်အိမ် မသွားရဲလို့ လိုက်ပို့တာ”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ ခင်ဗျားဘာသာဆက်စောင့်နေတော့”

လှဦး သန်းဇော်အနားက ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာ တော့မိန်းကလေးရောက်လာသည်။

“အစ်ကို စောင့်ရတာ ညောင်းရောပေါ့၊ သွားကြစို့”

“ညီမကိစ္စ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်ပြေပါတယ်”

သန်းဇော်နှင့် မိန်းကလေး မည်သည့်စကားမှမပြောပဲ လျှောက်လာကြသည်။ မိန်းကလေးမှာ သန်းဇော်ကိုနှုတ်ဆက်၍ ကန်တော်ကြီးဘေးရှိ လမ်းအတိုင်းဝင်သွားပြီး သန်းဇော်လည်း မြို့ထဲမသွားတော့ပဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သန်းဇော်တစ်ယောက် အပြင်မထွက်တာ နှစ်ရက်ရှိပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ အပြင်ထွက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသဖြင့် မြို့ထဲသွားရန် ကားမှတ်တိုင်ရောက်၍ ခဏအကြာတွင် ဟိုနေ့ကတွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေးသူ့အနား ရောက်လာသည်။

“အစ်ကို မြို့ထဲသွားမလို့လား”

“မင်းရော အဒေါ်အိမ်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုက်ပို့ရအုံးမလား”

“ကောင်းတာပေါ့”

သန်းဇော်နှင့် မိန်းကလေးစကားတွေပြောရင်းလျှောက်လာကြသည်။ လမ်းချိုးလေးတစ်ခု အရောက်တွင်မိန်းကလေးက...

“အစ်ကို ဒီအနားမှာပဲ စောင့်နေပါ”

သန်းဇော်မှာ မိန်းကလေးပြောသောနေရာမှာ စောင့်နေသည်။ မိန်းကလေးမလာမီမှာသူနေသော ရပ်ကွက်ထဲက တင်ဝင်းနှင့်စိုးကြီးတို့ သူ့အနားရောက်လာသည်။

“ကိုသန်းဇော်ရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုက်ပို့ရင်း စောင့်နေတာ”

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အစ်မအိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ကျွန်တော်တွေ့ပါတယ်၊ မိန်းကလေးကို ကျွန်တော်မတွေ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတောင်ထင်နေတာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပေါက်ပြီး ဘာတွေပြောသွားပါလိမ့်လို့၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုခေါ်ပြီး ခင်ဗျားနောက်လိုက်လာတာ”

“ခင်ဗျားတို့ တလွဲမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ မိန်းကလေးက ရိုးရိုး သားသားလေးပါ”

“ဒါဖြင့် အခုမိန်းကလေးရော”

“အခု သူ့အဒေါ်နဲ့သွားတွေ့တယ်၊ အပြန်ကိုလိုက်ပို့ပါဦးဆိုလို့ စောင့်နေတာ”

“ဒါဖြင့် ပြန်လာဦးမှာပေါ့”

“ပြန်လာမယ်လို့ပြောတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ စောင့်နေပါလား၊ သူလာရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အသွားတုန်းက ကျွန်တော်ပဲမျှက်စီမှောက်တာလား၊ မျက်စိမူန်လို့ပဲ မမြင်ရတာလား၊ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ တွေ့တယ်”

“ခင်ဗျားကို မဟုတ်တရုတ်လုပ်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးကို တကယ်မတွေ့လို့ ပြောတာပါ”

“ဒါဆို စောင့်ကြည့်နေပြန်လာလိမ့်မယ်”

သန်းဇော်မှာ သူ့ကိုတမင်နောက်နေသည်ဟု ထင်နေသည်။ မကြာမီမှာပင် လမ်းထဲမှမိန်းကလေး ထွက်လာသည်ကို သန်းဇော်အဝေးက လှမ်းမြင်သဖြင့်-

“ဟိုမှာ မိန်းကလေးပြန်လာပြီ၊ တွေ့လား”

“ဘယ်မှာလဲကွ၊ မတွေ့ရပါလား”

“ဟိုမှာလေဗျာ၊ လာနေပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ ဘာမှမတွေ့

တင်ဝင်းနှင့်စိုးကြီး တစ်ယောက်တစ်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်စိပစ်လိုက်သည်။ စိုးကြီးတင်ဝင်းကို တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်မှလွဲရော သူတွေ့တဲ့မိန်းကလေးက လူမဟုတ်ဘဲ ဥစ္စာစောင့်လား မသိဘူး”

“မင်းပြောတာနဲ့ ငါတောင်ကြောက်လာပြီ၊ ပြန်မယ် ကွာ”

“အေး... သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ငါတို့ပြန်ကြမယ်”

တင်ဝင်းနှင့်စိုးကြီးတို့ သန်းဇော်ကိုထားခဲ့ပြီး လစ်ထွက် လာသည်။ မိန်းကလေးသည် သန်းဇော်အနားသို့ရောက်လာသည်။

“ပြန်လာပြီလား၊ အဒေါ်နဲ့တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ပြန်ကြရအောင်”

“ပြန်လေ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

သန်းဇော်နှင့်မိန်းကလေးအတူ ယှဉ်တွဲ၍လျှောက်လာရင်း ကန်တော်ကြီးထိပ်ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးကရပ်လိုက် ပြီး...

“ကျွန်မနာမည် ခင်လေးရီလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဒီမှာ နေပါတယ်၊ နောက်လာလည်ပေါ့”

မိန်းကလေးမှာ အလည်ခေါ်ပြီး၊ သူ့လက်တွင်စွပ်ထား သော လက်စွပ်လေးကိုချွတ်၍ သန်းဇော်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက် သည်။ သန်းဇော်မှာ မိန်းကလေးလုပ်သမျှငေး၍ ကြည့်နေသည်။

“ဒီလက်စွပ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှမပေးနဲ့၊ ပြုလည်းမပြန်နော်၊ ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သန်းဇော်မှာ လက်စွပ်လေးရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာနေ သည်။ မိန်းကလေးပြန်သွားသဖြင့် သန်းဇော်လည်း လက်စွပ် ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်၍ပြန်လာခဲ့သည်။

တင်ဝင်းနှင့်စိုးကြီးတို့မှာ သန်းဇော်နေသောအိမ်ကိုရောက် နေကြပြီး သန်းဇော်ဘကြီးနဲ့စကားပြောနေသည်။

“ဘကြီး...ဘကြီးတူကို ကြည့်ထိန်းဦးနော်၊ ဥစ္စာစောင့်နဲ့ ပါသွားအုံးမယ်”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ငါ့တူက မင်းတို့ထင်သလိုလုပ်ပါ့ မလားကွာ၊ သူလည်းပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဘကြီးတူလာရင် မေးကြည့်”

သန်းဇော်အိမ်ရောက်တော့ သူ့အိမ်မှာဧည့်သည်တွေ ရောက်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့်အံ့သြနေသည်။

“ကိုသန်းဇော်ပြန်လာပြီလား၊ လာဒီမှာထိုင်ပါဦး”

တင်ဝင်းက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သန်းဇော် တင်ဝင်းနား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ခင်ဗျားတို့ကလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ မေးနေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့မိန်းကလေးအကြောင်းကို သိချင်လို့ ခင်ဗျားကိုစောင့်နေကြတာ”

“ကျွန်တော်က မိန်းကလေးကိုရိုးရိုးသားသားလိုက် ပို့တာပါဗျာ”

“ကိုသန်းဇော်လိုက်ပို့တဲ့ မိန်းကလေးက ထူးဆန်းနေလို့ ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်ချောင်းတာ၊ ခင်ဗျားစကားပြောသံ ပဲကြားရတယ်၊ မိန်းကလေးကိုမတွေ့ဘူး”

“ခင်ဗျားနဲ့မိန်းကလေးကတော့ မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“မိန်းကလေးက ရိုးရိုးပါဗျာ၊ ညအချိန်မတော် မသွားရဲလို့ ကျွန်တော့်ကို အဖော်ခေါ်တာပါ၊ ကျွန်တော်ကနှမချင်းကိုယ်ချင်း စာပြီး လိုက်ပို့တာပါ”

“ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားလိုက် ပို့တဲ့မိန်းကလေးကို မတွေ့လို့ယုံရခက်နေတာ”

“ကဲဗျာ၊ မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်သက်သေ ပြမယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကိုတောင်လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုပေးလို့သေးတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ပြပါဦး”

သန်းဇော်ထုတ်ပြမည့်ပစ္စည်းကိုအားလုံးက စူးစိုက်ကြည့် နေကြသည်။ အားလုံးကလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သန်းဇော် အကျီအိတ်ထဲနှိုက်၍ ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ လက်ထဲတွင် လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်းပါလာသည်။ တင်ဝင်း၊ စိုးကြီးနှင့်သန်း ဇော် ဘကြီးတို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး စိုးကြီးမှစ၍……

“သန်းဇော်၊ ဒီလက်စွပ်က မခင်နွယ်မင်းကိုပေးထားတဲ့ လက်စွပ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနွယ်ပေးတဲ့ လက်စွပ် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးပေးတဲ့ လက်စွပ်၊ နွယ်လက်စွပ်ကမရှိတော့ဘူး”

“မင်း... မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ဒါမခင်နွယ် လက်စွပ်မှန်း ငါတို့သိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး... မင်းတို့ငါကိုလာမယ်ကြနဲ့”

သန်းဇော်မှာ အော်ဟစ်ရင်းလဲကျကာ သတိလစ်သွားသည်။

“ဘကြီးလုပ်ပါဦး၊ သန်းဇော် သတိလစ်သွားပြီ”

“ဆေးရုံမြန်မြန် ပို့ရအောင်”

သန်းဇော်ကို ဆေးရုံပို့လိုက်သည်။ ဆေးရုံရောက်တော့ သန်းဇော်ကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်သည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်တူလေး အခြေအနေကိုသိပါရစေ”

“ကျွန်တော့်အခန်းကို လိုက်ခဲ့ပါ”

တင်ဝင်း၊ စိုးကြီးနှင့် သန်းဇော်ဘကြီးတို့ ဆရာဝန်အခန်းထဲ လိုက်သွားကြသည်။

“အရင်က သူ့မှာစိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာခံစားခဲ့ဘူးလား”

အားလုံးစဉ်းစားနေကြသည်။ နောက်မှ သတိရသွားသည်။ မခင်နွယ်ကြောင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားခဲ့ရသည်ကို သတိရသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခံစားခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အဲဒီဝေဒနာကြောင့် သူစိတ်မမှန်ပဲ ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ ဦးလေးတို့က သတိမထားမိလို့၊ သူ့ကိုကြည့်တော့လူကောင်းလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ဖောက်ပြန်နေတာ၊ အခုတော့ ပိုပြီးဖောက်ပြန်သွားပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာ”

“အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကိုဆေးရုံပို့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်၍ မျက်ရည်များပင်ဝဲလာကြသည်။ သန်းဇော်တစ်ယောက်ချစ်သူ မခင်နွယ်မရှိတော့သည့်နောက် မခင်နွယ်ကိုစွဲလမ်းသောစိတ်ကြောင့် အချစ်ဝေဒနာခံစား၍ အိပ်ရာထဲလဲသည်အထိဖြစ်ခဲ့ရ

သည်။ သန်းဇော်မှာ ဘဝကိုအထီးကျန်စွာဖြစ်သန်းလာရင်း စိတ်
ဝေဒနာအမှာ လုံးဝပျောက်သွားခြင်းမရှိဘဲ တဖြည်းဖြည်းရောက်
ရင့်လာကာ နောက်ဆုံးသွက်သွက်ခါအောင်ရူးသွားရသည့် အဖြစ်
သို့ရောက်သွားရရှာလေတော့သည်။

(ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကိုမှီ၍ ငြမ်းရေးသားထားကြောင်း
ဝန်ခံပါသည်။)

တူဆန်းသည် သေဣဒြန်

ထူးဆန်းသည့် သေရွာပြန်

“ကိုဘကျော်တစ်ယောက် ကန်ထဲပြုတ်ကျလိုတဲ့”

အလုပ်သမားတစ်ယောက် အော်ပြောသံကြောင့်လှုပ်လှုပ် ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။ အချိန်ကည(၉)နာရီခွဲလောက်ရှိသည်။ အလုပ်သမားတွေအားလုံး ကိုဘကျော်ပြုတ်ကျသည့် ကန်နားသို့ ရောက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အမျိုးမျိုးပြောနေကြ သည်။ ခဏအကြာတွင်စက်ရုံမှအကြီးအကဲများ ရောက်လာ ကြသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး၊ ဘကျော် ကန်ထဲပြုတ်ကျ တယ်ဆိုလို့ လာကြည့်ကြတာ”

“မင်းတို့အထဲကဘကျော် ရေထဲပြုတ်ကျသွားတာ မြင်တဲ့ လူရှိလား”

စက်ရုံမှူးက အလုပ်သမားတွေကို မေးလိုက်သည်။

“သူကန်ထဲပြုတ်ကျသွားတာတော့ မမြင်လိုက်ဘူး”

“ဒါဆိုဘကျော် ကန်ထဲပြုတ်ကျတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အလုပ်လုပ်ဖို့ သူ့ကိုလိုက်ရှာတော့ မတွေ့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ကန်ဘေးကဖြတ်လာရင်း ကန်ထဲ မှာ သူ့လုံချည်ကိုတွေ့တဲ့အပြင် ကန်စပ်မှာလည်း သူ့ဖိနပ်တွေ တယ်၊ ဒါနဲ့ကျွန်တော်တို့လည်း လူကြီးတွေကိုအကြောင်းကြား လိုက်တာပဲ”

“သူအရက်သောက်တတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တစ်ခါတလေသောက်တာတော့ တွေ့တယ်”

“ဒါဆိုအရက်မူးပြီး ပြုတ်ကျတာလား မသိဘူး”

လူကြီးတွေ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တိုင်ပင်နေကြသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ မင်းတို့ အလုပ်သမားထဲက ရေငုပ်တတ်တဲ့ သူရှိလား”

အလုပ်သမားတွေထဲက ရေငုပ်တတ်တဲ့ သူကိုရှာသော်လည်းမည်သူမှ ရေမငုပ်တတ်၊ ရေငုပ်တတ်သူရှိသော်လည်းကား ထဲဆင်း၍ မငုပ်ရဲပါ။ နောက်ဆုံးတခြားမှ ရေငုပ်သမားကို ပိုက်ဆံပေးဌားပြီး ရေငုပ်ခိုင်းရသည်။ ရေငုပ်သမားများ ကန်ထဲသို့ဆင်း၍ ရေငုပ်ပြီး ကိုဘကျော်အလောင်းကို ရှာသော်လည်း မတွေ့ပါ။ အထပ်ထပ်အခါခါ ရှာသော်လည်းမတွေ့ပါ။ အချိန်တွေ သာကုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံးရေငုပ်ရှာဖွေခြင်းကို လက်လျှော့၍ ရေငုပ်သမားများကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အချိန်ကမနက်(၄)နာရီ ထိုးတော့မည်။ စက်ရုံကလူကြီးတွေလည်း တစ်ညလုံးမအိပ်ပေးသေးသဖြင့် အိပ်ချင်နေကြသည်။

“ကဲ...၊ ကျွန်တော်တို့လည်း နားကြရအောင်၊ မနက်က မှအလောင်းကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး ထပ်ရှာကြတာပေါ့၊ မင်းတို့ထဲက အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့အိမ်ကိုသွားအကြောင်းကြား လိုက်”

လူကြီးတွေအားလုံး ပြန်သွားကြသည်။ အလုပ်သမားတွေလည်း ကိုယ့်ဌာနကိုယ်ပြန်၍ အလုပ်လုပ်ကြသည်။

“မခင်အေး... မခင်အေး ရှိပါသလား”

“ဟဲ့... စောစောစီးစီး ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် မြင့်အေးပါ၊ စက်ရုံကပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို... အစ်မယောက်ျား ကန်ထဲပြုတ်ကျလို့”

“ရှင်... ကိုဘကျော် ကန်ထဲပြုတ်ကျလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပြုတ်ကျတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ အလောင်းရှာတာ အခုထိမတွေ့သေးဘူး၊ မနက်မှကန်တော့ပွဲပေးပြီး ထပ်ရှာမယ်လို့ပြောတယ်”

“အမလေး ကိုဘကျော်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့ သားအမိကိုပစ်ထားခဲ့ပြီလား၊ ကျွန်မတို့ သားအမိဘယ်သူ့ကိုအားကိုးလို့ရမှာလဲရှင်”

မခင်အေးတို့သားအမိ ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုနေကြ သည်ကိုကြည့်၍ မြင့်အေးပါငိုချင်လာသည်။

“တရားနဲ့ဖြေပါ မခင်အေးရယ်၊ သူ့သေနေ့စေ့လို့ သေရ တယ်လို့ပဲ မှတ်ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ညနေအလုပ်သွားတုန်းက အကောင်း ကြီး၊ အခုသေပြီဆိုတော့ ကျွန်မဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကဲ... အစ်မ ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ်၊ အစ်မလည်း ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေပြင်ထား ဦး၊ မိုးလင်းလို့ အလောင်းသယ်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်၊ ကျွန်တော်ရော ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“နေပါစေတော့ကွယ်”

မြင့်အေးနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ မခင်အေးမှာ သား သမီးများနှင့်အတူ အလောင်းသယ်လာလျှင်ထားရန် နေရာချနေ သည်။

* * *

အချိန်က မနက်(၅)နာရီခွဲလောက်ရှိမည်။ အလုပ်သမား တစ်ယောက် စက်ရုံနောက်ဖက်သို့ကိစ္စတစ်ခုဖြင့်ဝင်သွားသည်။

“ဟင်... ဟိုတိုင်ကီ ဘေးနားမှာ ဖြူဖြူကြီး၊ ဘာကြီး လဲမသိဘူး၊ အနားသွားကြည့်ဦးမှပဲ”

ထိုဖြူဖြူကြီးအနားသို့ တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားသည်။

“ဟာ... လူပဲ၊ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး သေနေတာလားမသိ ဘူး၊ မျက်နှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟင်... ဘကျော်၊ အောင်မလေး ဘကျော်သေပြီး ငါ့ကိုလာခြောက်တာပဲ၊ သရဲ... သရဲ... လုပ်ကြပါဦး”

အော်သံကြောင့် အလုပ်သမားတွေရောက်လာကြသည်။

“ဦးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဲ... သရဲ... ဘကျော်သရဲ”

“သရဲက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုအနောက်မှာ”

“ကျွန်တော်တို့ကို သေသေချာချာပြောပါဦး”

“ဘကျော်သေပြီး သရဲလာခြောက်တာ၊ ပုဆိုးမပါ၊ အင်္ကျီ မပါနဲ့ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဦးလေးသေသေချာချာ မြင်ခဲ့လို့လား”

“သေသေချာချာမြင်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို သွားကြည့်ရအောင် ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ပြ”

“ငါ မလိုက်ရဲဘူး၊ မင်းတို့ဘာသာသွားကြ”

“လာပါ ဦးလေးရာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပါတာပဲ”

အားလုံးစက်ရုံနောက်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား ဖြူဖြူတုံးလုံးကြီး”

“လာကွာ... ငါတို့အနားသွားကြည့်ရအောင်”

“အနားသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာထလာဦး မယ်”

“မင်းကလည်း ဒီလောက်လူအများကြီး၊ ကြောက်စရာ လား”

သူတို့တွေအနားရောက်သောအခါ တစ်ယောက်ကမျက်နှာ ကို သူတို့ဘက်သို့ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဘကျော်ပါလား”

ဘကျော်မှာ လူသံကြောင့်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး အိပ်နေရာ မှထထိုင်လိုက်သည်။

“ဘကျော်... မင်းကဒီမှာလာအိပ်နေတာကိုး၊ လူကြီး တွေကတော့ မင်းကိုကန်ထဲပြုတ်ကျသွားတယ်ဆိုပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်လို့...၊ မင်းတော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်ပဲ...၊ မင်းတို့ထဲက အင်္ကျီလုံချည်အပိုပါရင် ပေးလိုက်ကြပါကွာ...၊ ငှားလုံးကြီးမြင်လို့ မကောင်းပါဘူး...”

ဘကျော်အား အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့်လုံချည်တစ်ထည်ပေးပြီး ဝတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ... သူ့ကို စက်ရုံမှူးဆီခေါ်သွားကြသည်။ စက်ရုံမှူးမှာ ဘကျော်ကိုတွေ့လိုက်ရ သဖြင့်အံ့ဩသွားသည်။

“သူမသေဘူးနော်၊ အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့၊ အခုပဲ ကန်တော့ပွဲပြင်ဖို့ ဝယ်ခိုင်းတော့မလို့၊ သူ့ကိုဘယ်မှာတွေ့တာ လဲ”

“စက်ရုံနောက်က တိုင်ကီတွေကြားထဲမှာတွေ့တာ”

“နေပါဦး၊ မင်း ကန်ထဲပြုတ်ကျတာ မဟုတ်ဖူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်းလုံချည်ကို ကန်ထဲမှာတွေ့တာရယ်၊ မင်း ဖိနပ်တွေကို ကန်ဘေးမှာတွေ့တာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း ပါဦး”

ဘကျော် တော်တော်နှင့်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘကျော်စက်ရုံမှူးမေးနေတယ်လေ၊ မင်း ဖြစ်ပုံ ပြောလိုက်လေ”

“ကျွန်တော့်ဖြစ်ပုံကတော့ ဒီလိုပါဆရာ”

* * *

ကိုဘကျော်တစ်ယောက် ညဆင်း ဆင်းရန်အတွက်စက်ရုံ ရောက်တော့ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်၍ပြီးသောအခါ ထမင်း စားကြသည်။ ထမင်းစားပြီး ည(၉)နာရီလောက်တွင် ပူအိုက်လာ သဖြင့် ရေချိုးရန်ကန်နားသို့လာခဲ့သည်။ ကန်နားရောက်တော့ အင်္ကျီအရင်ချွတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးရန်လုံချည် အပိုမယူလာမိ၊ သွားယူရမည်ကို ပျင်းနေသဖြင့်မယူဘဲ နေလိုက် သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လူတစ်ယောက် မှမရှိသဖြင့် ကိုဘကျော်လုံချည်ကိုချွတ်၍ ခြုံပေါ်တင်ထားပြီး ကန်ထဲရေဆင်းချိုးနေစဉ်မှာပင် လေတိုက်လိုက်သဖြင့် လုံချည်နှင့် အင်္ကျီမှာ ကန်ထဲလွင့်၍ကျသွားသည်။

“ဟာ... အဲဒါမှဒုက္ခပဲ လုံချည်တွေကန်ထဲကျသွားပြီ ငါကန်ထဲဆင်းဖို့လည်း ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ

ငါရုံသွားရအောင်လည်း အင်္ကျီမပါ၊ လုံချည်မပါတဲ့ ငါ့ကိုဝိုင်း လှောင်ကြတော့မယ်၊ အိုမထူးတော့ပါဘူး၊ တစ်နေရာရာသွားအိပ် နေတာကောင်းပါတယ်၊ အားလုံးလစ်မှ ရုံထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစား တွေသွားယူမယ်”

ကိုဘကျော်မှာ လူသူအသွားနည်းသော စက်ရုံနောက်ဖက် တိုင်ကီတွေထားသောနေရာတွင် ဒီအတိုင်းဝင်အိပ်လိုက်သည်။ မည်မျှကြာအောင် အိပ်မိသည်မသိ လူသံကြားမှ နိုးလာတော့သည်။

* * *

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ ဒါပါပဲဆရာ”

“အေး... မင်း နမော်နဲ့မဲ့နိုင်လို့ငါတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက် ရတယ်၊ ရေငုပ်ခတွေလည်း ကုန်တယ်၊ မင်းတော်တော်ဒုက္ခပေး တဲ့အကောင်၊ ကဲ... မိုးလင်းနေပြီ၊ မင်းအိမ်က မိသားစုစိတ်ပူ နေမယ်၊ နောက်မှ မင်းကိစ္စဘယ်လိုဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာ ပြောမယ်၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ပြန်တော့”

ကိုဘကျော် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ လူတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်းအမှတ်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကိုဘကျော်က သူ့အိမ်

ကို မြန်မြန်ရောက်ရန် သုတ်ခြေတင်လာသည်။ အိမ်ဝရောက်တော့ အိမ်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ ဖျာတွေခင်း၍ ပြင်ထားသည်။ အိမ်ခန်းထဲက သူ့မိန်းမထွက်လာသည်။

“ဟင်... ကိုဘကျော် ရှင်မသေဘူးနော်”

“မသေပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် သေတယ်လို့ဘာဖြစ်လို့ လာပြောတာလဲ”

“နေပါဦးကွာ၊ ငါအိမ်ထဲဝင်ပြီး ထိုင်ပါရစေဦး”

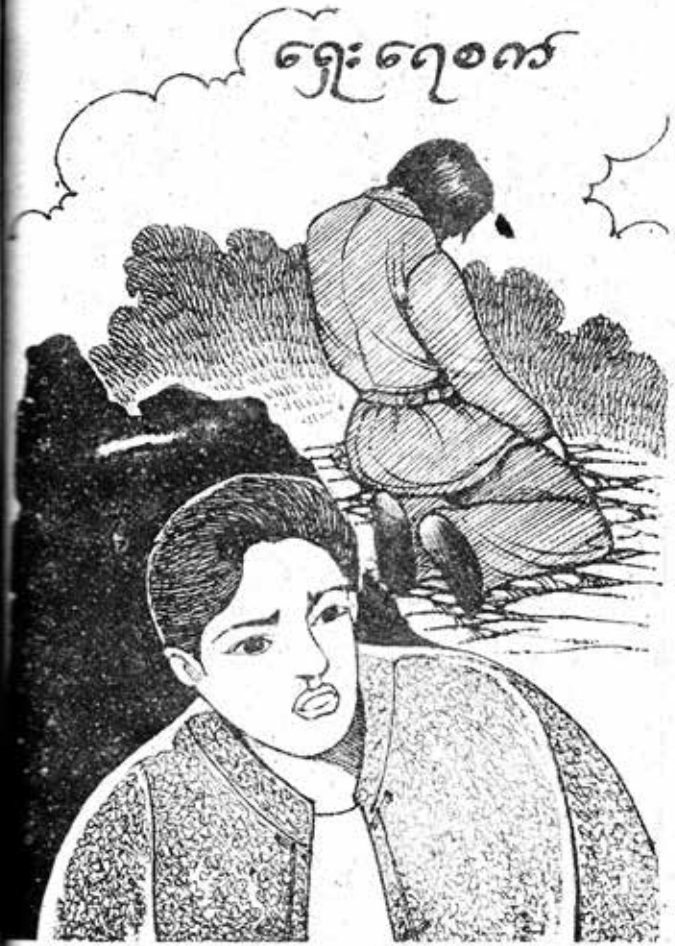
ကိုဘကျော် ထိုင်လိုက်ပြီးသူ့အကြောင်းကို သူ့မိန်းမအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ရှင်တော်တော်ဆိုးတာ၊ ရှင်ကြောင့်ကျွန်မမှာ ငိုလိုက်ရတာ၊ နောက်ပြီးတစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းပြီး ပြင်ထားရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက်တောင်ဒုက္ခပေးချင်တဲ့လူ ကဲဟာ...ကဲဟာ”

မခင်အေးတစ်ယောက် ကိုဘကျော်၏ကြောပြင်အား တဘုံးဘုံးထုရိုက်နေပါတော့သည်။

* * *

ရှေးရေစက်

ရှေးရေစက်

မောင်မောင်စိုးတို့ မိသားစုအား နိုင်ငံခြားရောက်နေသောသူတွေပြည့်ကြပ်နေသည်။ မောင်မောင်စိုး အထုပ်တွေပါသဖြင့် မိဘများက သူတို့ဆီကို အပြီးအပိုင်လာနေရန်ခေါ်သဖြင့် သူတို့ကားလူအချောင်ကို စောင့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကားတစ်စီးပြီးတစ်စီး မိသားစု နောက်သုံးအကြာတွင်နိုင်ငံခြားသို့ သွားရန်လေယာဉ်သာ ထွက်သွားသည်။ လူကမချောင်သေးပါ။ မိုးလည်းချုပ်တော့ လက်မှတ်လုပ်ပြီး၍ မသွားခါလိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများဝယ်ယူသည်။

ရန်အတွက်-

“မိန်းမရေ ကိုယ်လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ မြို့ထဲမှာ သွားဝယ်တာမယ် နောက်တစ်စီးလာရင်တော့ လိုက်တော့မယ်”
 ပေးမယ်လေ”
 “ကျွန်မသွားဝယ်ပေးမယ်လေ”
 “နေပါစေ မင်းကအားမှမအားတာ ကိုယ်ပဲသွားဝယ်လိုက်ပေါ့တွယ်၍လိုက်ရသည်။
 ပါ့မယ်”

“ရှင်မြန်မြန်သွား မြန်မြန်ပြန်လာအုံး... ဒီနေ့ကျွန်မ စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်”

“မင်းကလဲ နေမကောင်းရင် ဆေးသောက်ပါလား”

မောင်မောင်စိုးမြို့ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ထဲတွင် ဝယ်စရာရှိသည်များကို ဝယ်၍အိမ်ပြန်ရန်ကားမှတ်တိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ရုံးဆင်းချိန်ဖြစ်၍

“အင်း ငါဆက်စောင့်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး မိုးလည်းချုပ်

မောင်မောင်စိုးကားလာသည်နှင့် ကားပေါ်အလှအယက် ခက်လိုက်သည်။ မောင်မောင်စိုးအပေါ် တက်၍မရသဖြင့်ခြေနှင့်

“အစ်ကို့အထုပ်တွေ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါလား”

သူနှင့်အတူတွယ်စီးလာသော လူရွယ်က သူ့ဆီက အထုပ်တွေ ကိုင်ပေးရန်တောင်းလိုက်သည်။

“ရတယ် ညီလေး”

“ရပါတယ် အားမနာပါနဲ့ ကျွန်တော်ကိုင်ပေးပါ့မယ်” မောင်မောင်စိုးလက်ထဲက အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လူရွယ်က ပေးလိုက်သည်။

“ညီလေးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဝတ္တလစ်မှာနေပါတယ်”

“အစ်ကိုကရော”

“ရန်ကင်းမှာနေတယ်၊ ဒါနဲ့ညီလေးမှာမည်မသိရဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မှာမည်က ဝင်းသန်းလို့ခေါ်တယ်၊ အစ်ကိုမှာမည်ကရော”

“အစ်ကိုမှာမည်က မောင်မောင်စိုးပါ”

မောင်မောင်စိုးနှင့်ဝင်းသန်းတို့ ကားပေါ်စကားပြောရင်း လိုက်လာကြသည်။ ရွှေဂုံတိုင်အဝိုင်းကြီးအရောက်တွင် ကားမှာ

ရုတ်တရက်ကျွေ့လိုက်သဖြင့် တွယ်စီးလာသော မောင်မောင်စိုးနှင့်ဝင်းသန်းမှာ ကားပေါ်မှလွင့်ကျသွားသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး ကားပေါ်ကပြုတ်ကျသွားပြီ” ကားပေါ်တွင် ပါလာသောခရီးသည်တွေ၏ အော်သံဆူညံသွားသည်။

“ကား ဆရာရပ်ပါဦး ဒီမှာပြုတ်ကျကုန်ပြီ”

ကားရပ်သွားသည်။ ကားရပ်သည်နှင့် လူတွေအကုန်ဆင်းပြီး မောင်မောင်စိုးနှင့်ဝင်းသန်းဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ ဝင်းသန်းမှာကံကောင်း၍ လက်ထိသွားသော်လည်း မောင်မောင်စိုးမှာ လမ်းနှင့်ခေါင်းရိုက်မိသောကြောင့် ခေါင်းကသွေးတွေထွက်ပြီးလမ်းပေါ်မှာလဲနေသည်။ ဝင်းသန်းမှာလဲ နေရာမှမောင်မောင်စိုးနားထသွားသည်။ မောင်မောင်စိုးမှာ ဝင်းသန်းကိုအားကိုးသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်၍ လက်ကမ်းပေးသည်။ ဝင်းသန်းမှာ မောင်မောင်စိုးလက်ကိုကိုင်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် မောင်မောင်စိုးလက်ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဆေးရုံပို့ကြလေ”

ခရီးသည် တစ်ယောက်ကအော်လိုက်မှ အားလုံးသတိရကာ ဝင်းသန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆေးရုံပို့လိုက်ကြသည်။

မောင်မောင်စိုးထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုလူတွေဝိုင်းအုံကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ငါ့ကိုလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ဝိုင်းအုံကြည့်နေတာလဲ”

မောင်မောင်စိုးထရပ်လိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဆေးရုံကားရောက်လာပြီး မောင်မောင်စိုး၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ဟာ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကားပေါ်တင်ပြီး ဘယ်ခေါ်သွားမလဲ မသိဘူး၊ ငါလိုက်သွားအုံးမှပဲ”

မောင်မောင်စိုးနှင့်ဝင်းသန်းအား ဆေးရုံခေါ်သွားသည်။ ဝင်းသန်းမှာ ကံကောင်း၍လက်ကျိုးသွားရုံသာ ဒဏ်ရာရသော်လည်း မောင်မောင်စိုးမှာလွင့်ကျသွားသည့် နေရာမှာပင်ဆုံးသွား

စေသည်။ ဝင်းသန်းမှာ မောင်မောင်စိုး၏ အလောင်းအားကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။

“ကိုဝင်းသန်း ရှင်ကလဲ မိုးချုပ်လိုက်တာ... ဟင် လက်မှာလဲ ပတ်တီးကြီးစည်းလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကျွန်မရင်ထဲ ထိတ်လိုက်တာရှင်”

“ကားပေါ်က ပြုတ်ကျလို့”

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာမရလို့”

“ငါက ကံကောင်းလို့ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့်၊ ငါနဲ့အတူ စီးလာတဲ့ လူကတော့နေရာမှာပဲ ပွဲချင်းပြီးသေသွားရှာတယ်၊ ငါ့ကို အားကိုးတစ်ကြီးနဲ့ကြည့်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကိုယခုထိမြင်ယောင်နေတယ်ကွာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတယ်၊ သနားပါတယ်ရှင်”

“နောက်(၃)ရက်ဆို သူတို့မိသားစုနိုင်ငံခြားကို အပြီးပြန်တော့မှာ”

ဝင်းသန်းပြောနေရင်း အသံတွေတုန်လာသည်။ သူ့မျက်စိ

အောက်မှာသေသွားသဖြင့် ဖြေမရအောင်ဖြစ်ရလေသည်။ မကြည်မှာသူယောက်ျားကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“တရားနှင့်ဖြေပေါ့ရှင်၊ သူကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုဖြစ်ဖို့မလာလို့နေမှာပေါ့၊ ကဲ... ဘာမှမဖြစ်နေနဲ့တော့ လန်းသွားအောင် ရေသွားချိုးလိုက်ပါလား၊ ရေချိုးပြီး ထမင်းစားရအောင်”

မောင်ဝင်းသန်း အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည် မမြကြည်ကလည်း ထမင်းခူးရန် မီးဖိုထဲဝင်သွားသည်။

x x x

မောင်မောင်စိုးမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထားရာ အအေးခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အအေးခန်းထိပ်တွင် လူကြီးတစ်ယောက်ရပ်နေသည် သူ့ကိုမြင်တော့.....

“ဟေ့... ကောင်လေး မင်းဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဒီအအေးခန်းထဲရောက်နေလို့”

“မင်းက သေသွားပြီလေ၊ ဒီကိုယ်ကြီးနဲ့ မင်းဘာမှမဆိုတော့ဘူး၊ မင်းနေရာမင်းပြန်တော့”

သေးရုံက အစောင့်လူကြီးနှင့်ထုတ်လိုက်သဖြင့် သူက

ပေါ်ကပြုတ်ကျခဲ့သည့် နေရာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်သူသေသွားပြီကိုမယုံနိုင်သေးပါ။ ကားပေါ်ကပြုတ်ကျသည့်နေရာရောက်တော့ ဘယ်မှာနေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ရသဖြင့် သစ်ပင်အောက်သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

သူ့အနားသို့ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ရောက်လာပြီး...

“ဒါ ကျွန်မတို့နေရာ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ လာနေတာလဲ”

“ငါနေစရာမရှိလို့ပါ ဒီမှာနေပါရစေ”

“မင်းငါတို့နဲ့နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲတခြားမှာသွားနေပါ”

မောင်မောင်စိုးမှာ သူတို့နေရာကို ဖယ်ပေးပြီးပလက်ဖောင်းပေါ် သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ သစ်ပင်အောက်မှ မြေးအဖွားနှစ်ယောက် စားစရာတွေအောက်ချ၍စားနေကြသည်။ မောင်မောင်စိုးသူတို့စားနေသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဒီနေရာရောက်နေသည်မှာ(၄)ရက်ကျော်ပါပြီ၊ မောင်မောင်စိုး အစာမစားရသည်မှာလည်း (၅)ရက်ရှိပါပြီ။ နောက်ဆုံးသူ့အိမ်

ကိုသတိရသွားသဖြင့် သူ့အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ ဒါပေမဲ့အိမ်ရောက်
တော့ ဘယ်သူမရှိအိမ်သော့ပိတ်ထားသည်။ သူစိတ်ပျက်စွာဖြင့်ပြန်
လာရင်းတစ်ယောက်သော သူ့ကိုသတိရလိုက်သည်။ တခြားသူ
မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်အတူကားစီးလာသော မောင်ဝင်းသန်းကိုသတိ
ရလိုက်သည်။

“ငါဒီဘဝကကျွတ်အောင်သူ့ဆီ အကူအညီသွားတောင်း
မှပဲ”

မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် မောင်ဝင်းသန်းအိမ်ကိုထွက်
လာသည်။

မောင်ဝင်းသန်းတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ထဲဝင်ရန်ခက်
နေသည်။ အချိန်ကည(၁၀)နာရီလောက်ရှိမည်။ ခဏအကြာတွင်
မောင်ဝင်းသန်းအိမ်မှ အိမ်သားတစ်ယောက်အပြင်မှပြန်လာပြီးအိမ်
ထဲဝင်စဉ် သူ့ပါလိုက်ဝင်ရန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် အိမ်ပေါက်ဝမှ
အဝတ်ဖြူဝတ်ထားသော လူကြီးက...

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် မောင်ဝင်းသန်းဆီသွားမလို့”

“မင်း ဒီအိမ်က လူတွေကိုမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်ဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်
တော်ဒီဘဝက ကျွတ်ချင်လို့ သူ့ဆီမှာအကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

မောင်မောင်စိုး အသနားခံတောင်းပန်သဖြင့် ဝင်ခွင့်ပေး
လိုက်သည်။ မောင်မောင်စိုးအိမ်ထဲဝင်လာသည်။ မောင်ဝင်းသန်း
အခန်းထဲဝင်၍ မောင်ဝင်းသန်းကို နှိုးလိုက်သည်။

“ဝင်းသန်း ဝင်းသန်းထပါဦး”

“ဘယ်သူလဲဟင်... ကိုမောင်မောင်စိုးပါလား၊ ဘာကိစ္စ
ရှိလို့လဲ ခင်ဗျားသေသွားပြီမဟုတ်လား”

“မင်းသိမှာ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမှာလဲ”

“အခုငါ့မှာ စားစရာမရှိ နေစရာမရှိနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေ
တယ်၊ ငါ့ကို ဒီဘဝကကျွတ်အောင် ကူညီပါကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော်ဘယ်လို ကူညီရမယ်ဆိုတာ
ပြောပါ”

“နောက်(၃)ရက်နေရင် ဘုန်းကြီးပင့်ပြီးအလှူလုပ်၍ ငါ့

အတွက် အမျှဝေပေးပါ။ ငါ မင်းအိမ်ရှေ့က အမျှဝေသံကိုစောင့်နေပါ့မယ်။ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်”

မောင်မောင်စိုး နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည်။ မောင်ဝင်းသန်းမှာ မောင်မောင်စိုးဘယ်မှာနေမှန်းမေးရန် သတိရသွားသဖြင့်...။

“ကိုမောင်စိုး နေပါအုံး ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့”

“ကိုဝင်းသန်း... ကိုဝင်းသန်း ရှင်ဘာတွေယောင်ပြီး အော်နေတာလဲ”

မောင်ဝင်းသန်းအိပ်နေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ”

“ရှင် စိတ်စွဲလမ်းလို့နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး တကယ်ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ကဲ ရှင်ပြန်အိပ်တော့ မနက်မှ အိပ်မက်အကြောင်းပြောတော့”

ည(၁)နာရီသာရှိသေးသဖြင့် မောင်ဝင်းသန်းအိပ်ရာထဲပြန်အိပ်လိုက်သည်။ လူကအိပ်နေသော်လည်း အိပ်မပျော် အိပ်မက်

အကြောင်းစဉ်းစားနေသည်။ မနက်လင်းတော့ အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ရှင် အိပ်မက်သာတကယ်မှန်ရင်တော့ ကိုမောင်စိုးတစ်ယောက်သနားပါတယ်။ သူ့မိန်းမသူ့အတွက် ရက်စွဲလည်ဆွမ်းမကျွေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်ကျွေးနိုင်မှာလဲ။ ကိုမောင်စိုးဆုံးပြီးနောက်နှစ်ရက်နေတော့ နိုင်ငံခြားကို ပြန်သွားကြတယ်။ ဒါကြောင့်ကိုမောင်စိုးအသေကို ချက်ခြင်းချလိုက်တာပေါ့”

“ရှင် သူ့အတွက်ဆွမ်းကျွေးမှာလား”

“ကျွေးရမှာပေါ့ကွာ”

နောက်နေ့တွင် မောင်မောင်စိုးအတွက် ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်၍ ပရိက္ခရာအစုံအလင်လှူဒါန်း၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးအမျှဝေပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မောင်မောင်စိုးတစ်ယောက် မောင်ဝင်းသန်းဆီ မလာတော့ပါ။

မှတ်ချက်။

။(ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ရေးသားထားပါသည်။)

တခြားကမ္ဘာရောက်ချစ်သူရယ်

တခြားကမ္ဘာရောက်ချစ်သူ

တခြားကမ္ဘာရောက်ချစ်သူရယ်

ခင်မမတစ်ယောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်တစ်ခုလပ်ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ကိုဘယ်သူမှ ရိုက်ပြီးပေးစားခြင်းမဟုတ်၊ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ခိုးပြေးပြီးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်၍လမ်းခွဲကြသည်။ သူတို့အဖို့ ယောက်ျားယူ၊ မိန်းမယူခြင်းသည် ထမင်းစားရေသောက်သလောက်ပင် ခက်သည်ဟု မထင်ကြချေ။

ခင်မမတစ်ယောက်ယောက်ျားအိမ်မှ အမေအိမ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်မမကြီးကလည်း သမီးကိုလက်ခံထားသည်။ ဒေါ်မမကြီးသည် ရုံးတစ်ရုံးမှအရာရှိဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူ

ခင်မမအား သူ့ရုံးတွင်အလုပ်ခန့်ပေးထားသည်။ ခင်မမသည်(၁၀) တန်းအောင်မြင်ပြီးသော်လည်း စောစောစီးစီးယောက်ျားယူသွား သဖြင့် ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်ပေ။ ခင်မမသည် အမေ့အိမ်သို့ ရောက်မှ စိတ်လွတ်လပ်၍ပျော်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူအပျိုစင်လေး တစ်ယောက်ဟုထင်နေသည်။ ယောက်ျားရခဲ့သည်ကိုပင် မေ့နေ လေသည်။

တစ်နေ့တွင် သူတို့ရုံးသို့ ဆောက်လုပ်ရေးအင်ဂျင်နီယာ မောင်မျိုးခိုင်တစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ မောင်မျိုးခိုင်သည် ရုပ်ရည်ချောမော၍ ယောက်ျားပီသသည်။ ဖော်ရွေသည်။ ရုံးမှာရှိ သော စာရေးမတွေတော်တော်များက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ မောင်မျိုးခိုင်မှာ ဒေါ်ခင်မမကြီးတို့ဌာနသို့ရောက်လာသော ခင်မမ နှင့်တွေ့တော့သည်။

“မောင်မျိုးခိုင်... ဒါအန်တိုသမီးခင်မမလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ခင်မမလည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

သည်လိုနှင့် မျိုးခိုင်နှင့်ခင်မမတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

ခင်မမအရင်က မိခင်နှင့်အတူ ပြန်နေကြ၊ မျိုးခိုင်ရောက်မှ မိခင်နှင့် အတူမပြန်တော့ပဲ မျိုးခိုင်နှင့်အတူပြန်သည်။ ဒေါ်မမကြီးကလည်း ဘာမှမပြော။ မျိုးခိုင်ကိုယုံသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သမီးနှင့် အတူသွားသည်ကို လွှတ်ထားသည်။ ခင်မမယောက်ျားရပြီးထား သည်ကို မျိုးခိုင်မသိသေးပါ။

မျိုးခိုင်တစ်ယောက် ချောမေလှပသော ခင်မမကိုတစ်နေ့ တစ်ခြားစိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။

“ကုမ္ပဏီ... စနေနေ့ကျရင်ခင်မကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါ ထားဟင်”

“ခင်မက ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်လို့လား”

“ကြည့်ချင်လို့ လိုက်ပြခိုင်းတာပေါ့၊ ဘာလဲ လိုက်မပြချင် လို့လား၊ လိုက်မပြချင်လည်းနေ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားကြည့် မယ်”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့ဗျာ... လိုက်ပြပါမယ်”

“ဒါဆိုရုပ်ရှင်ရုံက စောင့်နေနော်”

ဤသို့ဖြင့် မျိုးခိုင်နှင့်ခင်မမတို့ ရုံးအားရက်များတွင်

လျှောက်လည်ကြသည်။ ကြာတော့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံ
ယောစဉ်တွယ်ငြိရင်း ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဒေါ်မ
ကြီးကလည်း မျိုးခိုင်လိုရိုးသားတဲ့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကို
သဘောမတူစရာမရှိပါ။ သမီးဖြစ်သူတစ်ယောက် ဘက် နောက်ထပ်
ပထမအိမ်ထောင်အဖြစ်မျိုး မဖြစ်လို။ ထို့ကြောင့်လည်းမျိုးခိုင်
ကိုအိမ်သို့ခေါ်လိုက်သည်။ ညနေကျတော့ မျိုးခိုင်အိမ်သို့ရောက်
လာသည်။

“လာ မောင်မျိုးခိုင်... ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မင်းကို ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ မင်းနဲ့သမီးတို့
လူငယ်ချင်းမေတ္တာရှိနေတာကို အန်တီသိပါတယ်။ မင်းကိုလည်း
အန်တီသဘောမတူစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ကြာရင် ပတ်ဝန်းကျင်က
ပြောလာကြမှာစိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းမိဘတွေကို ပြောပြီးမင်း
အန်တီသမီးကို စေ့စပ်ထားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... ကျွန်တော်အမေတို့ကို ပြောပြ
လာစေ့စပ်ပါ့မယ်”

“အန်တီက မင်းကိုမယုံလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်”

စေ့စပ်ထားတော့ မင်းလည်းအန်တီတို့အိမ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ခင်နိုင်ထွက်နိုင်တာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်အန်တီ၊ ကျွန်တော်
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“အေး အေး ကောင်းပါပြီကွယ်”

* * *

“မေမေ”

“ဘာလဲ သား”

“မေ့မေ့ကို သားပြောစရာရှိလို့”

“သားပြောစရာရှိရင်ပြောလေ”

“သား မိန်းမယူတော့မယ်”

“မိန်းမယူတော့မယ် ဟုတ်လား၊ မိန်းမယူရအောင်သား

ချစ်သူရှိလို့လား”

“ရှိတယ် မေမေ”

“ဘယ်ကလဲ သား”

“သားတို့ဌာနကပဲ မေမေ”

“သူမိဘတွေက ဘာလုပ်လဲ”

“သူမှာ အဖေမရှိတော့ဘူး၊ အမေပဲရှိတယ်၊ သူ့အဖေက သားတို့ဌာနက ဌာနမှူးပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မေ့မေ့ဆီခေါ်လာဦးလေ၊ မေမေတော်မယ့် ချွေးမက ဘယ်လိုလဲဆိုတာကြည့်ရဦးမယ်”

“မေမေမြင်ရင် သဘောကျမှာပါ၊ သူကချောလည်ဦးမယ်”
ချောတယ်၊ အေးလည်းအေးတယ်၊ သူ့နာမည်က ခင်မမခေါ်တယ်”

“အေးလေ မေ့မေ့ဆီကိုခေါ်လာခဲ့ပါ”

“ဒီအပတ်ရုံးပိတ်ရက်မှာ သားခေါ်လာခဲ့မယ်”

မျိုးခိုင်တစ်ယောက် ခင်မမအားရုံးပိတ်ရက်စနေနေ့တွင် သူ့အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

“မေမေ ဒါသားပြောတဲ့ခင်မမပေါ့”

“အေးကွယ် တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ သမီးက မိန်းမချောလေးပဲ၊ သမီးအကြောင်းကို သားပြောပြလို့သိပြီးပါပြီ”

မျိုးခိုင်အမေ ဒေါ်အေးမြင့်မှာ ခင်မမ၏ချောမောလှပသော

ရုပ်ရည်လေးနှင့်ချစ်စရာကောင်းသော ဟန်ပန်လေးကြောင့် ဒေါ်အေးမြင့် သဘောကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲမေမေ သားနဲ့ခင်မမကို သဘောတူပြီလား”

“သဘောတူပါတယ် သားရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေမေရယ်”

“ကဲ... သားတို့စကားပြောနေကြဦး၊ မေမေအပြင်သွားဦးမယ်”

ဒေါ်အေးမြင့် အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။

“ခင်မ ဝမ်းသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ ကိုမျိုးရယ်... မေမေသာ သိရင်ပိုပြီး ဝမ်းသာမှာ”

နောက်နှစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ မျိုးခိုင်နှင့်ခင်မမတို့အား နှစ်ဖက်မိဘများသဘောတူညီချက်ဖြင့် စေ့စပ်လိုက်ကြသည်။

မျိုးခိုင်နှင့် ခင်မမတို့နှစ်ယောက်မှာ ပျော်မဆုံးအောင် ခြေခံနေကြသည်။

မျိုးခိုင်တို့ ခင်မမတို့မင်္ဂလာဆောင်ရန် နှစ်လအလိုမှာပင် ခင်မမအတွက် ကြမ္မာဆိုးကဝင်လာပါတော့သည်။ အဲဒီနေ့က

မျိုးခိုင်အိမ်တွင် ဘုရားကိုးဆူလာကြသော ဧည့်သည်များကို ဧည့်နေစဉ်လာသမျှ ဧည့်သည်များက ခင်မမကိုချီးမွမ်းပြောဆိုကြသည်။

“ဒေါ်အေးမြင့်ချွေးမလေးက ချောလိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဒေါ်...အေးမြင့်တော့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ကောင်မလေးက အသားလေးကိုဖွေးနေတာပဲ”

ဒေါ်အေးမြင့်တစ်ယောက် သူတော်ရမည့် ချွေးမလေးအား အမျိုးမျိုးချီးမွမ်းပြောဆိုနေသံ ကြားရသဖြင့် စိတ်ထဲဂုဏ်ယူပီတိဖြစ်မိသည်။

“ဟော... ထားထားတို့ပါလား၊ လာကြ လာကြ”

“အေး အေး နင်ချွေးမရနေပြီဆို၊ ဘယ်မှာလဲ ငါတို့မိတ်ဆက်ပေးအုံးလေ”

“သမီး... ဒါ အမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ထားထားတဲ့”

ခင်မမ ဒေါ်ထားထားကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး မှင်သေနေမိသည်။ ဒေါ်ထားထားမှာလည်း ခင်မမကိုမမြှောက်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩနေမိသည်။

“ဟဲ့...နင် ခင်မမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ဪ... ထားတို့က သိနေကြတာကိုး”

“သိတာပေါ့... သူတို့က ထားတို့နောက်လမ်းနေတာ၊

ဒါနဲ့ မမကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“ခင်မမရေ လာ ကိုမျိုးသူငယ်ချင်းတွေကို သွားနှုတ်ဆက်ရအောင်”

မျိုးခိုင် သူ၏သူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ရန် ခင်မမကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ခင်မမအခုမှ အသက်ရှုချောင်သွားသည်။ ခင်မမ ဒေါ်ထားထားကိုတွေ့လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍မပျော်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း မလုံမလဲဖြစ်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ထိတ်နေမိသည်။ သူ့အကြောင်းအား ဒေါ်အေးမြင့်ကိုပြောလိုက်ပါက ခင်မမဆက်မတွေးဝံ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း မျိုးခိုင်နှင့်ဧည့်သည်တွေကို ဆက်ပြီး ဧည့်မခံချင်တော့သဖြင့်

“ကိုမျိုး... ခင်မ ခေါင်းမူးလို့အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦးလား ခင်မရယ်၊ ကိုမျိုးလိုက်ပို့မှာပေါ့”

“နေပါစေ ကိုမျိုးလိုက်မပို့နဲ့၊ ခင်မဘာသာသွားပါ့မယ်”
 ခင်မမ ပြောပြောဆိုဆို ကိုမျိုးခိုင်တို့အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။
 ဒေါ်မမကြီးတစ်ယောက် ခင်မမတစ်ယောက်တည်း
 ပြန်လာသဖြင့် အံ့ဩနေသည်။

“ဟဲ့ သမီး ပြန်လာတာစောလှချည်လား၊ မျက်နှာလည်း
 မကောင်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“သမီး မေမေ့ကို မလိမ်နဲ့နော်၊ သမီးဘာဖြစ်လာလဲ
 ပြော”

“ဘုရားကိုးဆူမှာ သမီးဒေါ်ထားထားနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်
 ကိုမျိုးအမေက သမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ သူကပဲသမီးကိုအရင်
 နှုတ်ဆက်တယ်၊ သမီးလည်း သူ့ကိုတွေ့လိုက်တော့ လန့်သွား
 တာပဲ၊ ကိုမျိုးအမေကို သမီးတို့အကြောင်းပြောရင် ဒုက္ခပဲအမေ
 ရယ်”

“ပြောမယ်မထင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြောတော့လည်း

ပြောပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ သမီးရယ်၊ ကံစီမံရာပေါ့
 သမီးရယ်”

ခင်မမတစ်ယောက် မျိုးခိုင်နှင့် မတွေ့ရတာသုံးရက်ရှိပြီ၊
 မျိုးခိုင်မှာလည်း အလုပ်မအား၍ ခင်မမဆီမလာနိုင်တာကို
 ခင်မမက သူ့အကြောင်းတွေ သိသွား၍ မလာတာဖြစ်မည်ဟု
 တွေး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ မျိုးခိုင်လာရင်လည်း မျိုးခိုင်
 နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ခင်မမကြောက်လာသည်။

“ဟင်... ကိုမျိုး ခင်မဆီလာသေးတယ်”

“ဘာလဲ မလာရဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မလာတာကြာလို့ပါ”

“ကိုမျိုး အလုပ်တွေများနေလို့မလာတာ၊ ဒါနဲ့ခင်မကို
 မေးစရာရှိတယ်”

ခင်မရင်ထဲထိတ်သွားသည်။

“မေးလေ”

“ကိုမျိုးမေးရင် မှန်မှန်ဖြေရမယ်နော်”

“အင်း”

မျိုးခိုင် မေးမယ်သာပြောသည်။ ပါးစပ်ကပြောမထွက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မျိုးခိုင်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိချင်သည်။

“ကိုမျိုးနဲ့မတွေ့ခင်က ညီမမှာယောကျာ်းရှိတယ်ဆို ဟုတ်လား”

ခင်မမ ဖြေရန်မဝံ့မရဲဖြစ်နေသည်။

“ဖြေလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီယောကျာ်းရော”

“ကွာလိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကွာလိုက်တာလဲ”

“သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ပါ”

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ခင်မမနဲ့ယူပြီးတော့ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ပဲ ခင်မလုပ်စား ထိုင်စားနေတဲ့အပြင် စိတ်မထင်ရင်ခင်မကို နှိပ်စက်သေးတယ်”

နောက်ဆုံးခင်မလည်း သည်းမခံနိုင်လို့ လူကြီးခေါ်ပြီးကွာလိုက် တာပဲ။ ခင်မကုသိုလ်ကံဆိုးပါတယ်။ ခင်မအဲဒီတုန်းက ငယ်သေး တော့ဘာမှနားမလည်ပဲ အပျော်သဘောနဲ့လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အမည်းစက် က အခုခင်မကိုခြောက်လှန့်နေပါပြီ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကိုမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့မပြောတာ လဲ”

“ကိုမျိုးကို ခင်မပြောပြဖို့ကြံပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ပြော လိုက်ရင် ကိုမျိုးခင်မမကို မချစ်ဘဲဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုမျိုးကို ခင်မတကယ်ချစ်တာပါ။ ဒါနဲ့ ခင်မအကြောင်းကို ကိုမျိုးကိုဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ဒေါ်ထားထားပြောတာပေါ့”

“ဒါဆို ကိုမျိုးအမေလည်း သိသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အမေလည်းသိသွားပြီ”

“ဒါဆို ခင်မတော့ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုမျိုးအမေက ခင်မနဲ့ကိုမျိုး တို့ မပေးစားဘူးဆိုရင်တော့ ခင်မသေမှာပဲ”

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ခင်မရယ်။ ကိုမျိုးအမေကို နားလည် အောင်ပြောပြရင်ရပါတယ်”

မျိုးခိုင်မှာ ခင်မမ၏စိုးရိမ်နေသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားမိသည်။ ခင်မမကိုလည်း စိတ်မဆိုးရက်ပဲ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်၍ မျိုးခိုင်အစောကြီးရောက်လာ၍ အံ့ဩနေသည်။

“ကိုမျိုး ဘယ်ကလုည့်လာတာလဲ စောလှချည်လား”

“ခင်မမကို အမေကတွေ့ချင်လို့ဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ခင်မမကိုတွေ့ချင်တာ ဘာပြောမလို့လည်း မသိဘူးနော်”

“အဲဒါတော့ ကိုမျိုးလည်းမသိဘူး၊ လာပါ ခင်မရယ် သွားရအောင်၊ အမေစောင့်နေတယ်”

ခင်မမတစ်ယောက် မျိုးခိုင်နှင့်လိုက်သွားသည်။ မျိုးခိုင်တို့အိမ်ရောက်တော့ မျိုးခိုင်အမေ ဒေါ်အေးမြင့်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်မမကို အန်တီမေးစရာရှိလို့ သားကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့မေးပါ အန်တီ”

“ခင်မမယောက်ျားနဲ့ကွဲနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား၊ အန်တီကို မှန်မှန်ဖြေဖော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို အန်တီတို့ကိုမပြောပဲ ဘာဖြစ်လို့လိမ်ထားတာလဲ၊ အန်တီသားက ဘွဲ့ရပညာတတ်၊ မိဘကလည်းချမ်းသာတယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်လို့ အမိဖမ်းပြီး လက်လွှတ်သွားမှာစိုးလို့ မပြောပဲထားတာမဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမျိုးကို တကယ်ချစ်လို့ပါ”

“ပထမတစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်လို့ယူထားပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုလည်း ချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား၊ ညည်းငါ့သားကိုမလှည့်စားပါနဲ့အေး၊ ညည်းနဲ့ငါ့သားကို သဘောတူတာလည်း ငါ့သားလေးစိတ်ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ နောက်ပြီးညည်း

ရဲ့သန့်ပြန်တဲ့ရုပ်ရည်လေးကို သဘောကျခဲ့လို့ သားနဲ့သဘောကျ တူခဲ့တာ”

ခင်မမမျက်ရည်အဝဲသားနှင့် မျိုးခိုင်ကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်မကသား ကိုတကယ်ချစ်တာပါ။ မေမေ သမီးချင်းကိုယ်ချင်းမစာမပြောပါ နဲ့။”

“မင်းအသာနေစမ်းပါ မျိုးခိုင်၊ မင်းကတော့ဘယ်သိပါ့ မလဲ၊ သူပြောတာကို ယုံနေတာကိုး၊ ငါကတော့ ငါ့သားလေးကို တစ်ခုလုပ်နဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ကသိရင် ငါ့မျက်နှာဘယ်သွားပြရမလဲ၊ ငါနောက်ဆုံးပြောမယ်၊ နောင်ကို ငါ့သားနဲ့ညည်းလုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ပါနဲ့၊ မပတ် သက်ပါနဲ့၊ ညည်းမျက်နှာကိုလည်း ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ညည်း ငါ့ရှေ့က သွားပါတော့”

ဒေါ်အေးမြင့်စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းခင်မမ မျက်နှာကိုလက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ဒေါ်အေးမြင့်အနားက ပြေးထွက်ခဲ့ သည်။ မျိုးခိုင်မှာ ပထမကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။ နောက်မှ သတိရကာ ခင်မမနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ခင်မ... ခင်မ မပြေးနဲ့လေ၊ ကိုမျိုးကိုစောင့်ပါဦး”

မျိုးခိုင်ပြေးလိုက်သွားသော်လည်း မမိတော့ပါ။ ခင်မမ ကားပေါ်ပြေးတက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မျိုးခိုင်ခေါင်း ဝိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ကိုပြန်လာသည်။

ခင်မမရုံးမတက်တာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။ မျိုးခိုင်တစ်ယောက် ခင်မမကိုလာကြည့်သော်လည်း ခင်မမကိုမတွေ့၊ မျိုးခိုင်စိုးရိမ်နေ သည်။ ခင်မမ ဘာများဖြစ်လို့ရုံးမတက်ပါလိမ့်၊ မျိုးခိုင်မနေသာ တော့ ခင်မမအမေ ဒေါ်မမကြီးကို သွားမေးရသည်။

“အန်တီ ခင်မမရုံးမတက်ဘူးလား”

“ခင်မမ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“သမီးမှာမွေးရာပါ နှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ မဖြစ်တာကြာ ပြီ၊ အခုမှပြန်ဖြစ်လာတာ၊ ထမင်းလည်းကောင်းကောင်း မစားဘူး၊ ညလည်းကောင်းကောင်း မအိပ်ဘူး၊ ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေရှိလည်း မသိဘူး၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ အန်တီတော့ စိတ်ညစ်တယ်”

မျိုးခိုင်ဘာမှမပြောပဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ့အမေကြောင့်

ခင်မမစိတ်ထိခိုက်သွားသည်ကို မျိုးခိုင်သိသည်။ ညနေရုံးဆင်းတော့ ခင်မမအိမ်သို့လာခဲ့သည်။ ခင်မမတစ်ယောက်လည်း အိမ်ရှေ့က ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မျိုးခိုင်လာတာတွေ့တော့ ခင်မမအံ့ဩနေသည်။

“ကိုမျိုး ခင်မမဆီလာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်မဆီလာတာ၊ ခင်မ နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေမေပြောတဲ့စကားတွေကို စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ ခင်မမရယ်၊ ကိုမျိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ခင်မ ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ ကိုမျိုး ခင်မကိုတစ်သက်လုံး မခွဲဘူး”

“တကယ်ပြောတာလား ကိုမျိုးရယ်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ ခင်မသာနေကောင်းအောင်နေနော်၊ ခင်မ နေကောင်းလာရင် ကိုမျိုးနဲ့ ခင်မတို့လျှောက်လည်ကြမယ်နော်၊ ကဲ... ကိုမျိုးလည်းပြန်ဦးမယ်၊ မိုးချုပ်နေပြီ၊ နောက်နေ့မှ ကိုမျိုးလာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျိုးခိုင် ခင်မမကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ နောက်နေ့တွင် မျိုးခိုင်အလုပ်တွေများနေ၍ ခင်မမဆီမလာဖြစ်ပေ။ မျိုးခိုင် များသို့အလုပ်ကိစ္စဖြင့် သွားရမည်။ မျိုးခိုင်တစ်ယောက် ခင်မမကိုနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် ခင်မမတို့အိမ်ကိုလာခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန် ကိုမျိုး ပဲခူးကိုအလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားရမယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲဟင်”

“မင်းမသိသေးဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကိုမျိုးပြန်လာမယ်၊ ခင်မ နေကောင်းအောင်နေနော်”

“ကိုမျိုး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ကိုမျိုးအလုပ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကဲ... ကိုမျိုး ပြန်ဦးမယ်နော်၊ သိမ်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းရဦးမယ်”

မျိုးခိုင် ခင်မမကို မှာစရာရှိသည်များကိုမှာခဲ့ပြီး ခင်မမအားက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။

မျိုးခိုင် ပဲခူးမှာအလုပ်ကိစ္စများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြား ခင်မမကို သတိရနေသည်။ ခင်မမဆီ စာရေးရန်အချိန်မရ

သဖြင့် မျိုးခိုင်တစ်ယောက် ခင်မမကိုစိတ်ပူနေသည်။ ခင်မမက
ကောင်းရဲ့လားမသိ၊ မျိုးခိုင်ခင်မမကို အရမ်းတွေ့ချင်နေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေကို မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်လိုက်
သည်။

သည်နေ့ မျိုးခိုင်အလုပ်ကိစ္စတွေပြီး၍ ရန်ကုန်ပြန်ရတော့
မည်မို့ ဝမ်းသာနေသည်။ မျိုးခိုင်တစ်ယောက် အစောကြီးထံ၌
သိမ်းစရာရှိသည်များကို သိမ်းနေစဉ်တခါခေါက်သံကြား၍ သွား
ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်... ခင်မပါလား၊ ကိုမျိုးဆီ လိုက်လာတယ်”

ခင်မမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာတာလဲခင်မရယ် ပင်ပန်းလိုက်တာ
ကိုမျိုးလည်း အခုပဲရန်ကုန်ပြန်တော့မလို့၊ ဒါနဲ့ခင်မတစ်ယောက်
တည်းလား”

ခင်မမခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ ကြာတော့ မျိုးခိုင်စိတ်
မရှည်တော့ပါ။

“ခင်မကလည်း ကိုမျိုးကို ခေါင်းပဲညိတ်ပြနေတယ်၊
စကားလည်းပြောဦးမှပေါ့”

ခင်မမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲပြုံးနေသည်။ မျိုးခိုင်သိမ်းစရာ
သည်များကို သိမ်းလိုက်သည်။ ခင်မမမှာ မျိုးခိုင်အားထိုင်ကြည့်
သည်။

“ကဲ... ကိုမျိုးတို့သွားရအောင်”

မျိုးခိုင်နှင့်ခင်မမတို့ ကားဂိတ်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကား
ဂိတ်ရောက်သောအခါ ကားလက်မှတ်ဝယ်ပြီးနှစ်ယောက်သား
အားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်ခင်မမ
တစ်ယောက်ကားမပြောပဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ မျိုးခိုင်
ခင်မမကိုကြည့်၍ မချင့်မရဲဖြစ် လာသည်။

“ခင်မ စကားလေးဘာလေးပြောဦးလေ၊ ငြိမ်လှချည်
သား”

“ခင်မ ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကိုမျိုးကို တွေ့ရရင်ပဲ ခင်မ
ကျေနပ်သွားပါပြီ”

မျိုးခိုင် ခင်မမကိုသနားသွားသည်။

“ကိုမျိုးလည်း ခင်မကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ၊ အခု
ခင်မကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုမျိုးအရမ်းဝမ်းသာသွားတာပဲ၊ ရန်ကုန်
ရောက်ရင် ကိုမျိုးနဲ့ခင်မတို့ရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးရအောင်နော်”

ခင်မမတစ်ယောက် မျိုးခိုင်ကိုကြေကွဲဝမ်းနည်းသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... ကိုမျိုးကို ဝအောင်ကြည့်ထားချင်လို့ပါ”

“ဟာ ခင်မကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါ။ နောက်ဆိုင်ခင်မနဲ့ကိုမျိုးတွေ့ရတော့ မှာမဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါတော့ ခင်မရယ်၊ ကိုမျိုးကိုအဲဒီလိုတော့ နောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုမျိုးစိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်”

“ကိုမျိုးနဲ့ခင်မ အခုဘဝမှာမပေါင်းရပေမဲ့ နောင်အကြာရင် ပေါင်းရအောင်နော်”

မျိုးခိုင်မှာ ထူးခြားနေသော ခင်မမ၏ အမူအရာအပေါ် အဆိုကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မျိုးခိုင်တို့ က

စံပြရုပ်ရှင်ရုံကားမှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ အချိန်ကနေ့လယ် (၁၂)နာရီထိုးနေပြီ။

“ကိုမျိုး... ခင်မ ဒီမှာပဲဆင်းတော့မယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုမျိုးနဲ့ရုံးချုပ်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား”

“ခင်မမ သွားစရာရှိလို့ပါ”

“ဒါဆို ကိုမျိုးလည်း ခင်မမနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ ကိုမျိုးရယ်၊ ကိုမျိုးလိုက်လို့မဖြစ်လို့ပါ။ ခင်မ ကိုမျိုးကို ဒီမှာပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”

ခင်မမ ပြောပြောဆိုဆိုကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီးမျိုးခိုင် တို့လက်ပြသွားသည်။ မျိုးခိုင်အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူငေးပြီး ကားပေါ်

သို့သွားသည်။ မျိုးခိုင်ရုံးချုပ်ရောက်တော့ ခင်မမတို့အမေ ဒေါ်မမ ကြီး မတွေ့သဖြင့်မေးကြည့်ရာ

“မျိုးခိုင် မင်းဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“အခုပဲရောက်တယ်၊ ဒါနဲ့ဒေါ်မမကြီးရော”

“ဟာ မင်းမသိသေးဘူးလား”

“ဘာကိုသိရမှာလဲဗျ”

“မင်းချစ်သူ ခင်မမ ဆုံးသွားပြီ၊ ဒီနေ့အသုဘချမယ်၊ ဒါတို့က မင်းသိလို့ပြန်လာတယ်ထင်နေတာ”

“ခင်မမဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ဟာမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကားစီးလာတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်ကို အဲဒီလိုတော့ မနောက်နဲ့ဗျာ”

“ဟ မင်းကို ငါတို့က ဘာဖြစ်လို့နောက်ရမှာလဲ တကယ် ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ခင်မမဆေးရုံကြီးမှာ တကယ်ဆုံးသွားတာပါ”

“ကျွန်တော်မယုံဘူးဗျာ၊ ခင်မမ မသေသေးပါဘူး၊ အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူလာပြီး သူကစံပြရုံရှေ့မှာ ဆင်းသွားတာ”

မျိုးခိုင်အပြောကြောင့် သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သေတဲ့သူနဲ့အတူ ပြန်လာရတယ်လို့ကွာ၊ မျိုးခိုင် မင်းတော့ရူးသွားပြီ၊ တကယ်လို့ မင်းမယုံရင်ဆေးရုံကြီးလိုက်နဲ့ ငါတို့လည်း ဆေးရုံကြီးကို အခုပဲသွားကြမှာ”

မျိုးခိုင်ရုံးပေါ်က အပြေးဆင်းလာပြီးတော့ ဆေးရုံကြီးထဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံကြီးရှိ ဒီနေ့အသုဘချမည့် အလောင်းများပြင် ထားရာ အခန်းရှေ့အရောက်တွင်...

“သမီးရေသမီးချစ်တဲ့ မောင်မျိုးခိုင် ပြန်လာပြီလေ၊ ကြည့်ပါဦးလား”

ဒေါ်မမကြီး အော်သိုသံကြောင့် မျိုးခိုင်ရင်ထဲဆိုပြီး ကြက် ဆသေသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မျိုးခိုင်သတိထားဦးလေကွာ”

ခင်မမအလောင်းကို ကြည့်၍ကြက်သေသေပြီး မတုန်မ ထုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ်ဖြစ်နေသော မျိုးခိုင်သည် သူ့ကိုဝိုင်းဝန်း သတိပေးနေသူများ၏ စကားကြောင့် ပြန်လည်သတိရလာသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ခင်မမရယ်”

“ခင်မမ မသေရဘူး၊ မောင့်အနားမှာ ခင်မမရှိနေရမယ်၊ ခင်မမ မောင့်အနားကလွဲပြီး ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ ကြည့်ကြစမ်း ပါဦးဗျာ၊ စောစောကပဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကားအတူစီးပြီး ပြန်လာ ခဲ့ကြတာ၊ သည်ဝတ်စားပုံအတိုင်းပဲ၊ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ၊ ခရေပန်း တွေပန်ထားလိုက်တာ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ”

မျိုးခိုင်သည် အရူးတစ်ယောက်ပမာ အိန္ဒြေမဆောင်နိုင်ဘဲ အားရပါးရ ငိုကြွေးနေမိသည်။ ခင်မမတစ်ယောက်မျိုးခိုင် နားမှာ မရှိတော့ချေ။

ပျောက်ဆုံးသွားသော တခြားကမ္ဘာရောက် ချစ်သူတို့ မျိုးခိုင်မည်သို့ရှာရမည်နည်း။

ခင်မမ၏ ဝိညာဉ်သည် သူ့ချစ်သူမျိုးခိုင်နောက်သို့ နောက်တစ်ခေါက်အလည်လာနိုင်ပါဦးမည်လားမသိ။

မျိုးခိုင် ခင်မမကို လွမ်းဆွတ်စွာတမ်းတ သတိရနေခဲ့မည်သာဖြစ်ပါသည်။

(အဖြစ်မှန်တစ်ရပ်ကို ပြန်လည်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံသည်။)

ဝိညာဉ်များနှင့်တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများ

ဝိညာဉ်များနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံများ

ကျွန်မသရဲ တစ္ဆေတွေကို မကြောက်တတ်ပါ။ သရဲတစ္ဆေ ရှိသည်ကိုလည်း အယုံအကြည်မရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကြုံ တွေ့ရမှ ယုံလာမိပါသည်။ သရဲဆိုသည်မှာလည်း သေသွားပြီး နောက်မကျွတ်မလွတ်သေးသော ဝိညာဉ်များသာဖြစ်သည်။ တချို့ဝိညာဉ်များသည် သူတို့အနီးအနားမှာရှိနေသည်ကို လူအများ သိရှိစေရန်အသံပေး၍တစ်မျိုး၊ အကောင်ထည်ပြ၍တစ်မျိုး ပြုလုပ်ပြသကြသည်။ တချို့သောဝိညာဉ်များမှာမူ သူတို့ မကျွတ်မလွတ်သေးသည်ကို သိရှိရန်ပြသကြသကဲ့သို့တစ်ချို့မှာ လည်း တမင်သက်သက်ကြောက်လန့်အောင် ပြသကြသည်။

(၁၉၇၄)ခုနှစ်လောက်က ကျွန်မဗိုက်ခွဲရန်အတွက် ဆေးရုံ တက်ရပါသည်။ ကျွန်မဆေးရုံရောက်သွားချိန်မှာ ည(၁၀:၃၀)နာရီ

လောက်ရှိပါသည်။ ဆရာဝန်များက ကျွန်မအား ချက်ခြင်းမခွဲသေး အိပ်ဆေးထိုးပြီး အစာမစားရန်ပြော၍ ကျွန်မအား ခွဲစိပ်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မကို အိပ်ဆေးတို့ပေးခဲ့သော်လည်း မအိပ်ချင်ပဲ မျက်လုံးကြောင်နေပါသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးမှိုဏ်းထားပြီး အိပ်ပျော် ရန် ကြိုးစားနေစဉ် ည(၁၂)နာရီခန့်ရှိပါမည်။

ကျွန်မဘေးမှတံခါးသည် အပြင်မှတွန်းဖွင့်သံကြားရ သဖြင့် ကျွန်မမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ တံခါးသာဖွင့်သွားပြီး လူကိုမ တွေ့ရပါ။ ထိုတံခါးသည် အရှင်ဖြစ်သဖြင့်အထဲရော အပြင်ပါဖွင့် ပိတ်၍ရသည်။

ကျွန်မသည်လေတိုက်၍ ပွင့်သွားသည်ဟုထင်ပြီးမျက်လုံး ပြန်မှိတ်ထားမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မခြေရင်းတွင်ရှိသော ခွဲစိပ် ကရိယာများထည့်ထားသည့် သေတ္တာအား တစ်ယောက် ယောက်ကလာဖွင့်သကဲ့သို့အသံကြားရသဖြင့် ကျွန်မလှမ်းကြည့် လိုက် မိပါသည်။ သေတ္တာဖွင့်သွားသော်လည်း လူကိုမတွေ့ရပဲ သေတ္တာထဲမှ ကိရိယာများကို ယူသံရှာဖွေသံ များကို ကြားနေရ သည်။ ခဏကြာသောအခါ သေတ္တာပြန်ပိတ်သွားပြီး ကျွန်မအနား မှ လူတစ် ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။

ထို့နောက် တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်သွားသံ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မလည်း ကြက်သီးများထဲ သွားမိပါသည်။ ကျွန်မလည်း အပြင်မှာစောင့်နေသော ကျွန်မအဒေါ်အားအနားမှာ ခေါ်ထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်နေ့ (၁၀:၀၀)နာရီခန့်တွင် ခွဲစိတ်ပြီး၍ အခြား ကုတင်တွင် နေရာချ ထားပေးပါသည်။ ကျွန်မလည်း ညနေစောင်းမှ သတိရ လာပြီး ည(၉)နာရီခန့်တွင် ကျွန်မမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး ခဏအကြာ တွင် ကျွန်မရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်ယောက်က တက်ဖိထားသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး ကျွန်မအသက်ရှူများ ပင်ကြပ်လာပါသည်။ ကျွန်မလည်း အားတင်းရုန်းကန်ပြီး အဒေါ်ကို အော်ခေါ်မိပါသည်။ အဒေါ်လည်း ကျွန်မခေါ်သံကြောင့်အိပ်နေရာမှ ထလာပြီး ကျွန်မကို အကျိုးအကြောင်း မေးရာ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တက် ဖိထားသကဲ့သို့ ခံစားရကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အဒေါ်လည်း ကျွန်မအားနှစ်သိပ်၍ ပြန်အိပ်ခိုင်းသော်လည်း အိပ်မရ အောင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ နေ့အိပ်မရ၊ ညအိပ်မရဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မခေါင်းများပင် မူးလာပါသည်။ (၃)ရက်မြောက်နေ့တွင် ကျွန်မကုတင်အကြောင်း မေးကြည့်ရာ ကျွန်မထိုကုတင်ကို မရောက် မီအချိန်က

ထိုကုတင်မှလူနာ သေဆုံးသွားကြောင်း၊ ထိုကုတင်တွင် ဆက်ပြီး မနေရဲသောကြောင့် ဆရာမတွေကို ပြောပြီး တစ်ခြား ကုတင်ကိုပြောင်းခဲ့ပါသည်။ နောက်ပြောင်းခဲ့သော ကုတင်ရောက်မှ ကျွန်မလည်းအိပ်ရေးမပျက်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏ ကုတင်သည် ပြုတင်းပေါက်နားတွင်ရှိသဖြင့် အပြင်ကိုကြည့်လျှင် ရင်ခွဲရုံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်မည(၂)နာရီလောက် တစ်ရေးနိုးလာပါသည်။ ကျွန်မလည်း ပြန်မအိပ်ချင်သေးသဖြင့် ကော်ဖီဖျော်သောက်ရင်း အပြင်သို့ကြည့်လိုက်မိရာ ရင်ခွဲရုံထဲသို့ ဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီး ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်မလည်း ဆရာဝန်များ လူသေအလောင်းကို ခွဲစိပ်နေသည်ဟုထင်မိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ည(၂)နာရီထိုးပြီး မည်သည့်ဆရာဝန်မှအချိန်မတော်ကြီးခွဲစိပ်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မလည်းထပ်ပြီး ကြည့်နေမိပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ ထိုဖြူဖြူရှည်ရှည်ကြီး ရင်ခွဲရုံထဲမှပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ပျောက်သွားပါသည်။

ကျွန်မအလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပြောင်းခဲ့သည်။ ကျွန်မအား ဌာနမှတိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေးပါသည်။ ထိုတိုက်ခန်းသည် မြို့လယ်ခေါင်တွင်ရှိသဖြင့် သွားလာရန်လွယ်ကူပါသည်။ ကျွန်မ

ထိုတိုက်ခန်းသို့ရောက်ပြီး (၃)ရက်မြောက်နေ့ညတွင် ကျွန်မတို့ မိသားစု အိပ်ခန်းထဲတွင်အိပ်နေစဉ် ည(၉)နာရီ (၁၀)နာရီခန့်ရှိပါ မည်။ ကျွန်မမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ ခဏအကြာတွင်ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရင်းစိတ်ထဲတွင်ကျွန်မအား လူတစ်ယောက်ကကြည့်နေ သလိုမျိုးခံစားရသည်။ ကျွန်မလည်းရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်ရာ ကျွန်မ၏အခန်းပေါက်ဝတွင် လူတစ်ယောက်အခန်း ပေါက်အား လက်ထောက်ပြီးကျွန်မအား ပြုံးကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ ရသည်။ သူပုံဏှန်ကို သဲသဲကွဲကွဲမြင်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ကိုယ် လုံး မဲနေပြီးသွားတွေက ဖြူဖွေးနေပါသည်။ ဆံပင်ကကောက်ပြီး ဘောင်းဘီ တိုလေးဝတ်ထားသည်။ ကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း 'အမလေး' ဟုအော်ပြီး ထထိုင်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ထထိုင်ရောသူလည်းပျောက် သွားပါသည်။ ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့လန့်သွား သည်။ ယခုလိုကျွန်မမြင်ပြီး နောက်(၃)ရက်ခန့်အကြာတွင် ကလေး တွေအပြင်သွားနေကြသဖြင့် အိမ်တွင် ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲရှိ သည်။ ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်ထဲ ပျင်းလာသဖြင့် အိမ်ရှေ့ တံခါးစေ့ထားပြီး အခန်းထဲကုတင်ပေါ်တွင် ခဏလှဲနေရင်း အိပ်

ပျော်သွားပါသည်။ ခဏအကြာတွင် ကျွန်မအိပ်နေရာမှ လန့်နိုး လာပြီး မျက်စေ့ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်မမျက်နှာကို ခိုးကြည့်နေ သော ဟိုနေ့ကကုလား၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မလန့် အော်ပြီး အိပ်နေရာမှထထိုင်လိုက် ပါသည်။ ထိုကုလားလည်း ပျောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မအိပ်ခန်းထဲမနေရဲသဖြင့် အိမ်ရှေ့ ထွက်ပြီး ထိုင်နေမိပါသည်။ ကျွန်မကုလားပိညာဉ်အားမြင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်မအိမ်နီးနားချင်းတွေကို ကျွန်မ၏အိမ်အကြောင်း မေးကြည့်မိသည်။

“အရင်က ဒီအိမ်မှာဘယ်သူတွေနေသွားသေးလဲ အစ်မ”

“အရင်က ဒီအိမ်မှာကုလားတွေ နေသွားကြတယ်”

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းသွားတာလဲ”

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားများရန်ဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက ညီကိုစားနဲ့ထိုးလိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးသေသွားတယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ လည်း ထောင်ကျသွားတယ်။ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့လို့ ပြောင်း သွားကြတယ်”

ကျွန်မသူတို့စကားကြားမှ ပိုပြီးကြောက်လာမိသည်။

ကျွန်မတွေလိုက်ရသော ကုလားမှာစားထိုးခံရပြီး သေသွားသော ကုလားဖြစ်မည်။ အစိမ်းသေဖြစ်သောကြောင့်မကျွတ်ပဲ ဤအိမ်တွင်ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မဤအိမ်တွင် ဆက်နေရန် မဝံ့မရဲဖြစ်လာမိသည်။ ကျွန်မသည်ဘုရား၊ တရားကိုယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်မို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကိုလုပ်သည်။ ကျွန်မလည်းထိုနေ့မှစ၍ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်တိုင်း ထိုကုလားအား မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းထိုကုလားအားမတွေ့ရတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့နောက်(၅)နှစ်ခန့်နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏မောင်လေး မောင်ဝင်းသန်းတစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရန် ကားမရသဖြင့် ကျွန်မအိမ်မှာညအိပ်ရန်ရောက်လာပါသည်။ သူအရက်သောက်ထားပုံရသည်။ ကျွန်မလည်းသူ့ကို အိမ်ရှေ့ခန်းရှိကုတင်တွင် အိပ်ယာခင်းပေးပြီး အိပ်စေပါသည်။ ကျွန်မလည်းည(၁၀)နာရီလောက် အိပ်ယာဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအိပ်၍ အတော်လေးအကြာမှာတော့ မောင်သန်းဝင်း တစ်ယောက် ကျွန်မအခန်းကိုပြေးလာပြီး တံခါးခေါက်သဖြင့် ကျွန်မလည်းအိပ်ယာမှ ကမန်းကတန်းထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေပါသည်။ ကျွန်မသူ့ကိုကြည့်ပြီး လန့်သွားမိသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လန့်လိုက်တာ”

“မမ... သရဲခြောက်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကိုရှင်းအောင်ပြောပါအုံး”

ကျွန်မလည်း သူ့ကိုခေါ်ပြီးကုတင်အောက်တွင် ဘေးပတ်လည်ရှာကြည့်မိသည်။ ဘာမှမတွေ့ရပါ။ အချိန်ကည(၂)နာရီလောက်ရှိပါမည်။

“ဘယ်မှာလဲသရဲ မရှိပါဘူးဟာ၊ နင်အရက်တွေသောက်ပြီး အမူးလွန်လို့ ပေါက်ကရတွေလျှောက်မြင်တာဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော်မမူးဘူး မမရ၊ ကျွန်တော်မျက်စေ့နှင့်သေသေချာချာ မြင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တရားနိုးတော့ အရက်မမူးတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း အပေါ့ထသွားပြီး ပြန်အိပ်တယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်ကုတင်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကလာ လှုပ်သလိုပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း လန့်နိုးပြီးမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ကုတင်ခြေရင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကုတင်ကို ကိုင်ပြီးလှုပ်နေတာတွေ့တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူလဲလို့မေးတာ ပြန်မပြောတဲ့အပြင် အရမ်းလှုပ်တာ ကျွန်တော်တောင်ယိုင်နေတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသထွက်လာပြီး ပါးစပ်ကဆဲလည်းဆဲ ခြင်ထောင်ကို ထုန်ပြီး ထွက်လာတော့ စောစောကတွေ့ရတဲ့ မဲမဲလူတစ်ယောက်

အိမ်အပေါက်ဝကို ပြေးပြေးချင်းလျှောက် သွားနေတဲ့ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အနားမှာတွေ့တဲ့ တံမြက်စည်းနဲ့ကောက်ပေါက်လိုက်တာ ထိသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် တံခါးကိုဖောက်ပြီး အပြင် ထွက်သွားတာတွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်းကြောက်လာပြီး မမကိုလာနှိုးတာပဲ”

“အခုမင်းပြောတဲ့ သရဲပုံသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုပုံလဲ”

“သူပုံသဏ္ဍာန်က ဆံပင်ကောက်ပြီးတစ်ကိုယ်လုံး မဲနေတယ်။ နောက်ပြီးဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားတယ်။ ကြည့်ရတာ ကုလားနဲ့တူတယ်။ မျက်နှာတော့မမြင်ရဘူး။ နောက်ကြောကိုပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ကျွန်မလည်း ကျွန်မမြင်လိုက်ရသော ကုလားဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်ပါသည်။

“မင်း မမဆီမလာခင်က တရုတ်အမဲတွေစားလာသေးလား”

“စားလာတယ် မမ”

“အဲဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ မမတို့အိမ်က တရုတ်အမဲစားလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော်ဘာမှမသိပဲ။ နောက်စားမလာတော့ပါဘူး”

တော်ပါပြီ မမရာ၊ နောက် မမအိမ်ကိုမလာရဲတော့ပါဘူး”

“ကျွန်မမောင်လေးတော်တော်ကြောက်သွားပုံရသည်။

နောက်ထပ် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ဘာမှဆက်မဖြစ်တော့

ပါ။ ကျွန်မလည်း တိုက်ခန်းအားအထပ်ခိုးတင်ပြီး၊ အောက်ထပ်

ကိုလူငှားတင်လိုက်ပါသည်။ အောက်ထပ်မှ လူငှားများသည် နတ်

တိုယုံကြည်သူများဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ရိုးရာကန်တော့ရင်း ထိုင်

စားနားပေး၍ (၃၇)မင်းနတ်ကိုပါ ကန်တော့ရာ ညနေ “စားတော်”

စာကျွေးရန် ဖယ်ထားသော ထမင်း၊ အသီးအနှံများနှင့် မုန့်များအား

ကလေးတစ်ယောက်က ယူစားထားသည်ကို မည်သူမျှမသိကြပါ။

ညနေ “စားတော်စာ” ကျွေးပြီး ညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်မတို့လူကြီး

တွေစု၍ထိုင်စကားပြောနေသည်မှာ ည(၁၂)နာရီထိုးမှန်းပင် မသိ

လိုက်ကြပါ။ အောက်ထပ်မှ ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ငယ်သံပါ

အောင်အော်ပြီး ပြေးလာသံကြားမှ ကျွန်မတို့အားလုံးအောက်ထပ်

ကို ပြေးဆင်းလာကြသည်။ ကလေးငယ်၏အဘွားက-

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဲ... သရဲခြောက်တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ အဘွားကိုပြစမ်း”

ကလေးငယ်မှာအရမ်းကြောက်နေသဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း
တုန်နေသည်။ ကျွန်မတို့လည်း ကလေးကိုရေတိုက်၍ စိတ်ဖြူသေးလား”

အောင်ထားပြီးမှ အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရာ-

“သား အိမ်သာသွားနေတုန်း အိမ်သာပြတင်းပေါက်ထဲမှာ

အသံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သရဲမဲမဲကြီးကိုတွေ့ရတယ်။
မျက်လုံကြီးပြူးပြီးသားကို ကောင်းကောင်းသတိထားလို့ လက်နှစ်ဖက်
ထောင်ပြတယ်။ သားလည်းကြောက်ပြီး ပြေးလာတာ”

ကျွန်မတို့လည်း နောက်မေးလမ်းကြားကို လက်နှိပ်မိ
မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရာဘာမှမတွေ့ရပါ။

“ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်၊ မင်းစိတ်ထင်ပြီး အကြည့်

တာဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး အဘွားရ... တကယ်တွေ့တာအကောင်

အကြီးကြီးပဲ... သားသေသေချာချာမြင်တာ”

ကျွန်မစဉ်းစားနေရင်း သုတိရလိုက်မိပါသည်။ နေ့လယ်

“စားတော်စာ”ကို မည်သူမျှနှိုက်မစားရဟု ပြောသံကြားလိုက်
သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မလည်း ကလေးကို...

“မင်း... နေ့လည်က ‘စားတော်စာ’ ထဲကမုန့်တွေနှိုက်

”

ကျွန်မအမေးကိုဘာမှပြန်မပြောပဲ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်

နောက်မှ သူ့အဘွားက...

“ဟဲ့... ပြောလေ မင်းယူစားမိသေးလား၊ ငါ့ကို
လိမ်ပြောရင် အရိုက်ခံရမယ်”

“သား အသဲဖတ်လေးတစ်ခု ယူစားမိတယ်”

“ဘာပြောတယ်... နင်တို့ကို အတန်အတန်ပြောထား

တယ်။ နှိုက်မစားပါနဲ့လို့၊ အခုတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊
တော်သေးတာပေါ့၊ နင်အိမ်ထဲမှာရှိနေလို့၊ အိမ်အပြင်မှာဆိုနှင့်ကို
တံခါးသတ်မှာ မဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ကျရင် “စားတော်စာ” ထပ်
စုပ်ပြီး ကျွေးရင်းနှင့်တောင်းပန်ရမှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့ညနေစောင့်အချိန်တွင် “စားတော်စာ”

ကျွေးပြီးတောင်းပန်လိုက်ရာ နောက်ထပ်ဘာမျှမဖြစ်တော့ပါ။ နတ်
မိညာဉ်သရဲတို့ကိုလှည့်စား၍ မရပါ။ အမှားမခံကြပါ။ ကိုယ်က
မိပါကသူတို့ကကိုယ်ကိုပြန်ပြီးဒုက္ခပေးကြမည်။ ထို့ကြောင့်
သတိထားဖို့လိုပါသည်။ ကျွန်မနောက်ဆုံးကြုံတွေ့ခဲ့ရသော

အဖြစ်မှာကျွန်မတို့ဌာနမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သူ ကိုဝင်းကြည်
 မှာရုံးမှ အိမ်ပြန်သွားပြီး မီးမလာ၍မီးပြင်နေစဉ် ဓါတ်လိုက်ပြီး
 သေဆုံးသွားသည်။ ကိုဝင်းကြည်အသုဘရက်လည်ပြီး နောက်နေ
 တွင် ကျွန်မရုံးကိုအစောကြီးရောက်နေပါသည်။ ကျွန်မရုံးရောက်
 တော့ ရုံးကိုမည်သူမျှမရောက်သေးပါ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအရာ
 ၏အခန်းအားသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရန် ဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာအခန်း
 ထဲတွင် လေအေးစက်ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်မလည်း-

“ဟောတော့ လေအေးစက်ကို ဘယ်သူဖွင့်ထားလဲမသိ
 ဘူး”

ကျွန်မလေအေးစက်ပိတ်ရန်အသွားတွင် လေအေးစက်
 ပိတ်သော ခလုပ်မှာသူ့အလိုလိုပိတ်သွားပြီ လေအေးပေးစက်လည်း
 ရပ်သွားပါသည်။ ကျွန်မလည်း အံ့သြပြီးရပ်နေသည်ကို နောက်
 သတိရ၍-

“ကိုဝင်းကြည် လာမနောက်နဲ့နော်”
 ကျွန်မသူ့ကို မေတ္တာပို့ပြီး အမျှဝေလိုက်ပါသည်။

အဝမ်းရောင်မိန်းကလေး

အစိမ်းရောင်မိန်းကလေး

ကိုဇော်ဝင်းတစ်ယောက်ရုံးမှာ အလုပ်တွေများသဖြင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျသည်။ အချိန်ကည(၁၀)နာရီလောက်ရှိမည်။ လူသွားလူလာဆိုလို့ ကိုဇော်ဝင်းတစ်ယောက်သာရှိသည်။ ရွာထိပ်ကလက်ပံပင်ကြီးမှာ နာမည်ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ကြော့ကံကြောက်ရွံ့ ဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်ဖတ်လာသည်။ လက်ပံပင်ကြီးအောက်တော့ ကိုဇော်ဝင်းစော့ချွေးတွေပြန်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမကြည့်ပဲ သုတ်ခြေ တင်လာသည်။ လက်ပံပင်ကြီးကျော်မှ “ဟင်း” ချနိုင်တော့သည်။

“အမလေး... တော်ပါသေးရဲ့ ဘာမှမတွေ့လို့” ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ မီးကင်းတဲလေးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတက်သွားသည်။ ကိုဇော်ဝင်းကင်းတဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့

ကိုဇော်ဝင်း တစ်ယောက်ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်း ကျအောင်ပြေးလာသည်မှာ အိမ်ကိုရောက်မှန်းပင်မသိတော့ပါ။

* * *

- “သက်ထွန်းရေ... သက်ထွန်း”
- “ဘယ်သူလဲ”
- “ငါပါကွ”
- “အိမ်ပေါ်တက်အုံးလေ”
- “မတက်တော့ဘူး ကိစ္စရှိလို့ မင်းဆီလာတာ”
- “ဘာကိစ္စများလည်း”
- “လာကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှပြောမယ်”
- သက်ထွန်းနှင့်တင်ဝင်းတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့
- တစ်ယောက်သားစကားပြောကြသည်။
- “ငါ့ကောင်မလေးက ငါ့ကိုခိုးခိုင်းနေတယ်”
- “ဘာဖြစ်လို့ ခိုးခိုင်းတာလဲ”
- “သူ့အိမ်က ယောကျ်ားပေးစားမလို့လုပ်နေတယ်။

အဲဒီလူကို မယူချင်လို့ ငါ့ကိုလာခိုးခိုင်းတာ၊ အဲဒါမင်း... ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ပေးပါလား။”

“လိုက်ခဲ့မယ်လေ၊ ဘယ်နေ့သွားခိုးမှာလဲ”

“စနေနေ့ည(၁၁)နာရီ သွားခိုးရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းကောင်မလေးကို သေသေချာချာလည်းပြောထား

ဦး”

“အဲဒီနေ့ကျရင် မင်းဆီငါည(၉)နာရီခွဲလောက်လာခဲ့

မယ်”

“မင်းဆက်ဆက်လာခဲ့နော် ငါစောင့်နေမယ်”

“အေးပါကွာ ငါလာခဲ့ပါ့မယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီးအိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ စနေနေ့ည(၁၀)နာရီတွင် သက်ထွန်းနှင့် တင်ဝင်းတို့ချိန်းထားသော နေရာတွင်ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ သက်ထွန်းမှာ ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“အု... ဂူ... ဂူး”

ခွေးအူသံကြောင့် သက်ထွန်းမှာတင်ဝင်းအနား တိုးသူ သည်။

“ခွေးအူသံကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီးကွာ”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်သလိုပဲ... သတ္တိကလဲ နည်းလိုက်တာ”

“မင်းကောင်မလေးက ကြာလိုက်တာဤာ၊ အခုထက်ထိ လောသေးဘူး၊ ငါတောင်အိပ်ချင်လာပြီ”

“ခဏစောင့်ပါကွာ၊ လာတော့မှာပါ”

သက်ထွန်းတစ်ယောက် သည်းခံပြီးသာ စောင့်နေရသည်။ ခြင်ကကိုက် အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့အနား နှိတ်တစ်စုံတစ်ယောက် လာရပ်သလိုခံစားမိသဖြင့် ဘေးကိုစောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဖြူဖွေးသော ခြေထောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထောက်တဖြေးဖြေးမော့ကြည့်လိုက်ရာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော ဆင်စားရားနှင့် အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရသည်။ အစိမ်းရောင်မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာမပါချေ။

“ဟာ... မျက်နှာလည်း မပါဘူး”

သက်ထွန်းလည်း လန့်သွားသည်။ ကိုတင်ဝင်းကို လက် ခြေထောက်လိုက်သည်။

“မင်းကလည်း ခဏနေပါအုံးကွာ”

“တင်ဝင်း၊ ငါဘေးနားမှာ သရဲရောက်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ သရဲ”

တင်ဝင်းနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့။

“ရှိလည်း မရှိပဲနဲ့၊ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ လျှောက်ပြောနေတယ်”

တင်ဝင်းရှေ့ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တွင်အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးရပ်နေသည်။ တင်ဝင်းမှာ သူ့ကောင်မလေးလာပြီထင်၍ ဝမ်းသာအားရထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဟာ... မျက်နှာလည်း မပါဘူး၊ အမလေး... သရဲဗျ”

တင်ဝင်းကြောက်အားလန့်အားဖြင့် သူ့ကောင်မလေးကို မေ့ကာခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့နောက်ကသက်ထွန်းပါပြေးလိုက်လာသည်။

“တင်ဝင်း... ငါ့ကိုစောင့်ပါဦးကွာ”

တင်ဝင်းမှာ သက်ထွန်းပြောစကားကိုလည်းမကြားတော့ပါ။

စံတင်တစ်ယောက် အရက်တွေအလွန်အကျွံမှုပြီး အိမ်ကိုပြန်လာသည်။ အချိန်ကည(၁၁)နာရီလောက်ရှိသည်။ စံတင်ဒယ်ဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာစဉ် သူ့ရှေ့ကအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်-

“ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်ကပါလိမ့် အင်္ကျီအစိမ်း လုံချည်အစိမ်းနဲ့ ဒီအချိန်ကြီးမှာ အကြံအဖန်လား မသိဘူး၊ သူ့နောက်က လိုက်သွားမှပဲ”

စံတင်မှာ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးနောက်ကိုလိုက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ပဲ ရှေ့ကိုသာဆက်သွားသည်။ စံတင်လည်း ထိုအမျိုးသမီးနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးမှာ ချုံတစ်ခုထင်သွားသည်။

“ဒီအမျိုးသမီး ငါ့ကိုအထာပေးတာဖြစ်မယ်”

စံတင် ဆက်လိုက်သွားသည်။ ချုံထဲတွင်စောစောက အမျိုးသမီးကို မတွေ့ရတော့ပေ။ စံတင်မှာချုံထဲမှ ထွက်လာသည်။

“စောစောက အမျိုးသမီးဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

စံတင်ရပ်၍ ဘေးဖတ်လည်ကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ ထိုစဉ်မှာပင် လူလေးယောက်အခေါင်းထမ်း၍ လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ကလည်း လူလေးငါးယောက်ပါလာသည်။

“အသုဘကလည်း အချိန်မတော်ကြီး ချရတယ်လို့ အေးလေ... မချမဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့”

ခဏကြာသောအခါ အလောင်းထမ်းလာသော လူတွေသူ အနားကို ရောက်လာပြီး သူ့ကိုတိုက်သွားသည်။

“အမလေး တိုက်မိပြီဗျ”

စံတင်မှာ အလန်တကြားအော်၍ မေ့လဲသွားသည်။ မည်မျှ ကြာအောင်မေ့လဲသွားသည်ကိုမသိ။ သတိရတော့ မိုးလင်းနေပြီ။ စံတင်မှာ ညကအဖြစ်အပျက်တွေကို သတိမရတော့ပါ။

အစိမ်းရောင်မိန်းကလေးမှာ လူလော့! နာနာဘာဝလော့ ဆိုတာ ယနေ့ထိမည်သူမှမသိကြပါ။ ထိုအစိမ်းရောင် မိန်းကလေး သည်မည်သူ့ကိုမျှ အန္တရာယ်မပြုပဲ ယနေ့တိုင်သန်လျင်မြို့ (.....) ရပ်ကွက် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှိနေပါစေသေးသည်။

အစိမ်းရောင် မိန်းကလေးနှင့်ကြုံကြိုက်သူ များပြားလှပါ ဘိ။ ။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နိမိတ်

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နိမိတ်

အိပ်မက်နိမိတ်များသည် အလွန်အမင်းအပြောင်းအလဲများ ရှိကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်နိမိတ်များကို မှီခိုစွာ မယုံကြည်ရပါ။ အိပ်မက်နိမိတ်များသည် အလွန်အမင်းအပြောင်းအလဲများ ရှိကြောင်းကို ပြောဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်နိမိတ်များကို မှီခိုစွာ မယုံကြည်ရပါ။

ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နိမိတ်

နိမိတ်ဆိုသည်မှာ ရှေ့ဖြစ်မည့်အကြောင်းအရာများကို ကြိုတင်အသိပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တချို့သော အသားလှုပ် နိမိတ်များအပြင်၊ အခြားနိမိတ် အမျိုးမျိုးလည်းရှိပါသည်။ ကျွန်မ တိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော နိမိတ်ကတော့ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်နိမိတ်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတင်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်လေးကတော့ ကြာပါပြီ။ ကြာဆိုသုံးနှစ်ကျော်ခန့်ရှိပါပြီ။ ကျွန်မအဖို့မည်မျှပင်ကြာသော် လည်း ယနေ့အထိမမေ့နိုင်သေးပါ။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်မ အတွက်အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုလိုပါပဲ။

ဖြစ်ပုံကတော့ ကျွန်မ၏မောင်လေး မောင်ခင်စိုးနှင့်ကျွန်မသည် စက်ရုံတစ်ရုံမှဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေး၏အလုပ်မှာ ပန်မောင်းသောအလုပ်ဖြစ်ပြီး၊ အလှည့်ဆင်းဆင်းရသောတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရပါသည်။

ကျွန်မအဖေတူအမေကွဲမောင်လေး မောင်တင်သိန်းဆုံး၍ ကျွန်မရက်မလည်မီတစ်ရက်အလို ကြိုသွားမည့်အတွက် ကျွန်မမောင်လေး မောင်ခင်စိုးအား-

“မောင်လေး မမ မောင်တင်သိန်းရက်လည်သွားမလို့ မင်းလိုက်ဦးမလား”

“ကျွန်တော်နေမကောင်းလို့ မလိုက်တော့ဘူး မမ၊ ဘုန်းကြီးအချို့ပွဲအတွက် ကျွန်တော်ငွေ၅၀ဝိ/- ပေးလိုက်မယ်၊ မမစီစဉ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်နေမကောင်းကြောင်းကိုလည်း ပြောပေးပါ”

“အေး... အေး မမပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်မသူ့ဆီကငွေ၅၀ဝိ/- ယူပြီး မောင်မောင်သိန်းရက်လည်ကိုသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရက်လည်သည့်နေ့ ညနေအိပ်

ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း၁၃-ရက်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ည၈-နာရီလောက်တွင်ကျွန်မမောင်လေး မောင်ခင်စိုးတို့မိသားစု အိမ်ကိုရောက်လာကြသည်။

“မမ မောင်တင်သိန်းရက်လည် အဆင့်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ကွယ်၊ ဒါနဲ့မင်းရော နေကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းသွားပါပြီ မမ”

ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေ စကားထိုင်ပြောရင်း ည(၉)နာရီလောက် မောင်ခင်စိုးတို့မိသားစု ပြန်သွားကြသည်။ သူ့အိမ်နှင့် ကျွန်မနေသောအိမ်မှာ မဝေးလှပါ။ ကျွန်မလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ယာထဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မလည်း အိပ်ယာထရောက်ရောက် မင်းပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအိပ်နေရင်း အိပ်မက်လိုလို၊ စကယ်လိုလို မြင်မက်မိပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သေသွားမိတဲ့ မောင်တင်သိန်းတစ်ယောက် ကျွန်မဆီကိုရောက်လာပါသည်။

“မမ ကိုခင်စိုးရှိလား”

“မရှိဘူး၊ အလုပ်သွားတယ်”

၁၆၄ ၄၀၀ "ဒါဆို ကျွန်တော်အစ်ကိုဆီ လိုက်လွှားဦးမယ်" ကျွန်မမောင်တင်သိန်းက လိုက်သွားမယ်ဆို၍ ကျွန်မစိတ်ထဲ စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ မောင်တင်သိန်းကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

"လိုက်မသွားနဲ့"

ကျွန်မလှမ်းအော်ခေါ်သော်လည်း မောင်တင်သိန်း တစ်ယောက်လုံးဝလှည့်မကြည့်ပဲ ပြေးထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ မောင်လေး မောင်ခင်စိုးတစ်ယောက် သူ့ဌာနဘေးရှိ ရေကန်ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေပါသည်။ ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် အင်္ကျီလေး ပြတ်၊ ရင်ဘတ်ဟောင်းလောင်းဝတ်ထားပါသည်။ ခဏအကြာတော့ မောင်တင်သိန်းတစ်ယောက် သူ့အနောက်ရောက်လာရောက်ကနေ "ကိုခင်စိုး" ဟုခေါ်ပြီး နောက်မှလက်နှင့်ရိုက်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေး မောင်ခင်စိုးလည်း မဟန်နိုင်ပဲ ရေထဲပြုတ်ကျသွားပါသည်။

"အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး"

ကျွန်မအော်ပြီး လန့်နိုးလာပါသည်။ ကျွန်မရင်တွေတုန်

လန့်နေပါသည်။ အိပ်မက်ထဲကအဖြစ်ကိုလည်း မျက်စိထဲစွဲပြီး မြင်နေမိပါသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၄)နာရီထိုးနေပါပြီ။ ကျွန်မပြန်အိပ်၍မရတော့သဖြင့် အိပ်ယာမှထပြီး လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်မပါပဲ အိပ်မက်အကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိပါသည်။ ပထမကျွန်မအမေအား ပြောပြရန်ကြံမိသော်လည်း အမေစိတ်ပူနေမည်ကိုစိုးသဖြင့် မပြောဘဲနေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေးကိုလည်း မည်ကဲ့သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြရန်လည်း ယုံလျှင်ကောင်းမည်။ ယုံပါက ဥပါဒ်ဒါန်ကြောင့် ဥပါတ်ရောက်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ကျွန်မလည်း အိပ်မက်အကြောင်းမပြောပဲ သူ့အလုပ်မဆင်းရန်တားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သည်နေ့တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၄)ရက် အဖိတ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မောင်ခင်စိုးအလာကို အာင့်မျှော်နေမိပါသည်။ ကျွန်မဆီကို (၇)နာရီလောက် သူ့ရောက်လာသည်။ ကျွန်မစားရန် ဟင်းယူလာသည်။ ကျွန်မလည်း-

"မောင်လေး ဒီနေ့ဘယ်အလှည့်ဆင်းလဲ"

"ဒီနေ့ညဆင်း စဆင်းရမယ်မမ"

"အဲဒီညဆင်း နှစ်ရက်မဆင်းရင် မရဘူးလား"

“မဆင်းရင် မရဘူးမမ၊ မနက်ဆင်းကလည်း ကျွန်တော် ပျက်ထားတော့ မဆင်းရင်မဖြစ်ဘူး တော်ကြာဆရာဆူနေလိမ့်မယ်”

“မမစကားနားထောင်ပါမောင်လေးရယ်မဆင်းပါနဲ့ ကွယ်၊ မမဆရာကို သွားပြောပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ မမရာညဆင်းက ပင်ပန်းတာမှမဟုတ်တာ ပန်းမောင်းပြီးရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကသိပ်နေကောင်းသေးတာမဟုတ်တော့ ညဆင်း ဆင်းရင်အိပ်ရေးပျက်ပြီး ထပ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“မဆင်းလို့မဖြစ်ဘူး မမရ၊ ဒီနေ့အဖိတ်နေ့ဆိုတော့ စက်ရုံမှာ လူသိပ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဌာနမှာလည်း လူရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆင်းချင်ဆင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရေကန်နား တွေလည်း မသွားနဲ့ဦး၊ နောက်ပြီးကန်နားက ရေဘုံဘိုင်မှာလည်း ချိုင့်တွေသွားမဆေးနဲ့ဦး၊ နောက်ဆုံးကန်နားကို လုံးဝမသွားနဲ့နော်”

“မသွားပါဘူး မမရယ်၊ စိတ်ပူတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ တစ်ခါတစ်လေ အိုက်ရင်အဲဒီရေဘုံဘိုင်မှာ ရေသွားချိုးတာပဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်”

“မမကလဲ စိတ်ပူလို့ပါ၊ အဲဒီဘုံဘိုင်က ရေညှိတွေနဲ့ ချောနေတာ၊ မတော်တဆလိမ့်ကျမှာစိုးလို့”

“စိတ်ချပါ မမရာ၊ ကန်နားမသွားပါဘူး”

ကျွန်မလည်း ရုံးချိန်းပြီး ညနဲ့စကားဖြတ်ပြီး ရုံးကိုထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရုံးရောက်တော့ အလုပ်တွေများနေသဖြင့် ကျွန်မအိပ်မက်ကိုမေ့နေမိသည်။ ကျွန်မရုံးမှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့လည်း အမေ့ကိုသူ့အလုပ်ဆင်း/မဆင်း မမေးမိပါ။ ကျွန်မရုံးမှ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ဝတ်သွားရွတ်ရန်အတွက် အဝတ်အစားလဲပြီးဝတ်ရွတ်ရန် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ဝတ်အဖွဲ့လည်း ဘုရားကိုကားဖြင့် ထွက်လာရာ အချိန်ညနေ(၆)နာရီခွဲလောက်ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ဝတ် အဖွဲ့ဘုရား၌ဝတ်ရွတ်ရန် လက်အုပ်ချီလိုက်ရာကျွန်မ၏

လက်နှစ်ဖက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။ ဘုရားစာဆိုတော့
 လည်းအသံမထွက်ပါ။ ကျွန်မခေါင်း နပန်းကြီးသွားမိသည်။
 ထို့ကြောင့်ကျွန်မလည်း ဝတ်အဖွဲ့က လူတွေကိုပြောပြီး
 ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ အိမ်မှလူတွေနဲ့တွေ့
 ရာ ကျွန်မမောင်လေး ကန်ထဲပြုတ်ကျကြောင်း သိရပါသည်။
 ကျွန်မလည်း စက်ရုံကိုအမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ပါသည်။ စက်ရုံဂိတ်ဝ
 ရောက်တော့ ကျွန်မမောင်နှမတွေနှင့်အတူ မောင်လေးခင်စိုးမိန်းမ
 ကိုလည်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်မကိုတွေ့တော့ ယောက္ခမကငိုပါတော့
 သည်။ ကျွန်မလည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲငိုမိပါသည်။ ပထမကန်ထဲ
 ပြုတ်ကျသူမှာ မောင်ခင်စိုးဟုတ်/မဟုတ် မသေချာသေးကြောင်း
 ပြော၍ ကျွန်မစိတ်သက်သာရာရမိပါသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း
 ကျွန်မမောင်လေးမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။
 ကျွန်မ၏ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ကန်ထဲပြုတ်ကျသူမှာ မောင်ခင်စိုး
 ဖြစ်ကြောင်း လာပြောသွားပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေး ကံဆိုးလှပါ
 သည်။ သေသွားသော်လည်း ထမင်းစားမသွားရရှာပါ။ ထမင်းချိုင့်
 ကလေးနှင့်ဖိနပ်ကလေးသည်အတိုင်း နေရာမပျက်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မမောင်လေး ကန်ထဲပြုတ်ကျစဉ်က ကန်နားကဖြတ်သွားသော
 အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ ပြောပြချက်အရ ကန်ထဲမှ အော်သံကြား၍
 သွားကြည့်သော်လည်း ရေကန်ထဲမှာ မည်သူမှမတွေ့ရပါ။ ဒါပေမဲ့
 ရေကန်ထဲပြုတ်ကျသံနှင့်အော်သံကို သဲသဲစွာကြားလိုက်ရ၍
 အနီးအနားမှလူများအားခေါ်၍ ပြောပြီးနောက်စက်ရုံမှ အကြီးအကဲ
 များကို အကြောင်းကြားအသိပေးသဖြင့် လူကြီးများရောက်လာပြီး
 ရေကန်ထဲမှအလောင်းဆယ်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုရေကန်သည်
 ရေပူကန်ဖြစ်သည့်အပြင် အနည်းငယ်နက်သဖြင့် မည်သူမှမဆင်းရ
 ပါ။ ထိုနေ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၁၄)ရက် အဖိတ်နေ့ဖြစ်
 သဖြင့် မြစ်ထဲတွင် ငါးဖမ်းပိုက်များချထားသောကြောင့် အလောင်း
 ဆယ်ရန် ပိုက်ဌား၍မရပါ။ ရေငုပ်ဆယ်မည့်သူများကို လိုက်ရှာရင်း
 ဖြင့်အချိန်တွေကြာသွားသည်။ ည(၉)နာရီကျော်လောက်တွင် ရေငုပ်
 သမား ငါးဦးခေါ်၍ ငုပ်ခိုင်းရာကန်ထောင့်တွင် ကွေးကွေးလေး
 သေဆုံးနေသော ကျွန်မမောင်လေး မောင်ခင်စိုးအလောင်းကိုရှာတွေ့
 ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မမောင်လေး၏ အလောင်းဆယ်နေသည်ကို သွား
 ကြည့်ချင်သော်လည်း စက်ရုံထဲမဝင်ရပါ။ ကျွန်မတို့ဂိတ်မှာစောင့်

နေရင်း အလောင်းသယ်လာမည့်အချိန်ကို မျှော်နေမိပါသည်။ ည (၁၀)နာရီလောက်တွင်အလောင်းသယ်၍ ယူလာပါသည်။ ကျွန်မ တို့ကြည့်ရန်ပြောသော်လည်း ကြည့်ခွင့်မပေးပါ။ ဆေးရုံကိုကား ဖြင့် သယ်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့လည်း မိုးချုပ်နေသဖြင့် ဆေးရုံသို့လိုက်မသွားပဲ အိမ်ကိုပြန်လာကြပါသည်။ ကျွန်မတစ် ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်မ၏မိခင်ကြီးအား မည်သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရသည့်အပြင်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ယူကြုံးမရဖြစ်နေမိပါ သည်။ အတန်တန်တားရက်နှင့် ယခုလိုဖြစ်ရသည်။

ကျွန်မတို့မနက်မိုးလင်းလင်းခြင်း ဆေးရုံရင်ခွဲရုံသို့ ထွက် ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရင်ခွဲရုံသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မရင်ခွဲရုံထဲမှ ကျွန်မမောင်လေး၏ အလောင်းကိုကြည့်လိုက်ရာကျွန်မအံ့ဩတုန် လှုပ်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မအိပ်မက်ထဲက မောင်လေးမောင်ခင်စိုး၏ပုံစံနှင့် ယခုတွေ့လိုက်ရသောပုံစံမှာ တစ် ပုံစံတည်းဖြစ်နေပါသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဘောင်းဘီတို လေးနှင့် အင်္ကျီလက်တိုရင်ခွဲ၍ ဝတ်ထားပါသည်။ တိုက်လည်း တိုက်ဆိုင်လွန်းပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲတမြေမြေခံစားရပါသည်။

ကျွန်မ၏ပြောစကားကိုနားထောင်ပြီး အလုပ်မဆင်းပဲနေခဲ့ရင် ယခု လိုသေမည်မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သေခြင်းတရားကို မည်သူ မျှရှောင်လွှဲမရပါ။ ရှေးဘဝက အထုံရေစက်ပါလာ၍ယခု ကဲ့သို့ ရေနစ်သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်မတရားနှင့် ဖြေရပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်းထူးဆန်းသော ဤအိပ်မက်နိမိတ်အဖြစ်လေးကိုတော့ ကျွန်မယနေတိုင် မျက်စိထဲမြင်ယောင်၍ မမေ့နိုင်သေးပါ။ နောင်ကို လည်းမေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့ပါ။

ခင်အေးကြွယ်၊ ခင်လေးနွယ်နှင့်ခင်ထွေးကြွယ်တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် သန်လျင်မြို့၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွင်နေထိုင်ကြသည်။ ခင်အေးကြွယ်မှာမူလတန်းပြဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၍ ခင်လေးနွယ်မှာရန်ကုန်ရုံးတစ်ရုံးမှ စာရေးမတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ခင်ထွေးနွယ်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတည့်ကြပေ။ မကြာခဏစကားများကြသည်။ ခင်အေးကြွယ်မှာ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဖြစ်၍လည်း အပြင်မတော်တာတွေ့လျှင် မပြောတတ်သော အကျင့်ရှိ၍ ဆရာလုပ်တတ်အကျင့်လည်းရှိသည်။ ခင်အေးကြွယ် ဆရာလုပ်၍ ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ စေတနာနှင့် ပြောသည်ဖြစ်စေ ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် နားထောင်လိုက်မှာခြင်းမရှိဘဲ သူထင်ရာ လုပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာအမြဲတမ်း မသင့်မြတ်ဖြစ်ကြရသည်။ ယခုလည်း ခင်အေးကြွယ်သည် ခင်အေး နွယ်၏လုံချည်များအားရုတ်ထားသည်ကိုအကောင်းမထင်ဘဲ -

“ဒီလုံချည်တွေ ဘယ်သူရုတ်ထားတာလဲ”

“ခင်လေးနွယ်အော်မေးသံကြောင့် ခင်အေးကြွယ်ကလှမ်း၍”

“ငါရုတ်ထားတာ”
 “ခြောက်လည်း မခြောက်သေးပဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ရုတ်ရတာလဲ”

“ဟဲ့ မရုတ်လို့ရမလား၊ မိုးချုပ်နေမှပဲ”
 ခင်အေးကြွယ်အား အကောင်းမထင်သော ခင်လေးနွယ်သည် ခင်အေးကြွယ်သည်အားပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှည်ကိုရှည်တယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောတာ ပြောလို့မရဘူး၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်မနေနိုင်ဘူး၊ နေရာတကာပါတယ်”

ခင်လေးနွယ်စကားကြောင့် ခင်အေးကြွယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်လေးနွယ်အား ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ငါက စေတနာနဲ့ရုတ်ပေးရသေးတယ်၊ ငါ့ကိုအကောင်းမပြောဘူး”

ခင်အေးကြွယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဒီနေ့တနင်္လာနေ့ ရုံးဖွင့်ရက်မို့ ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် စောကြီးထ၍ ထမင်းချက်နေသည်။ မနေ့ကရုတ်တရက်

မခြောက်သေးသည့် သူ့လုံချည်(၅)ထည်နဲ့အတူ ခင်အေးကြွယ်
လုံချည်(၁)ထည်နှင့် ခင်ထွေးသွယ်လုံချည်(၂)ထည်တို့အား
အိမ်နောက်ဖေးကြိုးတန်းတွင် လှမ်းထားလိုက်သည်။ လုံချည်လှမ်း
ရင်း ခင်အေးကြွယ်အား လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“မမကြွယ် လေးလုံချည်တွေမရုတ်နဲ့ ဒီအတိုင်းထား
လိုက်”

ခင်လေးနွယ်စကားကြောင့် အေးကြွယ်ပြန်မေးလိုက်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လေးလုံချည် မရုတ်စေချင်လို့”

ခင်လေးနွယ်စကားကြောင့် ခင်အေးကြွယ်တစ်ယောက်
စိတ်ထဲတွင်အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“နင်ဟာလေ ငါဘယ်လောက်အကောင်းလုပ်လုပ်
အကောင်းကိုမထင်ဘူး”

“မမကြွယ် လေးကို အကောင်းလုပ်စရာလည်း မလိုဘူး
လေးပစ္စည်းတွေ ကိုင်စရာမလိုဘူး၊ ကိုင်တာလည်း မကြိုက်ဘူး”

ခင်အေးကြွယ်တစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူခင်လေးနွယ်က
သူ့အားဘယ်လိုပြောပြောစိတ်မဆိုးရက်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း

ခင်အေးနွယ်အား -

“နင်ကမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တာ၊ လုံချည်တွေမေ့ပြီး
မရုတ်မိရင် သူ့ခိုးခိုးသွားမှာပေါ့”

အစ်မဖြစ်သူ ခင်အေးကြွယ်စကားကြောင့် ခင်လေးနွယ်
စိတ်တိုသွားသည်။

“သူ့ခိုး ခိုးသွားလည်း ခိုးပါစေ၊ သူ့ခိုး ခိုးတာခံချင်
သေးတယ်၊ မမကြွယ်ရုတ်တာမခံချင်ဘူး၊ စကားရှည်မနေနဲ့၊
အဲဒါပဲ လေးပြန်လာလို့ လုံချည်တွေ ရုတ်ထားရင်အသိပဲ”

ခင်လေးနွယ်သည် ခင်အေးကြွယ်အား ပြောဆို၍အိမ်ထဲ
သို့ဝင်သွားသည်။ ခင်လေးနွယ်သည် ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး ရုံးသို့
ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့တွင် ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက်ရုံးတွင် အလုပ်များ
နေသောကြောင့် မိုးချုပ်မှအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခင်အေး
ကြွယ်မှာလည်း ကျောင်းတွင်အစည်းအဝေးရှိသောကြောင့် အိမ်သို့
နောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ မနက်မိုးလင်း၍ ရုံးသွားရန်

ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက်ရေချိုးပြီး လုံချည်လှမ်းရင်းမှ မိမိလှမ်းထားသော လုံချည်ကိုသတိရလိုက်မိသောကြောင့် လုံချည်လှမ်းထားသော ကြိုးတန်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြိုးတန်းတွင် ခင်အေးကြွယ်လုံချည်နှင့် ခင်ထွေးသွယ်လုံချည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူ့လုံချည်အား မတွေ့ရသဖြင့် ညီမဖြစ်သူ ခင်ထွေးအားမတွေ့သဖြင့် ညီမဖြစ်သူ ခင်ထွေးသွယ်အားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မိသွယ် ငါ့လုံချည်တွေ နှင်ရုတ်ထားသေးလား”

ခင်လေးနွယ်အမေးကြောင့် ခင်ထွေးသွယ် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မရုတ်ဘူး မလေး”

“ဒီမှာ နှင့်လုံချည်နဲ့ မမကြွယ်လုံချည်တွေပဲ ရှိတယ် ငါ့လုံချည်(၅)ထည် မရှိတော့ဘူး”

“အမေ့ကို မေးကြည့်ပါလား”

ခင်ထွေးသွယ်စကားကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်ခင်မြင့်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အမေရေ လေးလုံချည်တွေ အမေရုတ်ထားသေးလား”

ဒေါ်ခင်မြင့်သည် သမီးဖြစ်သူ ခင်လေးနွယ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါတော့ မရုတ်ဘူး၊ ခင်အေးကြွယ်များ ရုတ်ထားလား သိဘူး”

ဒေါ်ခင်မြင့်သည် ခင်လေးနွယ်အားပြောရင်းမှ ခင်အေးကြွယ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မြင့်မေးသံကြောင့် ခင်အေးကြွယ် ဖြေလိုက်သည်။

“မရုတ်ထားဘူး အမေ၊ မနေ့ကမိုးချုပ်မှ ရောက်တယ်”

ခင်အေးကြွယ်စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်မြင့်တစ်ယောက် ခင်လေးနွယ်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အေး... ဒါဆို သူ့ခိုးခိုးသွားလို့ နေမှာပေါ့”

ခင်လေးနွယ်သည် ဒေါ်ခင်မြင့်စကားအား မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လှမ်းထားသော လုံချည်

တွေ တစ်ခါမှ သူ့ခိုးခိုးမခံရခဲ့ပေ။ တစ်ခါတစ်လေ မနက်ထိဒီ

အတိုင်းရှိနေသည်။ အခုလည်း သူ့လုံချည်(၅)ထည်နှင့်အတူ လှမ်း

ထားသော ခင်အေးကြွယ်လုံချည်နှင့် ခင်ထွေးသွယ်လုံချည်တို့သည် ကြိုးတန်းတွင် မနေ့ကလှမ်းထားသည့်အတိုင်း ရှိနေသည်ကိုတွေ့

ရသည်။ ထို့ကြောင့် မယုံကြည်သောအသံဖြင့် သူ့အမေအားပြန်မေးလိုက်သည်။

“အမေကလည်း သူ့ခိုး ခိုးတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ သူတို့လုံချည်တွေကျတော့ ဒီအတိုင်းရှိပြီး လေးလုံချည်မှ ရွေးပျောက်ရသလား”

ဒေါ်ခင်မြင့်သည် သူ့ခိုးခိုးခံရသည်ကို မယုံသော ခင်လေးနွယ်အား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ညည်းလုံချည်ကို လိုချင်လို့ရွေးယူသွားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ညည်းပဲသူ့ခိုးခိုးခံချင်တယ်ဆို အခုညည်းစကားနဲ့ညည်းခံပေါ့၊ အစ်မက စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာကို အကောင်းမထင်တဲ့ကောင်းကောင်းတယ်၊ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အနားမှထွက်သွားသည်။

ဒေါ်ခင်မြင့်စကားကြောင့် ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် မနေ့ကသူပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်သတိရလာသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း သူ့လုံချည်မှ ရွေးပျောက်ရသည်ကိုအံ့ဩမိသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက်

အခုမှနောင်တရမိသည်။ မိမိအပေါ်စေတနာထားခဲ့သော အစ်မဖြစ်သူအား အကောင်းမမြင်ဘဲ စော်စော်ကားကား ပြောခဲ့ရုံသာမက အစ်မဖြစ်သူအား-

“လုံချည်တွေ သူ့ခိုးခိုးတာ ခံချင်တယ်၊ မမကြွယ်ရုတ်တာ မခံချင်ဘူး” ဟုပြောခဲ့သောစကားကြောင့် သူ့လုံချည် (၅)ထည်အား ရွေးခိုးသွားသည်ကို ခံလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် “ဝစီဗေဒ ထိတိုင်းရှု” တတ်သည်ကို ခင်လေးနွယ်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိသွားပါတော့သည်။

ကံကောင်းလို့ ခင်နှောင်းမသေတယ်

ကံကောင်းလို့ ခင်နှောင်းမသေတယ်

“သောင်းထိုက်ရေ... ဟေ့ ကောင်သောင်းထိုက်”

“လာပြီဗျို့...ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ”

“ဪ... ကိုသာဒင်ကြီးပါလား၊ ဘာကိစ္စရှိလို့

လဲ”

“အရှေ့ပိုင်းက အသုဘအိမ်မှာဖဲရိုက်မလို့ မင်းလာ

ခေါ်တာ”

“ကျွန်တော်မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိဘူး၊ ကိုသာဒင်ပဲသွား

ပါ၊ ကျွန်တော်မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ ရှိသလောက်နဲ့ နိုင်တော့လည်းအမြတ်ပေါ့၊ ကုန်လည်း ပြန်လာရုံပေါ့၊ လာပါကွာ”

“တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ပါ”

သောင်းထိုက်လည်း နောက်ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဖဲဝိုင်းကိုလိုက်ခဲ့သည်။

“ဪ... ကိုသာဒင်တို့ပါလား၊ ဟိုဘက်ဝိုင်းကိုသွားကြ”

ကိုသာဒင်တို့နှစ်ယောက် လွတ်နေသောဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး ဖဲဝင်ကစားကြသည်။ ဖဲဝိုင်းထိုင်၍ နာရီဝက်ခန့်မှာပင် ကိုသာဒင်နှင့် သောင်းထိုက်တို့နိုင်ကြသည်။ သောင်းထိုက်တစ်ယောက် ဖဲနိုင်၍အိမ်ပြန်ရန် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေသည်။ ကိုသာဒင်မှာတော့ ဖဲနိုင်နေ၍လောဘတက်နေသည်။ သောင်းထိုက် ကိုသာဒင်နားကပ်၍ အိမ်ပြန်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။

“ကိုသာဒင် အိမ်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်ဗျာ”

“နေပါဦးကွာ၊ အခုမှအစောကြီးရှိသေးတယ်”

“အခုနေ နိုင်တုန်းပြန်မှ၊ တော်ကြာပြန်ရှုံးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မင်းကလည်းကွာ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ဒီလောက်နိုင်နေတာ နောက်ထပ်မရှုံးနိုင်ပါဘူးကွာ”

သောင်းထိုက်တစ်ယောက် ကိုသာဒင်ကိုခေါ်လို့မရသဖြင့် နောက်ထပ်ဆက်ကစားရသည်။ မကြာပါ။ ကိုသာဒင်နှင့်သောင်းထိုက်တို့နိုင်သမျှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပါကုန်တော့သည်။ နောက်ဆုံး ကိုသာဒင်လက်ထဲ ပိုက်ဆံမရှိတော့ပါ။ ကိုသာဒင် သောင်းထိုက်ဆီကပိုက်ဆံချေး၍ ကစားသော်လည်း ကုန်သွားသဖြင့်ကိုသာဒင် ဖဲဝိုင်းက ထပေးလိုက်ရသည်။ သောင်းထိုက်ကတော့ ဆက်ကစားနေသည်။

ကိုသာဒင် အိမ်ပြန်ရန်နာရီကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၄)နာရီထိုးနေပြီ။

ကိုသာဒင် အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေသဖြင့် အိမ်ပြန်ရန်ထလိုက်သည်။

“သောင်းထိုက်... ငါပြန်တော့ကွာ၊ မင်းရောလိုက်မလား”

“ခင်ဗျား ပြန်ချင်ရင် ပြန်နှင့်လေ၊ ကျွန်တော် မလိုက်သေးဘူး၊ ဆက်ကစားလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆို ငါသွားတော့မယ်”

ကိုသာဒင် အသုဘအိမ်မှထွက်လာသည်။ အသုဘအိမ်နှင့် ကိုသာဒင်တို့အိမ်မှာ အလှမ်းဝေးလှ

သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် မည်းမှောင်နေသည်။ လူစ လူန တောင်မတွေ့။ ခွေးတွေသာအူနေသည်။ ကိုသာဒင်ခေါင်း ငိုက်စိုက် နှင့် လျှောက်လာရင်း သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော ပိတောက်ပင်ကြီးနှင့်မလှမ်းမကမ်း သို့ရောက်လာသည်။

ကိုသာဒင် ပိတောက်ပင်ကြီးကိုသတိထားမိသဖြင့်ပိ တောက်ပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပိတောက်ပင်ကြီးသည် လေမတိုက်ဘဲလှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ကိုသာဒင်ခေါင်း ကြီးသွားသည်။ နောက်တစ်ဖန်ပိတောက်ပင် အောက်ကိုမျက်စိ ရောက်သွားပြန်သည်။ ပိတောက်ပင်အောက်တွင်မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုလှုပ်ရမ်းနေသည်။ ကိုသာဒင်တစ်ယောက် သူသွား မည့်လမ်းတွင် ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် ရှေ့ကိုဆက်သွားရန် ခက်နေသည်။

“ရှေ့ကဘယ်သူလဲကွ၊ လမ်းပိတ်ထားတာ ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား”

ကိုသာဒင်ပြောလည်းပြော၊ ဆဲလည်းဆဲသော်လည်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။ လမ်းမဖယ်ပေး သောကြောင့် ကိုသာဒင်ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အနားမှာ ရှာတွေ့သောတုတ်နှင့် ကောက်ရိုက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလောက်ပြောနေတာ မဖယ်ပေးတဲ့ ကောင်... ကဲကွာ..”

“အမလေး... သေပါပြီတော့”

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးကအော်ပြီး ထပြေးသွားပါတော့ သည်။ ကိုသာဒင်ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ပြေးသွားသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်မှာ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်နေသဖြင့် တိုသာဒင်အံ့ဩနေသည်။ ထဘီကို ခေါင်းဖြီးခြုံထား၍ လူဖြစ်မှန်း မသိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သစ်ပင်ပေါ်မှ...

“ဟဲ့... မနှောင်း၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကောင်ကိုက်လို့ ဒီလောက်အော်ရတာလဲ”

ကိုသာဒင်အသံကြားရာ သစ်ပင်ပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သစ်ပင်ပေါ်ကလူအောက်ဆင်းလာသည်။ ကိုသာဒင် ထိုလူ တို့ကြည့်ပြီး အံ့ဩစွာဖြင့်.....

“ဟာ... ကိုအုန်းမြင့်ပါလား၊ ဒါနဲ့ စောစောကပြေးသွား တာ ခင်ဗျားမိန်းမ မနှောင်းလား”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ မင်းကလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး ထား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထပြေးသွားတာလဲ”

“အဖြစ်ကတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ စောစောက နှောင်းကို ကျွန်တော်သရဲထင်ပြီး တုတ်နှင့်ရိုက်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒါဘယ်နားထိသွားလဲ မသိဘူး”

“သာဒင်ရာ... မင်းလုပ်လိုက်မှဖြင့် အရမ်းကြီးပဲ”

“ခင်ဗျားမိန်းမက ထဘီခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်ငိုက်နေတော့ ကျွန်တော်က သရဲကြီးငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး လှုပ်ရမ်းနေတယ်အောက် မေ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုဖယ်ခိုင်းသေးတယ်၊ ခင်ဗျားမိန်းမက မဖယ်ပေးတော့ ကျွန်တော်လည်းဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အနားမှာတွေ့တဲ့ တုတ်နဲ့ လှမ်းရိုက်မိတယ်၊ ဘယ်ထိသွားလဲမသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က လည်း အချိန်မတော်ကြီး ဒီမှာဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလာလုပ်ရမှာလဲကွ၊ ဈေးမှာရောင်းဖို့ ပိတောက်ပန်း လာခူးတာပေါ့၊ မိုးလင်းမှလာခူးရင် လူများခူးလို့ ကုန်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်စောစောလာခူးတာ”

ကိုသာဒင်အခုမှ သစ်ပင်ပေါ်လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဝေလီ ဝေလင်းအရောင်အောက်တွင် ပိတောက်ပန်းတွေတစ်ပင်လုံးပွင့်နေ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ပိတောက်ပင်အောက်မှာလည်း ကိုအုန်းမြင့် ခူးထားသော ပိတောက်ပန်းတွေ အများကြီးကိုတွေ့ရသည်။

“ကဲ... သာဒင်၊ ငါ့ကို ကူညီဦးကွာ၊ ဒီပိတောက်ပန်း တွေ အိမ်သယ်သွားရအောင်၊ အိမ်ရောက်မှ မနှောင်းဘယ်ထိသွား လဲကြည့်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကိုအုန်းမြင့်ရယ်၊ ကျွန် တော်တကယ်မသိလို့ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ”

ကိုသာဒင်ပိတောက်ပန်းတွေ ဝိုင်းသယ်ရင်းကိုအုန်းမြင့်တို့ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အခုမှကြောက်နေမိသည်။ မနှောင်း သာ သူ့ကြောင့်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခ၊ ကိုသာဒင် မတွေးရဲတော့ပါ။ ကိုအုန်းမြင့်တို့ အိမ်ရောက်တော့ မနှောင်းအိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေသည် တို့တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကိုသာဒင်စိတ်သက်သာသွားသည်။

“မနှောင်း... ငါရိုက်လိုက်တာ ဘယ်နားထိသွားလဲ”

“လက်မောင်းကို ထိသွားတာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စောစောက ကျွန်မကိုရိုက်တာ ကိုသာဒင်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“မနှောင်းရယ်... နှင့်ကိုဘယ်သူရိုက်လို့ရိုက်မှန်းမသိတာ အံ့ပါရဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲတော့၊ ကျွန်မလည်းအိပ်ပျော်နေ ရင်း ဘယ်သူရိုက်မှန်းမသိဘဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ထပြေးတာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ လက်မောင်းထိလို့၊ ချက်ကောင်း သာထိရင်သေပြီ”

“အံ့ပါရဲ့ မနှောင်းရယ်... ကံကောင်းလို့မသေတယ်”

ခွေးတစ္ဆေ

ခွေးတစ္ဆေ

ကိုမင်းနိုင်တို့နေသော ညောင်သုံးပင်ကျေးရွာနှင့်သန်လျင်
 ဈေးမှာ နှစ်မိုင်ကျော်လောက်ရှိမည်။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် တစ်
 နာရီခန့်ကြာပေမည်။ ကားဖြင့်သွားလည်းရသည်။ ကားနှင့်သွား
 လျှင် ခုနှစ်မိုင်တိုင်လောက် စီးရသည်။ သို့သော်လည်း ကားနှင့်
 တစ်မျိုးခြေကျင်တစ်မျိုးဖြင့် သွားလာနေကြရသည်။ သန်လျင်ဈေး
 မှာ သန်လျင်မြို့တွင်အကြီးဆုံးနှင့် အစည်းကားဆုံးဖြစ်၍ သန်လျင်
 ဈေးကိုသာ အလားများကြသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံမှာဈေးနားတွင်ရှိသည်။

ဒီနေ့ရုပ်ရှင်ရုံတွင် မြန်မာကားအသစ်တင်သည်။ ရုပ်ရှင်
 ကားကောင်းသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမင်းနိုင်ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်
 အိမ်မှထွက်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန် အိမ်မှထွက်လာသော်

လည်း တစ်ယောက်ထဲကြည့်ရန်ပျင်းနေသဖြင့် အဖော်ခေါ်ရန် ကိုမြင့်သိန်းတို့အိမ်သို့ ထွက်လာသည်။

“မြင့်သိန်းရေ... မြင့်သိန်း”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါကွ”

“ကိုမင်းနိုင်ပါလား၊ လာအိမ်ပေါ်တက် ဦးလေး၊ ဒါနဲ့ ကိုမင်းနိုင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းလို့မင်း ကိုလာခေါ်တာ”

“ဟင် အခုပဲခြောက်နာရီထိုးတော့မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကခြောက် နာရီထိုးတော့မယ်၊ ရုပ်ရှင်က ခြောက်နာရီခွဲပြမှာမိပါ့မလား”

“မိပါတယ်ကွာ ကားနဲ့သွားမှာပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

ကိုမြင့်သိန်းအဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါကိုမင်းနိုင် နှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ကားဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ကိုးနာရီခွဲနေပြီ။

“မြင့်သိန်း၊ ငါတို့လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်”

“သောက်ချင်သောက်လေ”

ကိုမင်းနိုင်နှင့်ကိုမြင့်သိန်းတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ ကိုမြင့်သိန်းနာရီကြည့်လိုက်တော့ (၁၀)နာရီထိုးတော့မည်။

“ကိုမင်းနိုင် မပြန်သေးဘူးလား၊ မနက်ဖြန်ရုံးတက် ဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ မနက်ဖြန်ရုံးတက်ရမှာလဲ၊ မနက်ဖြန်စနေ ရုံးပိတ်ဖျက်တောင် မသိတော့ဘူးလား”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ မနက်ဖြန်ရုံးပိတ်ရက်ကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

“မင်းကလဲ ပြန်ချင်ပြီလား၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ အခုမှ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ရတာ”

“တော်ကြာ ကားမရဘဲနေဦးမယ်”

“ကားမရတော့လဲ ကုန်းကြောင်းလျှောက်တာပေါ့ကွာ၊ သာနေတာပဲ”

ကိုမင်းနိုင်နှင့်ကိုမြင့်သိန်းတို့ ဆက်ထိုင်ပြီးစကားပြောနေ ကြသည်။ စကားပြောရင်း ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းမသိ။

ဆိုင်တွင် လူရှင်း၍ဆိုင်လည်းသိမ်းနေသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၁၁)နာရီထိုးတော့မည်။

“မြင့်သိန်းရေ(၁၁)နာရီထိုးတော့မယ်၊ ဆိုင်လဲသိမ်းနေပြီ ငါတို့ ပြန်မှနဲ့တူတယ်”

“မပြန်လို့ ဆက်ထိုင်ဦးမလို့လား”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ အရိုက်ခံနေရပါဦးမယ်”

ဆိုင်ထဲမှထွက်လာကြသည်။ လမ်းရောက်တော့ လမ်းမှာလူအရိပ် အယောင်တောင်မတွေ့ရတော့ပါ။ ကိုမင်းနိုင်နှင့် ကိုမြင့်သိန်းတို့ စကားပြောရင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြသည်။ ဆေးရုံကွေ့ရောက်တော့ ခွေးတွေအူနေကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ကိုမင်းနိုင် မြန်မြန်လျှောက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြောက် လာပြီ”

“မင်းကလဲ.... ယောကျ်ားမဟုတ်သလိုပဲ၊ ဘာကြောက် စရာရှိလဲ ခွေးပဲအူမှာပေါ့”

ကိုမြင့်သိန်းဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုမင်းနိုင်ဘေးထ

ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်လာသည်။ ဆည်မြောင်းအလွန်ရောက်သော အခါနောက်မှ ခွေးအနီလေးတစ်ကောင်ပါလာသည်ကို ကိုမင်းနိုင် သတိပြုမိသည်။ ထိုခွေးအနီလေးက ကိုမင်းနိုင်တို့ကိုကျော်တက် သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ပျောက်သွားသည်။

“မြင့်သိန်း ဒီခွေးလေးက ဒီလောက်ညဉ့်နက်နေပြီ ဆယ်ကလာတာလဲ မသိဘူး၊ သူ့သခင်လဲ မပါဘူး၊ တခြားခွေးတွေ မင်းမကိုကြဘူးလား မသိဘူး”

“ကိုမင်းနိုင်ကလဲ မျက်စိလည်လာလို့နေမှာပေါ့”

ခွေးနီလေး သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် နောက်ထပ်ခွေးခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ကောင် သူတို့အနားရောက်လာ သည်။ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ခွေးသည်ပထမခွေးနှင့်အ နှောင်ရောပုံသဏ္ဍာန်ရော အကုန်တူသည်။ ကြီးတာနှင့်သေးတာ ကွာကွာသည်။ ထိုခွေးလည်းသူတို့ကို ကျော်တက်ပြီးပျောက်သွား သည်။ ကိုမင်းနိုင် မသက်ဖြစ်လာသည်။

“မြင့်သိန်း၊ ဒီခွေးတွေကြည့်ရတာ ငါတော့မရိုးဘူးထင် တယ်”

“ဘာကိုမရိုးတာလဲ ကိုမင်းနိုင်”

“မင်းကြည့်လေကွာ၊ ပထမခွေးနဲ့ဒုတိယခွေး ချွတ်စွပ်တူနေတယ်၊ သေးတာနဲ့ကြီးတာပဲ ကွာတယ်၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ခွေးတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်လာနေတာ အကြောင်းတော့ရှိမယ်။ ငါတော့ မသက်တော့ဘူး၊ မင်းကြည့်နေ နောက်ထပ်ဒီထပ်မကကြီးတဲ့ခွေးလာချင်လာမှာ၊ ငါတို့မြန်မြန်အိမ်ရောက်အောင်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီမှာဘယ်သူမှလဲ မရှိဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲ”

“ကိုမင်းနိုင်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ကြောက်လာပြီ”

ကိုမင်းနိုင်နှင့်ကိုမြင့်သိန်းတို့ အိမ်ကိုသုတ်ခြေတင်ကြသည်။ ဂေါက်ကွင်းနားရောက်တော့ ကိုမင်းနိုင်စိတ်ထဲနောက်ထပ်ခွေးတစ်ကောင်သူတို့နောက်ကလိုက်လာသည်ဟု ထင်နေသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူထင်သည့်အတိုင်းစောစောက ခွေးမျိုးအကောင်ကြီးကြီးတစ်ကောင် နောက်ကလာနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မြင့်သိန်း ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ထပ်ခွေးတစ်ကောင် လာနေပြီ”

မြင့်သိန်း ကိုမင်းနိုင် ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ နည်းတဲ့အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်းနိုင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒါခွေးတော့ အဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သရဲပဲဖြစ်ရမယ်”

“အေး အဲဒါ ငါလဲတွေ့နေတာ၊ သရဲတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခွေးတစ္ဆေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကိုမင်းနိုင် ကျွန်တော်တို့ ပြေးရအောင် ဟိုမှာလာနေပြီ အနားရောက်တော့မယ်”

“မင်းပြေးရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေပါဦးကွာ ငါစဉ်းစားပါရစေဦး”

ကိုမင်းတစ်ယောက် သူတို့အနားသို့ ခွေးတစ္ဆေမလာနိုင်အောင် ဟန့်ထားနိုင်သော နည်းကိုစဉ်းစားနေသည်။ “ရာမဇာတ်ထဲတွင် ညီတော်လက္ခဏာက နောင်တော်ရာမနောက်လိုက်သွားခါနီးတွင် သီတာဒေဝီအား ဘေးကင်းရန်ကင်းစေရန် စည်းသုံးချက်တားသွားသည်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ဘီလူးစည်း လူ့စည်းရှိရာ စည်းတားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟန့်တားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမင်းနိုင်မှာ စည်းတားရန်လည်း ဘာဂါထာမှ မရ၊ သူရသည်မှာ သရဏဂုံသုံးပါးသာရသည်။ ခွေးတစ္ဆေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့အနား ရောက်တော့မည်။ ကိုမင်းနိုင် ကြံရာမရသည့်အဆုံး သရဏဂုံသုံးပါးဖြင့် စည်းတားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ မြင့်သိန်းရေ ငါတို့အနားခွေးတစ္ဆေ မလာနိုင်အောင် စည်းတားမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ စည်းတားရအောင်လဲ ငါဘာဂါထာမှ မရဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘုရားမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ သရဏဂုံသုံးပါးနဲ့ စည်းချမယ်ကွာ”

“ကိုမင်းနိုင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ။ ကျွန်တော်တော့ခွေး ကြီးကို ကြည့်ပြီးအသည်းယားလာပြီ”

ကိုမင်းနိုင် ပထမ “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟူ၍ စည်းတစ်ချက် တားလိုက်သည်။ နောက် “ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” “သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ဟူ၍ စည်းသုံးချက်တားလိုက်သည်။ စည်းလည်း တားအပြီး ခွေးတစ္ဆေကြီးစည်းကို မကျော်နိုင်သဖြင့် ကိုမင်းနိုင် တို့ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ကိုမင်းနိုင်တို့ မှာခွေးကြီးကို ကြည့်ပြီးမှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် ခွေးတစ္ဆေကြီးမှာတော့ စည်းကိုကျော်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။ ခွေးကြီးကို ကြည့်ပြီးစည်းကျော်၍ သူတို့ဆီလာ မှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ သရဏဂုံသုံးပါး၏ အစွမ်းထက်ပုံကို ယုံကြည်သော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ကများနေသည်။ စဉ်းစားမိသည်မှာ သူ့နေရာနှင့်သူဆိုင်ရာ ပိုင်ရာနေရာရှိသည်။ ယခုလည်း ဤနေရာ တွင်လည်း ခွေးတစ္ဆေကြီးကို နိုင်သူရှိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမင်းနိုင်ဂေါက်ကွင်းစောင့် ဘိုးဘိုးကြီးအား တလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး သားတော်တို့သည် ဘုရားသားတော်များ ဖြစ်ပါသည်။ သားတော်တို့အား ရန်မူနေနှင့်ယှက်နေသော ဤမိစ္ဆာ တစ္ဆေအား ဖယ်ရှားပေးတော်မူပါ”

ကိုမင်းနိုင်တစ်ယောက်ဘိုးဘိုးကြီးအား တပြီး ခဏ အကြာတွင် ခွေးတစ္ဆေကြီးမှာ နောက်ပြန်လန်ကျပြီး ကွင်းဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုမင်းနိုင် ခွေးကြီး ပြေးပြီဗျ၊ အမယ်လေး အခုမှပဲ အသက်ဝအောင်ရှူရတော့တယ်”

“အေးကွာ ငါလဲမောသွားတာပဲ”

ကိုမင်းနိုင်တို့ အခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ စိတ်လည်း ပေါ့ပါးသွားသည်။ ကိုမင်းနိုင် ယခုလိုအဖြစ်မျိုး ပထမဦးဆုံး ကြုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုမင်းနိုင် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန် မှတော်ကြာ အိမ်ကစိတ်ပူနေဦးမယ်”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အိမ်က စိတ်ပူနေတော့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကိုမင်းနိုင်နှင့်ကိုမြင့်သိန်းတို့ နောက်ထပ် မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မှ မရှိတော့ဘဲ အိမ်ကိုချောမောစွာရောက် သွားကြပါတော့သည်။